CRONICILE ROSEWOOD

PRINȚESĂ cu adevărat

CONNIE GLYNN

Nu rata începutul poveștii!

„O falsă prințesă, o rebelă de rang regesc și niște schimbări de situație ca-n basme, iată ingredientele unei noi serii palpitante."
– *THE SUN*

Connie Glynn

Cronicile Rosewood

Prințesă cu adevărat

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

LITERA
București
2019

The Rosewood Chronicles. Princess in Practice
Connie Glynn

Ilustrație copertă: Qing Han

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Cronicile Rosewood. Prințesă cu adevărat
Connie Glynn

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Păunița Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONNIE GLYNN
Prințesă cu adevărat / Glynn Connie;
trad.: Mirella Acsente - București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3428-3
I. Glynn, Connie
II. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

PARTEA ÎNTÂI

Familia

Această carte le este dedicată tuturor celor care mi-au făcut vreodată un ceai.
Vă mulțumesc mult.

Prolog

În celula slab luminată de sub palatul maradovan, un trup zăcea pe o saltea subțire. Celulele erau goale, dar cel puțin erau curate – familia regală a Maradovei putea ține acolo un prizonier vreme de săptămâni sau chiar luni, dacă era nevoie. Trupul stătea nemișcat; nimeni n-ar fi ghicit ce gânduri îl măcinau.

În fiecare zi, Saskia San Martin își plănuia cu meticulozitate evadarea. Întipărindu-și în minte mișcările exacte ale fiecărui paznic, cum funcționau camerele de supraveghere, gâlgâitul țevilor și pașii fiecărui membru al personalului care se auzeau deasupra ei. Niciun detaliu nu trebuia neglijat. Și totuși, timpul se scurgea în defavoarea ei. Trecuseră șapte săptămâni de când tentativa ei de a o răpi pe prințesa maradovană fusese zădărnicită. Curând, vechii ei colegi de clasă aveau să se întoarcă la Rosewood Hall pentru începutul noului an. Saskia nu dezvăluise nimic din planul Leviathan paznicilor. Refuza să deschidă gura pentru altceva decât să mănânce și să repete întruna o singură solicitare: „Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, Anastacia Alcroft".

Dar știa, după fața vinovată a paznicilor, că nimeni nu o anunțase pe Anastacia.

Acum se întorsese pe o parte pentru a se uita la ceasul de pe perete. În vreme ce secundele se scurgeau ticăind, începuse să simtă o groază copleșitoare. Rănile ei, provocate de partizanul prințesei, Jamie, începeau să se vindece. Partizanii, antrenați special pentru a proteja, erau cele mai bune gărzi de corp, și Jamie luptase cu îndârjire. Din fericire, din înfrângerea rușinoasă a Saskiei nu mai rămăsese decât o vânătaie palidă în jurul unui ochi și o tăietură pe maxilar, care avea probabil să-i lase o cicatrice. Dar tot era prizonieră.

Tic-tac, tic-tac.

Curând, Leviathan avea să treacă la pasul doi al planului său. Dar, fiind închisă în celula aceea, Saskia nu avea cum să știe dacă Anastacia era în siguranță. Leviathan o asigurase pe Saskia că Anastacia avea să fie protejată, că dacă se alătura cauzei lor avea să fie liberă, în cele din urmă, să fie cu ea. Cele două n-ar mai fi trebuit să-și ascundă sentimentele de tatăl tiranic al Anastaciei – care era și șeful Saskiei.

Saskia a încremenit când i-a venit în minte imaginea Anastaciei stând furioasă în lumina care răzbătea din holul palatului, cu părul ei castaniu fluturându-i pe umeri. Apoi imaginea lui Ellie desculță, într-o rochie sfâșiată, mânuind o crosă de golf în încercarea de a o salva pe prințesă din mâinile celor care o atacaseră. Doar că Ellie nu o salva pe prințesă. Ellie *era* prințesa. Saskiei îi luase câteva săptămâni de captivitate să înțeleagă asta. Cum putuse să fie atât de proastă? Dar, având atât de mult timp la dispoziție să se gândească, reușise,

în cele din urmă, să pună lucrurile cap la cap. Ellie era, în secret, o prințesă. Lottie Pumpkin nu era adevărata prințesă a Maradovei. Era un substitut, angajată oficial să acționeze sub acoperire, *pretinzând* că este prințesă pentru a proteja identitatea reală a adevăratei prințese: Ellie, fata aceea furioasă cu crosa de golf, care îi spărsese parbrizul și încasase un pumn de la ea în încercarea de a o salva pe Lottie.

Saskia s-a întors pe spate și a rămas cu privirea ațintită la petele de igrasie de pe tavan. „Trebuie s-o văd pe Anastacia, s-o avertizez ce o așteaptă".

S-a auzit un piuit ascuțit, care o anunța că cineva urma să intre în celulă, așa că s-a ridicat repede în capul oaselor. Un bărbat intimidant de masiv și plin de cicatrici a descuiat ușa celulei și a intrat cu o tavă cu mâncare. Era Sir Nikolai Olav, partizanul regelui și persoana care pe Saskia o îngrozea cel mai tare.

El a privit-o fix în vreme ce așeza tava cu mâncare cenușie pe o măsuță din mijlocul încăperii. De obicei, Nikolai îl escorta pe paznicul suficient de norocos încât să îi aducă mâncarea, dar uneori venea doar el. Asta însemna un singur lucru. Interogatoriu.

Nikolai s-a așezat pe un scaun de plastic lângă masă și a oftat adânc, exasperat. Știa la fel de bine ca ea cum avea să se desfășoare dialogul. Cum se desfășurase de fiecare dată.

Și-a frecat barba nerasă, atingându-și ușor cu degetele cicatricea de pe obrazul stâng.

– Saskia San Martin, a mârâit el pe un ton grav.

Ea nu a răspuns. În schimb, a întins mâna și a luat cu lingura niște cocoloașe cenușii de mâncare, pe care le-a lăsat jos apoi. El a ignorat-o.

– Trebuie să ne spui tot ce știi despre Leviathan.

Cu lingura încremenită în aer, Saskia s-a holbat la el cu o privire goală. Nu exista decât un singur răspuns posibil, același pe care Nikolai îl auzise iar și iar, din ziua în care fusese aruncată în celula aceea.

– Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, a spus Saskia încet, Anastacia Alcroft.

1

Lottie s-a înfiorat când a simțit podeaua de lemn a palatului vibrând sub tălpile ei. Gândul că Saskia era undeva acolo jos îi dădea fiori reci pe șira spinării la fiecare pas. Dar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să rămână concentrată, atentă; trebuia să fie calmă. Trebuia să se poarte ca o prințesă perfectă până când petrecerea avea să se termine, în sfârșit. Apoi putea să se întoarcă la Ellie și să termine bagajele pentru Rosewood.

În cinstea lui Lottie se organizase o serată grandioasă de ziua ei, la care fuseseră invitați reprezentanții celor mai de seamă trusturi de presă din lume. De aproape două ore stătea în picioare, zâmbind și dând mâna cu cei mai influenți oameni, toți fiind convinși că ea era adevărata prințesă a Maradovei. Din fericire, regele și regina impuseseră o regulă strictă prin care interziseseră fotografierea pentru a-i proteja identitatea și pentru a nu fi recunoscută în public. Coridorul palatului fusese împodobit cu bannere cu pietre prețioase, iar coloanele de marmură erau înfășurate cu panglici în culorile curcubeului. Pe fețele de masă dantelate se aflau îngrămădite daruri pentru prințesă, fiecare dorindu-se a-l depăși în splendoare pe cel dinaintea lui.

Lottie era îmbrăcată într-un costum maradovan tradițional, cu un brâu negru brodat care îi înconjura talia peste rochia cu mâneci lungi, de culoarea jadului.

O diademă de argint i se zărea printre bucle, un dar pe care îl primise de la mama ei de ziua sa, cu peste nouă ani în urmă. Cu *peste* nouă ani în urmă. Toată petrecerea asta era o păcăleală. Nu era ziua lui Lottie; ziua ei fusese cu cinci zile înainte. În ziua aceea, pe 1 septembrie, era aniversarea lui Ellie. Lottie nici măcar nu era prințesă - juca rolul prietenei sale. Iar acesta era un secret pe care niciunul dintre invitați nu trebuia să-l afle.

- Ești bine?

Jamie, aflat alături, vorbea în continuare încet, ca să-l audă doar ea. Dar lui Lottie i se pusese această întrebare de prea multe ori în ultimele săptămâni, și simțea un ghem în stomac de fiecare dată când o auzea.

- Da, sigur, a răspuns ea automat, cu ochii la o persoană care se apropia de ei. Femeia înaltă din stânga mea.

Jamie a aruncat o privire în direcția aceea.

- Olga Ulov, redactor la *Golden Sovereign*.

Femeia mai în vârstă, cu părul negru ca abanosul, îmbrăcată într-un costum de mătase impecabil, își croia drum prin mulțimea plină de culoare. Spre deosebire de toți ceilalți invitați, Jamie purta o cămașă neagră simplă și pantaloni negri, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Lottie încercase să-l ajute să se relaxeze, dar el rămăsese pe tot parcursul petrecerii bățos și vigilent, cercetând cu privirea încăperea, convins că ceva îngrozitor se putea petrece din nou.

Olga s-a oprit în fața lor și i-a salutat din cap.

- Prințesă Eleanor Wolfson. A rostit numele fără grabă, cu ochii mijiți, cercetând-o pe Lottie cu privirea. Îmi face o

extraordinară plăcere să te cunosc, în sfârșit, după toți anii ăștia în care te-ai ferit de ochii lumii.

Lottie crezuse că n-o să se obișnuiască niciodată ca oamenii să i se adreseze cu numele altcuiva, dar acum putea răspunde ușor, cu un zâmbet. Pentru o clipă, s-a întrebat cum s-ar fi simțit Ellie în aceeași situație.

– Ă, îți mulțumesc, Olga... Nu pot decât să sper că a meritat așteptarea, a răspuns Lottie pe un ton dulce, străduindu-se să pară cât mai modestă cu putință.

Jamie a dat ușor din cap în semn de aprobare. Deși renunțaseră la lecțiile „de prințesă", Jamie încă stătea în preajma ei pentru a se asigura că nu face vreo greșeală.

Olgăi i s-au arcuit buzele în ceva ce voia să semene cu un zâmbet, dar se uita fix în ochii lui Lottie, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Ellie nu avusese niciodată o relație prea bună cu presa. Existaseră tot soiul de zvonuri privind motivele pentru care fusese ascunsă de ochii lumii, niciunul adevărat, însă toate dăunătoare. Era sarcina lui Lottie, ca substitut al lui Ellie, să țină departe zvonurile jucând în public rolul ei și arătându-se drept cea mai plăcută și mai modestă prințesă cu putință. Regina se gândise că o petrecere de aniversare avea să fie ocazia perfectă pentru a rezolva problemele lui Ellie cu presa. „Zâmbește și strânge mâini", își spusese Lottie. „Cât de greu poate fi?"

Lottie nu putea decât să spere că avea să o scoată la capăt.

– Alteța Voastră... s-a auzit în spatele ei cu un „s" prelung, ca un sâsâit. Lottie s-a întors și l-a văzut pe consilierul regelui, Simien Smirnov, stând țeapăn în poziție de drepți,

cu mâinile la spate. S-a înclinat ușor în fața ei. Sir Ianovski, artistul, ar vrea să vă ofere darul pe care vi l-a adus. Vă rog să mă urmați, vă conduc la rege și la regină.

Simien a schițat un zâmbet slab și i-a făcut semn să îl urmeze.

- Sună încântător, a spus Lottie și i-a zâmbit radioasă, bucurându-se că avea o scuză de a se îndepărta de invitații curioși.

Tot mai încerca să își dea seama ce credea Simien despre rolul ei de substitut al lui Ellie, dar el era, fără îndoială, un exemplu excelent de bună-cuviință.

L-a urmat, pășind elegant - sau așa spera cel puțin - printre oaspeți. Au trecut pe lângă un grup de servitori, fiecare ducând o tavă de argint plină cu caviar și trufe. „Mă întreb ce-o fi mâncând Saskia acum", dar și-a alungat repede gândul din minte. Îi fusese destul de greu să se relaxeze cu adevărat toată vara la palatul maradovan. Cu cât își lua mai în serios rolul de substitut, cu atât se simțea mai puțin în largul ei. Acum nu-și mai dorea decât să se întoarcă la Rosewood Hall, acolo unde se simțea ea însăși. Dar, indiferent ce-și dorea ea, trebuia mai întâi ca petrecerea să se încheie cu bine. Și-a repetat în gând mantra pe care i-o spusese mama ei înainte de a se prăpădi: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Când au ieșit din mulțime, Jamie a tușit ușor, smulgând-o din gândurile ei. Lottie a ridicat privirea și și-a dat seama că ajunseseră în celălalt capăt al coridorului și se aflau acum în fața părinților lui Ellie, regele și regina.

Regele Alexander și soția sa, regina Matilde, erau cum nu se poate mai diferiți, și totuși se potriveau de minune. Regele stătea în picioare, nemișcat, cu ochii lui negri ca un hău, arzători și impenetrabili. Lângă el, regina Matilde părea fină și delicată ca borangicul, de parcă ar fi putut începe să plutească din clipă în clipă. Lottie se mai mira și acum cât de mult semăna cu regina. Uneori, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă - nici nu era de mirare că i se îngăduise onoarea de a deveni substitutul lui Ellie.

– Petrecerea asta îți vine mănușă!

Regina i-a zâmbit radioasă cu subînțeles, trăgând-o cu blândețe între ea și regele Alexander. Cine nu știa, ar fi putut crede că Lottie își lua locul cuvenit între părinții săi. Regele a dat scurt din cap, în tăcere, întâi către Lottie, apoi către Jamie.

Lângă ei, într-o parte, se afla o cuvertură mov de catifea lucioasă, care acoperea ceva. Era un obiect foarte înalt, care aproape atingea tavanul sălii de bal. Ceea ce pe Lottie o neliniștea puțin. Cineva a bătut cu o furculiță într-un pahar de șampanie și în încăpere a început să se aștearnă liniștea, în vreme ce mulțimea se întorcea reverențioasă spre ei. Un bărbat cu fața rotundă și ochelari ciudați a făcut un pas în față. Lui Lottie i se părea cunoscut. „De unde îl știu oare?"

– E Ianovski, artistul înnobilat cu titlul de cavaler, i-a șoptit regina lui Lottie, cu fața întoarsă către darul misterios.

Lui Lottie i se spusese că prințesa avea să primească un dar important - ceva nu numai în onoarea zilei sale de naștere, ci și ca o celebrare a ieșirii ei în public. Astfel de

momente o făceau pe Lottie să aibă îndoieli în privința rolului ei de substitut. Darurile erau pentru Ellie, pentru *adevărata prințesă*. Deși, cunoscând-o pe Ellie, nu își putea imagina că ar fi fost prea încântată de această demonstrație exagerată.

Ianovski s-a apropiat și a apucat-o ușor de încheietură, făcând o plecăciune adâncă și sărutându-i mâna.

– Ce splendoare de prințesă, nu-i așa? a zis el, îndreptându-se cu un gest larg către Lottie, făcând-o să se simtă ca un cal valoros.

Toată lumea din încăpere a aplaudat și toate vocile au încuviințat: „Cu adevărat o splendoare! O prințesă perfectă!" Lottie a roșit imediat, simțind un fior de plăcere. Indiferent cât de falsă se simțea, nu putea să nu se bucure că era tratată ca o prințesă.

Regele a ridicat mâna și mulțimea a tăcut.

Ianovski și-a dres glasul.

– Maiestățile Voastre, am convingerea că vorbesc în numele tuturor celor prezenți aici când spun că suntem foarte încântați să o cunoaștem, în sfârșit, pe frumoasa voastră fiică. Lui Lottie i s-a strâns inima. Oare ce credea regele despre această mascaradă? Ea este sublima întruchipare a familiei maradovene și un exemplu fără seamăn a tot ceea ce ar trebui să fie o prințesă. Când oaspeții au izbucnit în aplauze, Ianovski s-a oprit și a zâmbit foarte încântat de sine, în vreme ce toată lumea bătea din palme și ovaționa. Zâmbetul reginei a rămas neschimbat, dar Lottie a observat buzele regelui tremurând ușor. De bună seamă, sunteți

foarte mândri, a continuat Ianovski. Pentru mine este o onoare fără margini să îi ofer prințesei acest dar, la cea de-a cincisprezecea aniversare, pentru a celebra debutul său în societate.

Doi bărbați în uniformă s-au apropiat de dar și toată lumea și-a ținut răsuflarea. Lottie a avut dintr-odată senzația ciudată că diadema de pe capul ei devenise mai grea și o trăgea în jos. Apoi valeții au dat la o parte acoperământul de catifea și un nor violet s-a așternut pe podeaua strălucitoare. Lottie a întins capul pentru a privi către... ea însăși!

O statuie semeață se înălța impunătoare până la tavan. Era o reprezentare minuțioasă, în bronz, a lui Lottie. Și, de departe, cel mai bizar dar pe care îl primise ea vreodată. Ianovski recrease în cele mai mici detalii rochia pe care Lottie o purtase la balul verii din Maradova. Arăta ca o adevărată prințesă. Statuia era minunată, atât de frumoasă, încât lui Lottie îi luă câteva clipe să-și dea seama cât de stupid era totul.

– Uluitor, a șoptit ea cu un zâmbet forțat.

Regina Matilde zâmbea ostentativ; regele stătea tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

– O asemănare extraordinară! a exclamat Simien, bătând din palme și râzând puțin forțat. Priviți! Familia regală a amuțit, înmărmurită!

Regele i-a aruncat o privire lui Simien și râsul s-a stins pe buzele lui.

– E cu adevărat remarcabil. Trebuie să fi fost o lucrare foarte... solicitantă, nu-i așa?

Regina își regăsise vocea. Probabil că era foarte supărător pentru amândoi să vadă imortalizată în bronz o fată care nu era fiica lor.

- O, da, într-adevăr! A fost una dintre cele mai dificile lucrări ale mele, dar a meritat fiecare secundă pentru prințesa noastră.

I-a aruncat lui Lottie o privire plină de venerație și a făcut un gest larg cu brațele, într-o plecăciune adâncă.

Lottie aproape că o auzea pe Ellie hohotind de râs undeva într-o încăpere din fundul palatului. Ce glumă! Lottie a îndrăznit să arunce o privire spre Jamie și l-a văzut mușcându-și buzele, cu umerii zguduindu-i-se de râs. Se străduia din răsputeri să se abțină.

A ridicat privirea către propria reflexie în bronz și s-a uitat în ochii statuii. Simțea că o ia amețeala. A clipit repede, încercând să-și revină. „Haide! Zi ceva!"

- Mulțumesc.

Gura i s-a deschis, apoi s-a închis, în vreme ce ea se chinuia să găsească vorbele potrivite. Ce-ar fi spus o prințesă? În cele din urmă, a zâmbit, uitându-se prin încăpere la audiența încântată, la oamenii care trebuiau să creadă că ea era fiica regelui și a reginei, și a zis:

- Arată exact ca... mine!

2

– Acum va trebui să pretindem pentru totdeauna că Lottie este adevărata prințesă. Ce păcat! Ellie se strica de râs – din nou. Așa cum era de așteptat, povestea cu statuia de bronz i se păruse extrem de amuzantă. La urma urmei, nu îl putem face de râs pe marele Sir Ianovski!

– Nu e nimic de râs, Eleanor, a spus regele Alexander, trântind pe masă paharul de vin.

Ellie și-a dat ochii peste cap, exasperată. De-a lungul vacanței de vară, Lottie își adusese mereu aminte că lui Ellie nu îi pria în regatul maradovan. Era clar că tânjea să se întoarcă la Rosewood, la fel de mult ca Lottie.

Stăteau cu toții la o masă festivă intimă în sufrageria albastră pal și discutau detaliile petrecerii din după-amiaza aceea. Era unul din locurile preferate ale lui Lottie din palat, iar pereții stropiți cu auriu umpleau încăperea cu o strălucire de miere. Deși ziua ei de naștere fusese cu câteva zile înainte de cea a lui Ellie, stabiliseră să sărbătorească împreună. Masa era încărcată cu toate felurile de mâncare preferate ale lui Ellie, dar și cu o mulțime de preparate vegetariene pentru Lottie. Pe măsuța de lângă perete se afla grămada de daruri pe care Lottie le primise în numele lui Ellie, toate împachetate artistic cu o mulțime de panglici și funde. Fiecare dar fusese verificat cu mare atenție de Jamie

și Sir Nikolai Olav, căci nicio măsură de securitate nu mai trebuia neglijată după balul verii, când Lottie fusese răpită de Saskia.

Uitându-se la grămada înaltă de cadouri, Lottie s-a gândit îngrijorată că darul său pentru Ellie, un portret pe care îl pictase cu mâna ei, ar fi putut părea mic și neinteresant printre toate acele ambalaje și funde strălucitoare. Se bucura că îl lăsase în camera de zi a lui Ellie în loc să îl aducă acolo. A îndrăznit să-i arunce o privire lui Jamie, așezat alături, care s-a uitat la ea întrebător, dar tensiunea momentului a făcut-o să întoarcă repede capul. Avea un dar și pentru el, alături de cel pentru Ellie - o carte despre Pakistan, țara natală a mamei lui, care fusese pentru ziua lui, 26 iulie, dar Lottie aflase că, lucru de înțeles, el nu și-o sărbătorea, pentru că era și ziua în care mama lui se prăpădise. În schimb, ea păstrase darul; în felul acesta, era ca și cum toți trei ar fi avut aceeași zi de naștere.

- Cel puțin putem recunoaște că e o statuie superbă, a spus regina Matilde, uitându-se la soțul ei, și o modalitate minunată de a onora substitutul lui Eleanor.

Regele s-a întors și s-a uitat cercetător la soția lui.

- Se poate spune *și* așa.

Lottie petrecuse aproape două luni cu ei și în sfârșit reușea ceva mai bine să interpreteze micile schimbări de expresie de pe fața regelui. În acel moment, era doar puțin încruntat, iar colțul stâng al gurii îi tresărea ușor. Ceea ce însemna că era fie obosit, fie iritat, posibil amândouă.

– Dar, sincer acum, a început Ellie, punându-și niște pateu în farfurie, e cel mai grozav cadou pe care l-aș fi putut primi de ziua mea, o statuie mare a lui Lottie – o s-o prețuiesc de-a pururi.

Ellie a rânjit spre Lottie, care nu s-a putut abține să nu roșească.

Lottie și-a masat discret tâmplele. La sfârșitul seratei trebuise să își scoată diadema, pentru că greutatea ei îi provocase o durere îngrozitoare de cap și, deși se străduia să se bucure de petrecerea mai intimă pentru zilele lor de naștere, durerea de cap nu o slăbea deloc. Înainte să observe Ellie și Jamie că nu era în apele ei, s-a auzit un zgomot dinspre ușă.

– La mulți ani!

Cele două canaturi ale ușii somptuoase s-au deschis și un tort imens și-a făcut apariția, împins în încăpere pe un cărucior de mahon. În spatele lui se zăreau dantele albe de jupoane, dar fețele servitoarelor erau ascunse de movila imensă de glazură de ciocolată. Lottie a dat să se ridice în picioare, nerăbdătoare să vadă mai bine. Jamie a tușit discret lângă ea și ea s-a așezat repede la loc, ușor stânjenită de entuziasmul ei evident.

Căruciorul s-a oprit și două servitoare au scos capul din spatele tortului. Midori și Hanna.

– STAȚI! a strigat Ellie.

Toată lumea a încremenit și Lottie l-a simțit pe Jamie înțepenind lângă ea.

– Trebuie să-i dau lui Lottie cadoul.

Ellie a sărit în picioare, împingându-și cu zgomot scaunul.

– Eleanor! a strigat regina în urma ei, încruntată. Apoi s-a întors către servitoare, cu un zâmbet forțat, exersat îndelung. Midori, Hanna, vă mulțumesc foarte mult pentru tortul acesta minunat. Arată, pur și simplu, delicios.

La ordinul mamei sale, Ellie a încremenit lângă ușă și s-a întors. Era bosumflată, ceea ce Lottie știa că era un semn că se simțea stânjenită. Își cunoștea prințesa ca pe propriul buzunar –, dar de ce era atât de stânjenită? Apoi și-a adus aminte. Ellie nu cunoștea aproape pe nimeni în afara palatului. Asta era probabil prima dată când Ellie cumpărase un cadou pentru cineva din afara regatului.

– E OK, Ellie, a spus Lottie pe un ton liniștitor. Putem să ne dăm cadourile după cină. Acum hai să mâncăm niște tort.

– Nu, voiam să ți-l dau *acum*, ca să...

Ellie a fost întreruptă de un mormăit grav, și lui Lottie îi luă câteva clipe să-și dea seama că venea dinspre rege. Își strângea cu două degete rădăcina nasului, ca și cum ar fi avut o durere cumplită de cap.

– Eleanor, a început el, cu o voce calmă, dar autoritară. Cred că asta voiai să aduci.

A făcut un semn către Midori, care s-a apropiat de masa cu cadouri și a luat o cutie ce fusese ascunsă după darurile pentru Ellie.

Lottie a văzut cum Ellie se luminează la față, apoi se strâmbă nemulțumită.

– De ce e aici și nu în camera mea, unde l-am lăsat?

Regele a ignorat întrebarea fiicei sale cu un pufnet scurt și și-a întors privirea către Lottie.

– Am căzut de acord că ar fi mai potrivit să oferim acest dar în mod oficial, din partea noastră, a tuturor, a spus el.

Vorbele regelui aveau probabil o semnificație ascunsă, căci Lottie i-a văzut pe Ellie și pe Jamie întorcându-se către ea. Pe fața lui Ellie a apărut un zâmbet nerăbdător, în vreme ce chipul lui Jamie a rămas, ca de obicei, aproape imposibil de interpretat.

Midori a așezat cutia în fața lui Lottie. Când s-a îndreptat, i-a spus pe mutește: „Mult noroc!"

Lottie s-a uitat la cutia argintie. Era de departe cel mai puțin extravagant obiect din întreaga încăpere, și totuși părea important. A ridicat privirea spre familia Wolfson, adunată în jurul mesei, și le-a văzut ochii sclipind de nerăbdare. Lottie a înghițit în sec. Orice s-ar fi aflat în cutie, era hotărâtă să fie demnă de el.

– Lottie, vrem să înțelegi că acest dar vi-l oferim în egală măsură și lui Ellie și ție, a spus regina și și-a sprijinit bărbia în palmă, cu mânecile ei delicate de voal atârnând peste fața de masă.

Lottie s-a întors către Jamie, care a dat din cap, îndemnând-o să deschidă cadoul.

– Mulțumesc! a răspuns ea, cuprinsă de un val de încântare.

A ridicat capacul, descoperind că era mai greu decât crezuse, și s-a uitat înăuntru.

Cuibărit între pereții albaștri de satin ai cutiei se afla un medalion mic de argint, așezat pe un lanț. Pe el era gravată silueta unui lup micuț, iar lumina care cădea pe el îi făcea

ochii să sclipească. Medalionul era identic cu cele pe care le purtau Ellie și Jamie. Lui Lottie i-a stat inima-n loc.

- Acum faci și tu parte din haită, i-a spus Ellie, rânjind către ea, și dinții ei albi au lucit ca niște perle.

- Asta e... a început Lottie, dar cuvintele i s-au oprit în gât.

Asta era acceptarea ei oficială. Darul de aniversare oferit lui Ellie și Lottie făcea din Lottie nu doar un substitut, ci și un membru al familiei. A simțit cum lacrimile îi înțeapă ochii și și-a ținut răsuflarea ca să nu izbucnească în plâns.

„Faci parte din haită."

Era atât de fericită că își găsise o familie, și totuși în suflet i se furișa acum un alt sentiment, care se lupta să fie luat în seamă. Venea de undeva de foarte departe și îi amintea de chemarea către Rosewood. Nu era vorba că nu se simțea demnă. Nu. Lottie a privit în jur la fețele zâmbitoare ale membrilor familiei Wolfson - noua ei familie. Dintr-odată, și-a dat seama ce simțea.

Vinovăție.

Cum rămânea cu propria familie, cu mama ei?

- Sunteți atât de buni, a spus Lottie cu sinceritate, sperând să nu îi tremure vocea.

Dar era limpede că nu-și ascunsese prea bine emoțiile, căci a văzut cum încântarea lui Ellie începe să se stingă, iar ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Jamie, care avea aceeași privire îngrijorată.

„Fir-ar să fie!" și-a spus Lottie. Ura când cei doi făceau asta.

– O să se strice mâncarea, a spus Jamie, rupând vraja.

– Da, a adăugat Ellie. Nu trebuie să irosim tortul ăsta fantastic. Le-a zâmbit Hannei și lui Midori, care au făcut câte o reverență. Lottie, o să te ajut să îți pui medalionul după ce mâncăm.

Lottie a privit cum toată lumea își umplea farfuriile cu tort. A continuat să zâmbească, străduindu-se să nu lase bucuria de pe chip să-i dispară. Dar numai ea știa ce întrebare se cuibărise în sufletul ei – o întrebare care putea să le dea viețile peste cap complet. O întrebare care putea schimba totul definitiv.

3

Medalionul o ardea pe Lottie în palmă în vreme ce se îndreptau către camera de zi a lui Ellie.

– Lottie, dacă ești îngrijorată că medalionul e prea mult, să știi că, de fapt, e un fleac, a început Ellie de îndată ce ușa s-a închis în urma lor.

Întotdeauna aveai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu camera de zi a lui Ellie – era atât de diferită de restul palatului; un paradis haotic de culori țipătoare, cu afișe de filme înrămate, jocuri video și reviste de benzi desenate înșirate pe pereții violeți. Camera avea un aer retro de anii 1980, cu arcade luminate puternic. Un televizor uriaș ocupa jumătate din peretele din fund și era conectat la ceea ce Lottie bănuia că era orice consolă de jocuri inventată vreodată. Totul era accesorizat cu o mașină de făcut floricele și una de vată de zahăr, de care Lottie nu se mai dezlipise în vara aceea. În mijlocul peretelui din stânga era mândria lui Ellie, o chitară care fusese cândva a lui Joan Jett și era semnată de ea. Încăperea era întruchiparea fanteziei adolescentine și era supranumită „grota" între apropiați, fiindcă nu avea ferestre.

– Nu, nu. Îmi place foarte mult, Ellie, a spus ea repede. Nu-i asta...

Lottie a aruncat o privire la Jamie, care se instala pe una din canapele. Oare urma să deschidă o cutie a Pandorei?

– Ăsta e pentru mine? a zis Ellie întrerupându-i șirul gândurilor și arătând către darul pe care îl ținea Lottie în mână.

– Da. Am vrut să ți-l dau în liniște.

Lottie i l-a întins și Ellie a zâmbit luând cutia împachetată într-o hârtie cu flori. Vârfurile degetelor li s-au atins, dându-i lui Lottie un fior în tot corpul.

Lottie a privit cum prietena ei dragă deschidea cadoul, despachetându-l cu mai multă grijă decât făcuse cu toate darurile din sufrageria regală. Atunci a început să se liniștească, ușurată – darul acesta însemna la fel de mult pentru Ellie ca toate celelalte. Poate că era primul cadou de ziua ei pe care îl primise vreodată de la o prietenă adevărată.

Ellie a ridicat pânza pătrată și a început să se uite când la portret, când la Lottie.

– Tu ai pictat asta? a întrebat ea uimită.

Lottie a simțit cum obrajii îi iau foc.

– Ă, da. Am lucrat la el peste vară și...

A început să se scarpine la ceafă, un gest nervos pe care îl luase de la Ellie. S-a apropiat de ea și s-au uitat împreună la portret. Lottie o pictase într-un stil tradițional, folosind vopsele cu ulei pe care le găsise în palat. Pictura reprezenta una din amintirile ei preferate cu Ellie, un moment care surprindea exact felul în care o vedea ea, momentul în care își scosese masca la turneul de scrimă. Îndrăzneață și frumoasă în costumul ei alb imaculat, strângea în mână o

spadă și arăta întocmai ca prințul curajos, dar sălbatic care o salvase la balul verii.

– Jamie, vino să vezi și tu! a strigat Ellie, întinzând spre el pictura.

El s-a apropiat ca să cerceteze tabloul și Lottie și-a ținut răsuflarea în vreme ce Jamie îi studia opera.

Acesta a ridicat din sprânceană.

– Ar trebui să te punem să pictezi portretul oficial al lui Ellie pentru galerie, a spus el, în cele din urmă, schițând un zâmbet.

Lottie a lăsat privirea în jos, simțindu-se stânjenită de laude. Adora să decoreze și să facă tot felul de lucruri, dar trecuse mult timp de când nu mai pictase ceva. Mama ei vitregă, Beady, nu o încurajase niciodată prea mult, deranjată de tuburile de vopsea împrăștiate peste tot, așa că Lottie își strânsese șevaletul și culorile și le pusese bine, ca să n-o supere.

– Ar trebui să fii foarte mândră de asta, Lottie, a continuat Jamie. Sunt sigur că părinților lui Ellie le va plăcea mult.

Lottie a ridicat capul la auzul cuvintelor sale. Ochii lui erau sinceri și și-a adus aminte cât de nebun putea fi, l-a văzut din nou în acel moment îngrozitor de la bal când o înfrânsese pe Saskia. Rece și amenințător. Lottie trebuia să fie și ea la fel de puternică dacă voia să-i fie vreodată de folos lui Ellie, și asta însemna să nu ignore acel sentiment ciudat care începuse să pună stăpânire pe ea.

- Mă bucur că îți place, Ellie, dar... Lottie și-a coborât privirea la medalionul din palmă, trecându-și vârful degetului mare peste lupul gravat. Aș vrea să discutăm despre ceva...

Dar a fost întreruptă din nou, înainte să apuce să spună despre ce era vorba.

- Ăsta e tot pentru Ellie? a întrebat Jamie, ridicând cu un aer suspicios celălalt cadou împachetat, evident îngrijorat să nu fie vreun obiect periculos.

- De fapt, e pentru tine, a răspuns Lottie, dându-și agitată o șuviță de păr după ureche. M-am gândit că ar fi trist ca Ellie și cu mine să primim daruri și să nu avem ceva și pentru tine. Nu e mare lucru.

Suspiciunea de pe chipul lui Jamie nu a dispărut însă și a privit lung pachetul dreptunghiular din fața lui ca și cum habar nu avea ce să facă cu el. Chiar nu mai primise niciodată un cadou?

- În regulă, a spus el sec, punându-l deoparte fără să dea vreun semn că ar fi vrut să-l deschidă. Acum, despre ce ziceai că ai vrea să discutăm?

Lottie s-a uitat chiorâș la el, încercând să priceapă reacția lui ciudată. Uneori, Jamie era prea bizar ca să mai încerce să-l înțeleagă. Nu putea decât să spere că avea să-i placă darul atunci când, în cele din urmă, s-ar fi hotărât totuși să-l deschidă.

Acum, cu privirile lor ațintite asupra sa, Lottie și-a dat seama că nu mai era în stare să vorbească, fiind îngrijorată de ce ar fi putut stârni vorbele ei.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellie, punând jos cu grijă pictura și apropiindu-se de ea.

După tentativa de răpire, nici ea, nici Jamie nu o mai scăpaseră din ochi. Erau amândoi convinși că rămăsese marcată de întâmplarea cu pricina – și de-asta trebuia să lămurească lucrurile acum.

Lottie a tras aer adânc în piept, încercând să nu se mai gândească la reacția ciudată a lui Jamie.

– Ideea e că... Ți-aduci aminte de promisiunea pe care mi-ai făcut-o înainte de balul verii? Ellie s-a uitat agitată spre Jamie. Am căzut de acord că o să-i pot spune prietenului meu Ollie tot adevărul.

Lottie era surprinsă cât de calm vorbea.

– Nu, a venit răspunsul scurt al lui Jamie, dar Ellie i-a aruncat o privire tăioasă, după care s-a întors spre Lottie.

– Mi-aduc aminte, a spus încet, dar încă vrei să faci asta?

– Nu contează dacă mai vrea, Ellie. Asta e o promisiune pe care n-ar fi trebuit s-o faci niciodată.

Ellie l-a privit lung pe Jamie, și Lottie a simțit cearta care mocnea între ei. „Nu astăzi. Nu de ziua lui Ellie." S-a uitat din nou la medalionul cu lup, simțind că nu era pregătită să-l poarte până când nu știa dacă putea face asta. Trebuia să-i spună lui Ollie înainte să se întoarcă la Rosewood; simțea nevoia să-i spună.

– Nu *vreau* să-i spun. *Trebuie* s-o fac, a spus ea pe un ton calm. Nu înțelegeți? Nu mai am pe nimeni în afară de el. Vocea începuse să-i tremure și prietenii ei au privit-o lung. E singura legătură pe care o mai am cu familia mea.

– Înțeleg, a spus Jamie, relaxându-se. Dar există reguli, Lottie. Cu această nouă amenințare care este Leviathan, nu putem risca nimic.

Leviathan acorda un interes deosebit copiilor din familiile regale – de aici încercarea Saskiei de a o răpi. Nu puteau îngădui să se întâmple din nou așa ceva.

Cu toate acestea, Lottie era hotărâtă. Trebuia să-l convingă pe Jamie. Da, tânjea să se întoarcă la Rosewood și să descopere dedesubturile acestei amenințări numite Leviathan, dar nu putea intra din nou pe porțile școlii înainte de a relua legătura cu ceva din vechea ei viață. Cu cineva. Cu Ollie.

– O să afle singur, chiar dacă nu îi spunem noi. Lottie s-a uitat la Jamie cu o privire serioasă. Știa că asta era singura cale de a-l convinge, și era adevărat; fusese îngrijorarea ei de ceva vreme. E un risc mult mai mic dacă îi spun eu și îl pun să jure că păstrează secretul.

Jamie s-a frecat la rădăcina nasului.

– Asta e o idee groaznică.

Nu era un „nu“ categoric.

Ellie i-a zâmbit larg lui Lottie, știind că deja câștigaseră.

– Oricum, nu trecem pe la tine în drum spre Rosewood? Ca să poți să-ți iei niște lucruri? Ellie a întins mâna către medalionul lui Lottie. Poți să-i spui atunci lui Ollie. Pare cel mai bine așa. Jamie a bombănit ceva, dar nu a mai protestat. Jamie, fă și tu o concesie. Poți să te gândești că e cadoul tău de ziua noastră, a zis Ellie și ochii i-au sclipit amuzați. Apoi

a desfăcut lănțișorul și s-a dus în spatele lui Lottie ca să i-l prindă la gât. Așa. E perfect, a murmurat ea.

Lottie a simțit argintul rece pe piele și a auzit zgomotul închizătorii, iar acum lupul se afla lângă inima ei. A ridicat mâna și a pipăit argintul. Acum făcea parte din familie. S-a întrebat doar cât de diferit avea să fie noul ei an la Rosewood.

4

În dimineața următoare, ziua întoarcerii lor în Anglia, Lottie s-a trezit cu senzația stranie că era privită. Era o senzație vagă, dar inconfundabilă; simțea privirea celui care o pândea ca pe o fantomă care răsufla ușor pe pielea ei. A deschis brusc ochii, aproape așteptându-se să-și vadă statuia în față, dar ochii i-au căzut, în schimb, pe o cutie roz de catifea, care stătea deschisă pe noptiera acoperită cu dantelă, din care diadema sa în formă de semilună reflecta o lumină în culorile curcubeului peste chipul ei. Lottie și-a tras peste cap așternuturile de culoarea piersicii și s-a cuibărit în ele ca într-un cocon protector. Paturile din palat erau mult prea confortabile, era ca și cum te-ai fi scufundat în fiecare seară într-un bazin cu puf. Niciodată nu își închipuise că tot luxul acela avea să devină ceva obișnuit pentru ea. Cu toate astea, oricât de confortabile ar fi fost paturile de la palat, nu putea să cadă în mrejele lor în dimineața aceea. Era ziua în care se întorceau în Anglia și avea multe de pregătit, iar regele îi solicitase o întrevedere între patru ochi.

Toate hainele îi fuseseră spălate, călcate și așezate în geamantane alături de celelalte lucruri ale ei. Totul era atât de diferit de entuziasmul cu care își pregătise singură bagajele cu un an în urmă. Un teanc de cărți aflat lângă una din valizele roz a dus-o cu gândul la darul pe care i-l făcuse lui

Jamie, și s-a întrebat dacă îl deschisese oare deja. Spera că avea să-l facă să se simtă mai aproape de familia lui, ceea ce ea știa prea bine cum e, cât de dureros putea fi.

Lottie a ciugulit din brioșa pe jumătate mâncată de pe biroul ei, așezată pe o farfurie aurie lucitoare și rămasă de la petrecerea de aniversare din ajun. Glazura albă i-a lăsat pe față o dâră dulce, pe care a zărit-o în oglinda uriașă, înrămată. S-a oprit din mâncat și a cercetat persoana reflectată acolo, îmbrăcată în cămașa de noapte imaculată. Se împlinise la trup și fața îi era mai rotundă, părul, mai lung și mai moale. Și-a șters glazura de la gură și și-a lins degetele lipicioase, gândindu-se la ultimele săptămâni.

Lottie și Ellie își petrecuseră cea mai mare parte a verii în Maradova, într-un lux îmbătător. Dimineți lenevoase cu momente spumoase de râs, după-amiezi scăldate într-o lumină roșiatică, în care savurau bunătăți glasate cu zahăr la o ceașcă de ceai fierbinte, urmate de seri albastre cu lecturi și proiecții de film. Împărțiseră totul în acea vară, fiecare film care le plăcuse, fiecare cântec pe care-l adoraseră, iar Lottie aproape că începuse să creadă în toată această fericire prefăcută. Dar, la fel ca zvâcnetul permanent al buzei lui Jamie și fantoma bătăilor de inimă ale Saskiei în subsolul palatului, unele lucruri erau imposibil de ignorat.

De ce naiba voia regele să vorbească doar cu ea?

Lottie și-a pus niște haine comode, dar prezentabile pentru drum, apoi a coborât repede la parter pentru întâlnirea cu regele Alexander. Era imposibil să nu alunece pe pardoseala bine lustruită, și s-a străduit din răsputeri să se abțină

să se dea ca pe gheață, întocmai ca un copil, prin tot palatul, deși le prinsese de câteva ori pe servitoarele Hanna și Midori făcând ele însele asta.

Lottie a fost surprinsă să îl găsească pe rege așteptând-o în hol. Era îmbrăcat într-un veșmânt auriu care îi atârna pe podeaua de marmură. Regele era un bărbat înalt, musculos, cu păr des, de culoarea chihlimbarului, și mereu încruntat, care îi dădea lui Lottie impresia că citise mult când era copil. Uneori îi era greu să vadă vreo asemănare între el și Ellie: în vreme ce ea era capricioasă, el era rezervat; în vreme ce ea era repezită, el era chibzuit. Dar uneori surprindea o sclipire aprigă în ochii lui - lupul, mereu la pândă, gata să atace.

- Am fi putut să fim pictați cum vrem, dar aproape toți am ales să stăm pe tron și să părem plictisiți de moarte.

Regele a vorbit dintr-odată, fără măcar să o salute pe Lottie. A gesticulat către perete cu ceea ce părea a fi o încercare de umor, dar Lottie era prea distrasă de tablouri ca să mai sesizeze gluma. Era zona ei preferată din palat; nu putea să nu se delecteze cu detaliile fine ale fiecărei pânze, cu culorile delicate și simbolurile ascunse în fundal. Portretul fiecărui conducător al Maradovei se regăsea în acel hol care părea nesfârșit și nenumărații ochi ai unei linii de urmași de secole priveau solemni în jos.

- Sunt așa de mulți, a murmurat Lottie, simțindu-se copleșită de o senzație ciudată când a întâlnit privirea foștilor conducători. Mi se pare uimitor că aveți o legătură atât de strânsă cu predecesorii.

Regele s-a întors către ea, cu brațele încrucișate, și a cercetat-o cu privirea. Lottie a simțit un nod în stomac și s-a întrebat dacă nu cumva părea o prostie ce tocmai spusese.

- E un lanț fără sfârșit, neîntrerupt, a spus el gânditor, dar în ochii lui a apărut o sclipire întunecată când s-a uitat la penultimul tablou de pe perete. Aproape, a adăugat el.

Lui Lottie i-a căzut privirea pe ochii de culoarea smaraldului care priveau din portret, a cărui ramă neagră îl făcea să apară mai puțin important decât tovarășii săi auriți. Personajul din tablou avea părul mai închis la culoare decât părul obișnuit din familia Wolfson și lung până la umeri, gene lungi și dese și un zâmbet sprințar. Un singur membru al familiei Wolfson semăna cu acel bărbat. Eleanor Wolfson.

- Fratele meu, Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak ranit.*

Regele vorbea bine vechea limbă maradovană și Lottie a recunoscut cuvintele. Era o zicală adoptată de familia regală Wolfson, pe care i-o spusese Jamie.

„Un lup rău poate strica toată haita."

Lottie nu știa prea multe despre Claude, unchiul lui Ellie; numele lui era rostit foarte rar. El exista doar ca un memento a ceea ce puteai ajunge dacă renunțai la îndatoririle regale. Știa de el doar din lecțiile de prințesă cu Jamie și din acest tablou, care se voise a fi darul lui de încoronare.

- Fratele meu rămâne imortalizat în această galerie ca un avertisment. Regele a arătat spre tablou și veșmântul lui auriu a sclipit ca o mătase lichidă care se ondula cu fiecare gest. Când s-a întors spre ea, Lottie i-a văzut ridurile

din jurul ochilor, întipărite acolo de un deceniu întreg de încruntare. Să-ți dezamăgești familia e un act de neiertat. Înțelegi ce înseamnă asta?

Lottie a încuviințat solemn din cap. Știa foarte bine că despre Claude nu se vorbea; fugise de pe tron și devenise un simbol apăsător al seriozității cu care Wolfsonii priveau tradițiile de familie. Lottie a înghițit în sec pentru a-și stăpâni agitația și, privind expresia aspră de pe chipul regelui Alexander, a încercat să și-o închipuie pe Ellie în aceleași veșminte aurii. A simțit un nod de vinovăție în gât. Cum putea să fie atât de abătută din cauza problemelor ei de familie când Ellie avea atâtea pe cap?

Cum trebuia să te simți când erai în permanență apăsat de datorie, ori de câte ori părăseai palatul? S-a întors din nou către ochii verzi și strălucitori ai trădătorului familiei, iar imaginea a început să se încețoșeze, până când din rama neagră s-a ivit zâmbetul arogant și răutăcios al lui Ellie. Exact în acel moment, când se lăsase absorbită de privirea lupului rău din familia Wolfson, din spatele lor s-a auzit o voce.

– M-ați chemat?

Lottie a fost cât pe ce să scoată un țipăt, căci mintea i-a jucat o festă și a făcut-o să creadă că în spatele ei se materializase Claude, dar era numai Jamie, cu același aer serios dintotdeauna. I-a aruncat o privire scurtă, dar fața lui nu a trădat nimic. De îndată ce l-a văzut, Lottie s-a simțit cuprinsă de curiozitate și a început să-și dorească cu ardoare să afle ce credea Jamie despre cadoul ei.

– Ah. Jamie! Regele i-a făcut semn să vină lângă Lottie, și amândoi păreau foarte mărunți în prezența veșmântului care se revărsa în jurul acestuia. A vorbit Nikolai cu tine?

În cuvintele lui era un înțeles ascuns, pe care Lottie a încercat să-l descifreze, dar cei doi nu au lăsat nimic să iasă la iveală.

– Da, a răspuns Jamie impasibil, cu o față complet calmă.

Nikolai, partizanul regelui, era un bărbat atât de masiv și de puternic, încât Lottie nu se putea stăpâni să-i fie puțin frică de el. El îl pregătise pe Jamie încă de mic și, din câte își dădea ea seama, era singurul care pentru Jamie ar fi putut fi cât de cât o figură paternă.

– Bun.

Aerul din hol a părut deodată să se răcească, lumina soarelui a dispărut, dând pardoselii lucioase de marmură o nuanță palã de gri, care scotea în evidență ridurile adânci de pe chipul regelui.

– Anul trecut, ați reușit amândoi să preveniți o adevărată catastrofă, a început el, cu o voce răsunătoare. Tu, Lottie, ai îndurat ca un adevărat substitut pericolul în care s-a aflat Ellie.

Lottie a rezistat impulsului de a închide strâns ochii, căci nu voia ca amintirea acelei nopți înfiorătoare să i se strecoare din nou în minte.

„Sunt bine, sunt bine, sunt bine“, și-a repetat ea, hotărâtă să se concentreze la ce spunea regele.

– Iar tu, Jamie, le-ai protejat cu deosebită pricepere pe prințesa ta și pe substitutul ei, făcând totul cât mai discret.

Lottie a răsuflat adânc în vreme ce regele vorbea, alungându-și groaza. Nu avea să îngăduie ca Leviathan să învingă.

– Nu putem permite ca monarhia maradovană să fie văzută ca slabă, mai ales acum, când se pare că suntem ținta unui dușman necunoscut. Vreau să fiți amândoi deosebit de vigilenți în acest an. Nimic nu trebuie trecut cu vederea.

Lottie a clipit către regele îmbrăcat în auriu, neînțelegând prea bine ce voia să spună.

Regele Alexander s-a uitat pătrunzător la amândoi, apoi și-a întors atenția spre Lottie.

– Lottie Pumpkin – i-a rostit numele ca și cum i-ar fi lăsat un gust ciudat –, e limpede că fiica mea te-a îndrăgit foarte mult.

Tonul lui era lipsit de orice emoție.

– D... da, a răspuns Lottie, neștiind ce se aștepta de la ea.

– Știu că înțelegeți amândoi că Ellie trebuie să fie întotdeauna pe primul loc, a continuat el, privind-o fix în ochi pe Lottie, dar s-ar putea să vină un moment în care va trebui să o puneți pe locul doi pentru a o putea pune pe primul. Sper că veți înțelege atunci când va fi cazul.

Lottie nu a spus nimic, pentru că, sincer, nu înțelegea nimic.

– Înțelegeți?

– Da, Maiestatea Voastră, a răspuns imediat Jamie.

– Da, Maiestatea Voastră, a zis repede și Lottie, pe deplin conștientă că mințea și că probabil Jamie își putea da seama de asta.

Regele a mijit ochii la Lottie și ea a avut senzația că încerca să îi citească gândurile, dar nu-și dădea seama ce spera el să găsească acolo. În cele din urmă, și-a întors privirea și Lottie a simțit cum i se relaxează umerii, realizând abia atunci cât de încordată fusese.

– Excelent! Puteți pleca. Mult noroc în acest an!

Și asta a fost tot.

Lottie a privit, uluită, cum se îndepărta regele, lăsându-i singuri, cu veșmântul lui auriu fluturând în urma sa în vreme ce lumina soarelui revenea, umplând coridorul cu razele lui.

„Să fim vigilenți? Să o punem pe Ellie pe primul loc? Ce vrea să însemne asta?"

Jamie a răsuflat adânc și Lottie și-a dat seama că își ținuse răsuflarea până atunci.

– E prima oară când te-am auzit spunând asta, a remarcat el.

Lottie a fost surprinsă să vadă un zâmbet apărându-i pe buze.

– Ce să spun? l-a întrebat.

– „Da, Maiestatea Voastră." Jamie a desenat în aer niște ghilimele, dar în tonul lui nu era nimic batjocoritor. Ți s-a părut ciudat?

– Puțin, a recunoscut ea, lăsându-și privirea în jos și simțindu-se stânjenită că poate tonul ei sunase prostesc.

Când a ridicat din nou privirea, i s-a părut că Jamie avea o față gânditoare și că voia să-i spună ceva.

– Jamie, a început Lottie, înainte să aibă el timp să vorbească. Ți-a plăcut cadoul?

Fața lui și-a recăpătat obișnuita mască indescifrabilă și ea a devenit agitată, iar mâinile au început să-i tremure ușor.

– Știu cum e să te simți rupt de familia ta și m-am gândit că s-ar putea să-ți placă, poate să afli câte ceva...

Jamie a scos pe neașteptate un hohot brutal de râs, lipsit de orice amuzament.

– L-am aruncat, a spus el.

Cuvintele erau nepăsătoare, ca și cum ar fi fost limpede ca lumina zilei că avea să arunce darul la gunoi ca pe un măr stricat.

– Ă... ce-ai făcut? Lottie s-a întrebat dacă încerca să glumească, apoi și-a adus aminte că Jamie nu era în stare de „glume“. De ce-ai face asta?

Lottie era din ce în ce mai confuză. Jamie nici măcar nu părea supărat; se purta ca și cum ar fi fost ceva absolut normal. Când se gândise că poate el nu mai primise niciodată un dar, nici măcar nu luase în considerare posibilitatea să fie atât de greu de cap în privința asta.

– Nu ne putem lăsa distrași de asemenea lucruri, Lottie, a răspuns el, pregătindu-se să plece. Ai auzit ce-a zis regele; trebuie să o punem pe Ellie pe primul plan.

– Știu, dar...

– Știu că nu ai vrut, Lottie.

S-a gândit să îl întrerupă, să îi explice cât de nepoliticos era să arunci darul cuiva, când fața i-a devenit deodată rece,

ochii i s-au întunecat, iar privirea împietrită i s-a îndreptat asupra ei.

– Dar să nu mai faci niciodată așa ceva.

Și în momentul următor a redevenit calm, atât de calm, încât lui Lottie i s-a părut că doar își imaginase acea fracțiune de secundă în care o avertizase.

Mai avea un milion de lucruri să-i spună, dar și-a înghițit cuvintele, până la urmă, nevrând să mai creeze alte probleme.

– OK, atât a spus, și vocea ei s-a auzit ca un chițăit confuz, semănând mai mult cu o întrebare.

De ce reacționa oare așa de ciudat la un dar?

5

Au călătorit din Maradova în Anglia cu avionul privat al familiei Wolfson. Lottie deja mersese de mai multe ori cu avioane particulare decât cu curse de linie; o parte din ea se simțea stânjenită de cât de repede se obișnuise să urce într-un avion privat.

– Eu tot cred că e o idee foarte proastă, a murmurat Jamie de la volanul BMW-ului negru.

În Maradova condusese de la cincisprezece ani, dar abia în vara aceea își luase permisul britanic, ceea ce făcea viața infinit mai ușoară pentru toată lumea.

Mergeau cu mașina pe străzile înguste și întortocheate din St Ives, mărginite de căsuțe din piatră. Erau în drum spre Ollie, căruia aveau să-i spună motivul adevărat pentru care Lottie nu putea veni acasă, adevărul despre noua ei viață ca substitut. Dar înainte de asta trebuiau să ia lucrurile lui Lottie, și ea nu-și putea stăpâni sentimentul acela ciudat pe care îl avea.

Primul lucru pe care l-a remarcat Lottie când a coborât din mașină a fost mirosul sărat, familiar al mării. Auzea valurile în depărtare, trăgând-o înapoi în copilărie, alături de mama ei.

Era acasă.

Cu toate acestea, nu mai părea să fie casa ei. Strada era parcă mai mică, pietrele, mai tari sub tălpile ei. Culorile din jur i se păreau șterse, ca și cum se uita la o amintire. Mult prea multe se întâmplaseră de când plecase, și Lottie știa că niciodată nu va mai putea să-și privească orășelul de lângă mare la fel ca înainte. I se strânse inima la acel gând. Leviathan, Saskia, substituți, partizani... când locuia acolo, asemenea povești erau exact atât, niște povești. Acum toate deveniseră cât se poate de reale.

S-a întors către Ellie și s-a simțit cuprinsă de o senzație de stânjeneală din cauza vechii ei vieți modeste atunci când a văzut-o coborând pe cealaltă parte a mașinii, punând piciorul pe străduța îngustă. Era ciudat să o vadă pe Ellie în contextul amintirilor ei din copilărie; era atât de obișnuită cu ea înconjurată de lux. Orașul natal al lui Lottie părea prea mic pentru această prințesă. Lottie a înghițit în sec când Ellie și-a scos ochelarii de soare și a ridicat privirea către căsuțele colorate și strânse una într-alta, care se înghesuiau în jurul lor. A rămas afară, în hainele ei negre și geaca neagră, lejeră de piele.

Ellie s-a uitat cu atenție la vitrina plină de praf aflată la numărul 12 pe Bethesda Hill, cu vopseaua albastră ștearsă și glicina agățătoare. Patiseria se numea pe vremuri PATEURILE DOAMNEI PUMPKIN și era locul căruia Lottie îi spusese cândva „acasă". În tot acel an în care fusese plecată, se părea că mama ei vitregă, Beady, nu încercase nici măcar o dată să șteargă ferestrele prăfuite sau să curețe locul. Lottie se îndoia că avea să o mai facă vreodată.

- Îți luăm lucrurile și apoi plecăm. Nu avem de ce să stăm mai mult decât e nevoie, a zis Jamie pe un ton pragmatic.

A dat din cap către Lottie și ea i-a răspuns la fel. Voia să termine cu asta cât mai repede cu putință, ca să se poată întoarce la Rosewood.

Au intrat pe ușa cea roșie și au urcat treptele din lemn care duceau la apartamentul de deasupra prăvăliei. În bucătărie, pe Lottie o aștepta un bilet, scris în grabă, cu un scris dezordonat:

Am plecat în Cuba ca să-l văd pe Simon.
Lucrurile tale sunt în sacii negri de gunoi de lângă scări.
Beady
P.S. Nu face dezordinè!

A ghemotocit repede hârtia și a aruncat-o în coșul de gunoi înainte să o poată citi și ceilalți. Întotdeauna avea un sentiment straniu când vedea numele tatălui ei, mai ales scris de Beady.

- Și tatăl tău unde e? a întrebat Ellie, studiind o fotografie cu Beady și cu tatăl lui Lottie care era prinsă pe frigider cu un magnet din Las Vegas.

- În Cuba, a răspuns Lottie cu siguranță în glas, chiar dacă ea însăși aflase vestea doar cu câteva minute în urmă.

Lottie a ocolit măsuța de cafea. Livingul era plin de caserole și cutii goale de mâncare la pachet. Era clar că Beady plecase în grabă și Lottie s-a întrebat dacă rămăsese iar fără bani. Deși nu se înțelegeau prea bine, lui Lottie tot îi părea

rău pentru ea. Nu Beady își dorise să devină mama ei vitregă, și Lottie îl cunoștea pe tatăl ei mai bine ca oricine. A adunat câteva cutii de pizza și le-a pus în coșul de gunoi.

Fără niciun cuvânt, Jamie a intrat pe ușă cărând niște saci negri de gunoi bine burdușiți.

– Astea-s lucrurile tale? a întrebat el, ridicând un sac. Se pare că au fost lăsați pentru tine.

Lottie a întins mâna să ia unul din saci, dar acesta a tras-o în jos cu greutatea lui și ea a scos un „oh" surprins. Câte mai înghesuise Beady acolo?

Jamie a zâmbit afectat.

– O să ai tot timpul să-ți arăți forța când o să începem antrenamentele la școală. Până atunci – a ridicat unul dintre saci fără efort, pentru a-și întări spusele –, lasă-l pe partizan să ridice lucrurile grele.

Lottie a zâmbit, fără să vrea. Poate că, de fapt, nu era nicio tensiune între ei; poate că o iertase pentru dar.

Antrenamentele erau unul din motivele pentru care aștepta ea cu atâta nerăbdare să se întoarcă la școală, ca să poată învăța să se lupte. Lottie era hotărâtă să înfrunte chiar ea amenințarea maleficului Leviathan. Nu avea să mai îngăduie ca Ellie să fie pusă din nou în pericol. Lui Lottie i-a venit în minte imaginea Saskiei și a simțit că încep să-i tremure mâinile. Nu putea face asta de una singură.

– Hei, Lottie! s-a auzit vocea lui Ellie din hol. Cine e ăsta?

Lottie a scos capul de după colț și a văzut-o pe Ellie privind cu atenție un tablouaș agățat pe perete. A venit lângă

prietena ei și s-au uitat împreună la portretul strămoșului ei Henry. Lottie nu observase niciodată cu adevărat portretul până atunci; atârna pe peretele acela de când se știa ea. Henry avea o expresie blândă, amuzată, și părul de un blond murdar, ca al lui Lottie, dar mai scurt decât buclele ei ciufulite.

– Ăsta e străbunicul meu Henry Pitkin, a spus Lottie, surprinsă că Beady nu-l dăduse jos de pe perete. De fapt, e străbunicul cu vreo zece „stră" în față, dar sunt prea mulți ca să-i mai pomenești. Lottie a zâmbit când și-a adus aminte de poveștile pe care i le spusese mama ei despre el. A fost printre primii elevi de la Rosewood și a devenit profesor acolo atunci când a terminat școala, a continuat ea și nu s-a putut abține să se aplece în față pentru a pipăi ușor rama, amintindu-și de momentul în care mama ei i-a dăruit diadema. Aproape că auzea acum vocea mamei sale când se uita în ochii lui Henry. Se pare că a avut o viață interesantă și misterioasă, a adăugat ea. Datorită lui mi-am dorit atât de mult să merg la Rosewood. El este cel care a primit pentru prima oară diadema familiei noastre.

Gândul la moștenirea de familie a făcut-o să întindă mâna după ea, ascunsă în siguranță unde era în geanta de pe umăr. Degetele ei au găsit-o, simțind argintul cald, și lui Lottie i-a venit în minte, ca o șoaptă, o melodie vagă, obsedantă.

– Pitkin? a murmurat Ellie, ca un ecou.

Stânjeneala a făcut-o pe Lottie să simtă înțepături în tot corpul.

– Da. Pitkin era numele de fată al mamei mele. Ă... Lottie și-a coborât privirea, roșind ușor. Ura să vorbească despre numele ei. A trebuit să... L-a schimbat.

Ellie a dat încet din cap.

– Cine l-a pictat? a întrebat ea, simțind stânjeneala lui Lottie și schimbând subiectul.

– Habar n-am, a răspuns Lottie recunoscătoare. Ăsta a fost întotdeauna un mister.

Ellie a privit mai atent, apropiindu-se de tablou, aproape atingând cu vârful nasului suprafața veche, crăpată.

– Îmi aduce aminte de stilul tău de a picta, a spus ea meditativ. E ceva în nuanțele astea... E ca portretul pe care mi l-ai făcut mie.

Lottie și-a mușcat buza, gânditoare. Oare Ellie avea dreptate? Așa picta ea?

– OK, fetelor... Am strâns totul, a strigat Jamie de jos, de la ușa de la intrare.

Nu mai era nimic de făcut, niciun motiv pentru a mai rămâne. Lottie a oftat și s-a întors să plece, dar Ellie a întins o mână și a oprit-o.

– Ar trebui să iei și tabloul ăsta, a spus ea. Ziceai că ți-e teamă că o să pierzi legăturile cu familia ta, nu? Sigur e important pentru tine.

Lottie s-a uitat repede la tablou. Din ramă, Henry îi zâmbea cald. Ollie nu era singura legătură pe care o mai avea cu familia sa.

– Ai dreptate, a zis Lottie, simțindu-se străbătută de un val de căldură. Tabloul ăsta nu mai are ce căuta aici.

De fapt, și-a spus ea, niciun Pumpkin nu mai avea ce căuta în casa aceea. Locul lor era în altă parte.

– OK, Henry, i-a spus strămoșului ei, scoțând portretul din cui. A zâmbit larg, ținând tabloul cât mai departe de ea și suflând praful de pe rama ciobită. Tu vii cu mine. Te întorci la Rosewood!

6

Le-a luat mai puțin de cinci minute ca să ajungă la Ollie. Casa lui era cocoțată pe o faleză, chiar lângă oraș. Stătea aplecată periculos într-o parte și arăta ca și cum ar fi fost gata să se rostogolească în mare în orice clipă.

Aleea din fața casei era goală, ceea ce însemna că mama lui era probabil plecată. Foarte bine.

– Câinele lui Ollie nu se dă în vânt după străini, așa că încercați să nu-l luați prin surprindere, a spus Lottie în vreme ce se apropiau de ușă.

De fapt, câinele lui Ollie era foarte blând, dar, dintr-un motiv necunoscut, ea ezita să sune la ușă. Era neliniștită. Mai neliniștită decât fusese atunci când coborâse scările de marmură ale palatului pentru a fi prezentată oficial la balul verii din Maradova.

„Oare va vrea Ollie să mă vadă? Dacă mă urăște acum?"

Ellie a întins mâna peste umărul ei și a apăsat pe sonerie.

– Ellie! a șoptit Lottie.

Ellie i-a zâmbit poznaș.

– Ce? Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

Lottie s-a întors către ușă, netezindu-și agitată fusta. A auzit pași în hol și inima a început să-i bată mai repede. Și-a ținut răsuflarea când a văzut ușa deschizându-se.

– Lottie?

Vocea lui a sunat răgușită. Făcuse ochii mari, ca și cum nu-i venea să creadă ce avea înaintea ochilor.

– Bună, Ollie!

Neliniștea ei a dispărut ca prin farmec. Și-a simțit stomacul strângându-se ușor în vreme ce privea părul ciufulit și pielea aurie a prietenului ei din copilărie. Nu-l mai văzuse de un an, dar unele lucruri erau neschimbate. Încă avea păr de câine pe blugi și ochii lui tot mai aveau o sclipire poznașă. Dar era vizibil mai înalt și obrajii bucălați de copil se transformaseră într-un maxilar ferm. Crescuse.

S-a auzit un zgomot ritmic de gheruțe și ceva s-a năpustit pe coridor, împingându-se în Ollie pentru a ajunge la ea.

– Link!

Lottie a întins brațele către câinele lui Ollie, dar, înainte ca el să se poată arunca în îmbrățișarea ei, Jamie a făcut un pas protector în fața sa. Lottie a privit uimită cum Link a încremenit și a scos un mârâit grav, de supunere. S-a trântit pe jos și s-a întors pe spate, cu burtica expusă într-o poziție docilă.

– Șezi! a comandat Ellie în spatele ei.

Spre uimirea lui Lottie, Link s-a supus, s-a ridicat repede și s-a așezat în fund. Și n-o mai văzuse niciodată pe Ellie până atunci!

Ellie a pășit în fața lui Lottie și a întins mâna pentru ca Link să o miroasă. Jamie se dăduse într-o parte și privea atent.

– Bravo, i-a spus Ellie câinelui, scărpinându-l după urechi și umplându-și mâneca de păr de câine.

Lottie nu-l mai văzuse niciodată pe câinele lui Ollie purtându-se așa de frumos, mai ales cu niște persoane străine. Ollie a venit lângă ea și au privit amândoi cum Jamie și Ellie se împrieteneau cu acum total docilul Link.

– Lottie, a spus Ollie, holbându-se la prietenii ei regali, cine naiba sunt oamenii ăștia?

Casa familiei Moreno era la fel de colorată ca locuitorii ei. Covorașe din petice acopereau podeaua și pernuțe colorate erau împrăștiate pe canapelele și pe fotoliile adânci. De grinzile tavanului atârnau ghirlande de flori uscate și stegulețe. Ollie i-a dus în bucătărie. Pervazul era ticsit cu tot felul de lucrușoare viu colorate pe care mama lui le aducea din Brazilia ori de câte ori își vizita părinții. Lottie a zâmbit în sinea ei când și-a adus aminte cât se chinuia Ollie pe vremuri să nu pună mâna pe micii cactuși.

Ellie și Lottie s-au așezat la masa de lemn vopsită în verde în vreme ce Ollie făcea niște ceai, vărsând apă pe plăcile roșcate de gresie când a ridicat ceainicul și l-a așezat pe blat. Jamie stătea în prag, cu un picior proptit de tocul ușii, părând total nelalocul lui în înghesuiala din bucătărie. Ellie se instalase confortabil la masă, cu un pachet de biscuiți. Din când în când, rupea pe furiș câte un colț de biscuit pe care i-l dădea lui Link, așezat la picioarele ei sub masă. Câinele lui Ollie era mult mai docil decât ghemotocul plin de energie pe care și-l amintea Lottie de când era ea mai mică. Ellie și Jamie tăceau și priveau în vreme ce Lottie pălăvrăgea cu Ollie.

– Așa, deci, a spus Ollie încet, punând pe masă două căni ciobite. Probabil că te-ai gândit că *poți* să vorbești din nou cu mine.

Lui Lottie i s-a făcut rușine. Ollie avea tot dreptul să fie supărat. Telefoanele erau interzise la Rosewood, și Lottie nu venise nici măcar o dată să îl vadă. Fusese atât de speriată și nesigură de noua ei viață, încât nu știuse cum să revină la cea pe care o avusese înainte. Hotărâse că cel mai bun lucru era, pur și simplu, să nu mai fie prietenă cu Ollie. Ce greșeală făcuse! Căci iat-o acolo, pregătindu-se să-i spună adevărul. Oare asta era o altă greșeală? Adevărul îl putea expune tocmai pericolelor de care încercase să-l ferească.

– Am venit ca să-ți explic, a spus Lottie pe un ton calm, deși probabil că e o idee foarte proastă.

– Chiar este, a încuviințat Jamie din cadrul ușii.

Lottie s-a uitat urât la el, după care s-a întors la Ollie, care își punea cea de-a treia linguriță de zahăr în ceai, cu ochii ațintiți la ea. Privind, așteptând.

Lottie și-a dres glasul, neliniștită.

– Ollie, înainte să-ți explic, vreau să-mi promiți două lucruri.

Ollie s-a încruntat.

– În regulă...

Nu părea foarte convins.

– Vreau să-mi promiți că nu vei spune niciodată, nimănui, ceea ce urmează să-ți mărturisesc acum.

Ollie i-a săgetat cu privirea pe Ellie și pe Jamie, care se străduiau din răsputeri să treacă neobservați și eșuau

lamentabil. A deschis gura să vorbească, dar Lottie l-a întrerupt.

– Și vreau să-mi promiți că în niciun caz nu vei încerca să te implici, în niciun fel.

– Păi, asta nu sună prea bine, a zis Ollie și a râs în direcția lui Jamie, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă și pe el râzând.

Jamie nu a schițat nici măcar un zâmbet, dar a primit un chicot mic de la Ellie.

– Vorbesc serios, Ollie. Trebuie să-mi promiți.

El și-a dat ochii peste cap.

– Bine, îți promit că n-o să... fac nimic din toate astea.

– Mi-am găsit o slujbă, a spus Lottie.

Astea au fost primele cuvinte care i-au venit în minte.

– Ce?

Ollie s-a încruntat, nedumerit.

– Vreau să spun... a început Lottie din nou.

Trebuia, pur și simplu, să rostească totul repede, ca atunci când smulgi un plasture. A tras adânc aer în piept și a reluat:

– Ellie este prințesa sub acoperire a Maradovei. S-a uitat la prietena ei și Ellie a dat din cap, în semn de încurajare. Lottie a înghițit în sec, simțindu-și, dintr-odată, gura uscată. În primele mele săptămâni la Rosewood, a continuat ea, a apărut un zvon cum că *eu* eram prințesa. Așa că eu și Ellie am hotărât să facem schimb de identitate. Am fost angajată de familia ei ca substitut – cineva care pretinde că este membru al familiei regale, astfel încât adevăratul membru să poată duce o viață sigură și normală. Asta până când e gata să își preia în mod oficial rolul, a încheiat Lottie, răsuflând din nou adânc.

Lingurița lui Ollie a scos un clinchet când s-a lovit de cana de ceai.

- Asta e o glumă? a întrebat el.

Lottie a scuturat din cap.

- Dar aveți nume diferite. Cum a mers?

Lottie fusese întotdeauna puțin cam sensibilă când era vorba de numele ei, dar îi fusese de folos.

- A, păi, foarte puțină lume știa numele prințesei și... toată lumea a presupus că Lottie Pumpkin e un nume fals, așa că au crezut cu toții că făcea parte din chestia asta cu prințesa sub acoperire și...

Ollie a dat ușor din cap, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă.

- Așadar, îmi spui că din cauza obsesiei tale de-o viață pentru prințese ai ajuns să-ți câștigi existența pretinzând de-adevăratelea că ești una? a spus Ollie și a izbucnit în râs.

- Ei, nu chiar așa, dar...

- Acum înțeleg de ce m-ai părăsit. Vorbea cu obișnuitul lui sarcasm, dar în cuvintele sale se simțea și o urmă de durere sinceră. Pentru că eu clar n-am ce căuta în lumea prinților și a prințeselor.

Și a arătat către blugii lui plini de păr de câine.

- Nu înțelegi, a zis Lottie pe un ton blând. E periculos ca oamenii să știe. Nu te puteam implica în chestia asta. Ellie trebuie să fie pe primul plan.

Dar, în timp ce spunea asta, a început să-și dea seama cât de îngrozitor puteau suna cuvintele ei pentru cineva care se afla în afara lumii de substituți și partizani. Ellie era pe

primul plan – înainte de orice altceva? A simțit o durere în inimă când lui Ollie au început să-i tremure buzele.

– Lottie, ce vrei să spui?

I-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă, apoi lui Jamie, care se uita la Lottie încercând parcă să-i spună „Ți-am zis eu!"

– Nu poate să înțeleagă, Lottie, a spus Jamie, întorcându-și spatele spre încăpere.

Ollie a pufnit disprețuitor, arătând spre el.

– În regulă, și ăsta cine naiba mai e? a zis el către spatele lui Jamie. Nu știu cine ești, dar pot să-ți spun de pe-acum că ar cam trebui să te mai relaxezi.

Și a râs, dar nu a primit nicio reacție din partea lui Jamie.

– Jamie este partizanul lui Ellie, a explicat Lottie. E un bodyguard personal.

Ollie a chicotit din nou.

– Ce e?

– E o chestie serioasă, Ollie. Nu mă face să regret că am venit aici. Asta e o informație care te pune în pericol, dar nu mai puteam să stau fără să-ți explic și... Ellie a fost drăguță și mi-a dat voie să-ți spun.

Cuvintele lui Lottie nu au avut însă efectul dorit. Ollie devenise serios. Nimic nu mergea așa cum sperase ea.

– Dacă este CÂT DE PUȚIN periculos, atunci n-ar trebui s-o faci. Chiar ai de gând să renunți la tine din cauza unei fantezii copilărești cu prințese?

Lottie a mijit ochii la el. Ura să i se spună că era copilăroasă, după toate lucrurile prin care trecuse.

– Ellie este prietena mea și...

- Hei, tăceți o clipă! Ellie se uita cu atenție la televizorul aflat într-un colț al bucătăriei, cu volumul dat foarte încet. Lottie, *uite*!

Pe burtiera de pe ecran scria ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ și Lottie auzea în minte, ca niște fantome, clicurile unor aparate de fotografiat, în vreme ce pe ecran pâlpâiau flash-urile de la pozele făcute acolo. Doi adolescenți de vârsta lui Lottie erau escortați prin mulțime. Unul dintre ei era un băiat palid cu păr negru și ochi înfundați în orbite, celălalt era o fată foarte drăguță, cu un hijab cafeniu, care părea furioasă că era înconjurată de atât de multe aparate foto.

- Cine sunt? a întrebat Lottie.

- Stai puțin, a spus Ellie, fără să-și ia privirea de la televizor.

Imaginea s-a schimbat și alți doi adolescenți au apărut pe ecran. Lottie i-a recunoscut imediat. Jamie stătea în spatele scaunului lui Ellie și se holba la ecran, unde două fețe foarte solemne, dar familiare priveau din marea de reporteri nesățioși. Cu pielea lor albă și buzele roșii, arătau ca niște bastonașe-acadea. Niște bastonașe de zahăr pe care Lottie le știa foarte bine.

Jamie a scos un fluierat încet.

- Ia uite ce chestie!

Prietenii lor Lola și Micky Tompkins erau la știri.

7

– Dă repede mai tare! a spus Ellie, fluturând din mână.

Ollie s-a întins spre telecomandă și a mărit volumul. Pe ecran a apărut un reporter, alături de gemeni, Lola și Micky, iar în spatele lor era un bărbat într-un scaun cu rotile. Reporterul vorbea repede la microfonul pe care îl ținea în mână: „Negocierile privind preluarea companiei de dulciuri Tompkins au început acum două luni după ce Alfred Tompkins" – reporterul a arătat către bărbatul din fotoliul rulant, tatăl gemenilor – „a fost declarat prea bolnav pentru a continua să conducă atât de populara companie". Lui Lottie i s-a strâns inima. Nu știa că tatăl Lolei și al lui Micky era bolnav. „Compania Hubbub & Butter a negociat fuziunea cu Tompkins până acum două săptămâni, când Emelia Malouf și Percival Butter, copiii mai mari ai proprietarilor Hubbub & Butter, au dispărut în condiții suspecte. Negocierile au fost întrerupte pe parcursul investigației. Conform unei declarații de presă recente, dispariția a fost, de fapt, o răpire pentru răscumpărare. Din fericire, cei doi copii au fost eliberați teferi și nevătămați."

Camera a revenit la fata în hijab și la băiatul cu fața epuizată, probabil ostaticii, Emelia și Percival. Lui Lottie i s-a făcut puțin milă de ei, văzându-i cum erau împinși de reporteri, care se îngrămădeau în jurul lor.

– Vulturii, a spus Ellie pe un ton aspru. Emelia ar trebui să arunce cu ceva în ei... Eu așa aș face.

Lottie și-a adus aminte de necazurile pe care le avusese Ellie mai demult cu reporterii, care răspândiseră tot soiul de zvonuri cu privire la motivele pentru care era ținută ascunsă și la toate poznele pe care le făcuse ea. Nici nu era de mirare că îi ura atât de tare.

– Da, ar fi aur curat pentru reputația ta, a comentat sec Jamie.

Ellie a pufnit drept răspuns și și-a întors privirea de la televizor.

– Încă un motiv pentru care Lottie este atât de valoroasă, a răspuns ea și i-a rânjit lui Lottie.

Femeia de pe ecran și-a apăsat un deget pe ureche, în vreme ce primea alte informații din cască, și pe ecran au apărut iar cuvintele ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ.

„Suntem informați că acum, după întoarcerea cu bine a copiilor, Butter și Tompkins își vor relua negocierile în vederea fuziunii. Lucrurile par a se mișca foarte repede, dar ar putea fi un indiciu privind deteriorarea sănătății lui Alfred Tompkins."

Lottie a simțit că îi venea să plângă.

– Asta e groaznic, a spus ea, cu ochii plini de lacrimi. Sper că Lola și Micky sunt bine.

– Cine sunt oamenii ăștia?

Lottie a tresărit când l-a auzit pe Ollie în spatele ei. Aproape că uitase că era și el acolo. S-a întors spre el, ștergându-și lacrimile.

– Sunt niște prieteni de la școală și...

Înainte ca Lottie să poată continua, reportera a început din nou să vorbească, și toți și-au îndreptat iar atenția către ecran.

„Împrejurările răpirii rămân neclare și, deși ni s-a comunicat că niciunul dintre copii nu a fost vătămat în vreun fel, ei nu își aduc aminte nimic din săptămâna în care au lipsit, un indiciu că e posibil să fi fost folosite droguri."

Imaginea a revenit în studio și programul a trecut la următoarea știre.

– Nu e bine, a spus Jamie, întinzându-se după telecomandă ca să dea din nou volumul încet.

– Crezi că e *Leviathan*? a întrebat Lottie neliniștită.

Numele i s-a oprit în gât, ca și cum ar fi fost un blestem.

– Nu putem presupune nimic, a răspuns Jamie, scărpinându-se îngândurat în barbă, dar, dacă există tentative de răpire a copiilor din familii importante, atunci trebuie să fim foarte vigilenți.

– Am putea să-l punem pe Nikolai să o întrebe pe Saskia, a sugerat Ellie.

Jamie a scos un pufnet iritat.

– Nu vrea să vorbească înainte să o vadă pe Anastacia.

– Tot nu vrea? a spus Ellie. Asta înseamnă că n-am mai aflat nimic despre Leviathan?

– Corect, a răspuns Jamie sec.

Ellie și-a întors privirea către Lottie, care părea surprinzător de tulburată.

– Ar trebui să îi spunem Anastaciei, a zis Lottie încet. Are tot dreptul să știe.

Ellie a încuviințat din cap.

– Scuze... ce? a exclamat Ollie. Link s-a zbârlit la zgomotul neașteptat și Ellie a întins mâna să îl liniștească. Încep să am senzația că slujba asta a ta presupune mai mult decât să te prefaci că ești prințesă. Pe bune, pare o nebunie, a spus Ollie și s-a uitat acuzator la Jamie și la Ellie.

– Ți-am spus că e serios, Ollie, a răspuns Lottie.

– Atât de serios, încât să poți să fii răpită? s-a răstit Ollie.

Lottie, Ellie și Jamie au rămas tăcuți. În cele din urmă, Lottie a oftat prelung și s-a întors către Ellie și Jamie.

– Ne puteți lăsa puțin singuri? i-a întrebat ea.

Ellie și-a ridicat mâinile în semn de cedare și cei doi au ieșit din bucătărie, cu Link în urma lor.

– Te așteptăm în mașină, a spus Jamie răspicat.

De îndată ce ușa de la intrare s-a închis, Lottie s-a întors din nou către Ollie.

– De anul trecut s-au întâmplat o mulțime de lucruri, a spus ea, iar unele dintre ele nu foarte plăcute, dar am vrut să mă întorc aici; să încerc să nu-mi pierd rădăcinile și, mă rog, tu ești singura rădăcină pe care o mai am.

Ollie s-a înroșit și și-a întors privirea, atitudinea lui bătăioasă de mai înainte fiind acum înlocuită de stânjeneală.

– Of... Ollie se chinuia să o privească în ochi. Acum mă simt prost. Dar, Lottie, cât de periculoasă e slujba asta?

– Păi... Lottie a întins mâna către medalionul ei cu lup, ascuns sub haine, și a oftat, neștiind prea bine cum avea să primească Ollie vestea. Chiar *am fost* răpită.

Ollie a făcut ochii mari, dar Lottie a continuat repede înainte ca el să apuce să spună ceva.

– A fost o tentativă eșuată, dar ăsta e motivul pentru care rolul meu e mai important ca oricând. Există un grup periculos numit Leviathan. Nu știm nimic despre oamenii ăia în afară de nume. S-a dovedit că una dintre fetele de la școală lucra pentru ei. Saskia a încercat să mă răpească la începutul verii, crezând că eu sunt prințesa.

Gura lui Ollie s-a deschis și s-a închis de câteva ori, chinuindu-se să articuleze ceva, dar Lottie i-a luat-o înainte.

– Prin urmare, trebuie să fac asta. Ellie e o persoană foarte specială pentru mine și nu vreau să fie în pericol.

Când a auzit numele lui Ellie, Ollie și-a regăsit brusc vocea.

– Dacă povestea asta e atât de serioasă, încât ai putea fi și răpită, atunci n-ar trebui s-o faci. Ce-ar spune mama ta?

Lottie a tresărit și și-a simțit diadema arzând din nou în geantă, șoptindu-i ceva.

„Ce-ar spune ea? Ce-ar crede despre cine sunt eu acum?"

– Mama nu e aici, a răspuns Lottie bățoasă.

Ollie a privit-o ca și cum ar fi fost o arătare.

– Ei bine, eu sunt. Și îți spun că e prea periculos.

Vocea lui devenise calmă și serioasă.

Lottie a simțit un foc aprinzându-i-se în piept. Nu-i plăcea să i se spună că nu putea face ceva și nu avea de gând să se oprească acum, indiferent ce i-ar fi spus oricine.

– Nu tu hotărăști asta. Știu foarte bine ce fac. Am încredere că vei respecta asta, nu îți cer voie.

El s-a uitat chiorâș la ea, apoi umerii i s-au lăsat în jos.

- Chiar știi ce faci?

Întrebarea a luat-o prin surprindere pe Lottie. Să fie substitutul lui Ellie o făcea fericită, mai fericită decât fusese în ultimii ani. Și totuși, tânjise să se întoarcă acasă, ca și cum i-ar fi lipsit ceva important. Trebuia să încerce să vadă totul din perspectiva lui Ollie. Se temea pentru ea, la fel cum se temea și de noua Lottie.

„Fii bună", și-a spus ea. „Toate astea sunt noi pentru el."

- Îmi pare rău, Ollie, a spus Lottie, punându-i o mână pe umăr.

El s-a aplecat să o îmbrățișeze, ceea ce făcuseră de un milion de ori până atunci, dar părea înțepenit. Nu era la fel, și ea știa că și el simțea asta.

- Trebuie să mă întorc la Rosewood, a spus Lottie, îndepărtându-se de el.

Rosewood era acum casa ei. Făcuse ce simțise nevoia să facă; era vremea să se întoarcă.

Ollie a privit-o lung, apoi s-a chinuit să zâmbească, dar ochii i-au rămas posomorâți.

- Semeni cu mama ta, a spus el, iar lui Lottie i-a stat inima o clipă. În sensul bun, a adăugat el repede.

- Mulțumesc, Ollie, a răspuns Lottie cu o recunoștință sinceră, apoi s-a uitat la ceasul de pe perete. Trebuie să...

- Te întorci la Rosewood. Da, știu, a întrerupt-o Ollie.

Lottie i-a zâmbit, simțind diadema arzând în geantă și medalionul cald pe piept. A pornit-o cu Ollie pe coridor spre ușa de la intrare.

- Și, Ollie, a adăugat ea, oprindu-se în prag. S-a uitat drept în ochii lui. Nu încerca să te implici.

8

– Lottie, trezește-te!

Lottie a clipit alene și s-a desprins dintr-un vis stârnit de neliniște, populat cu bastonașe de zahăr mici și triste și cu șerpi înspăimântători care voiau să le înfulece. S-a trezit de-a binelea și și-a simțit inima împovărată, cu atâtea probleme care îi veneau în minte și nu-i dădeau pace. Leviathan era undeva, la pândă. Oare ce mai punea la cale?

Când ajungeau la Rosewood, trebuiau să stea de vorbă cu Anastacia. Nu mai vorbiseră cu ea toată vara și habar nu aveau cum avea să se poarte cu ei. Mai era și problema stânjenitoare cu Binah, cealaltă prietenă apropiată a lui Ellie și Lottie de la școală, care putea să știe sau nu că Ellie era adevărata prințesă. Tot nu se gândiseră la o modalitate potrivită de a o întreba. Iar acum, Lola și Micky, al căror tată era bolnav. Prin mintea lui Lottie se perindau deja un milion de idei de cadouri și gesturi frumoase pentru ei, ca să încerce să le facă viața puțin mai ușoară în acele momente dificile, dar nimic nu i se părea suficient de bun.

Lottie a deschis ochii și a văzut în dreptul mașinii zidul înalt care împrejmuia domeniul, căci în acel moment tocmai intrau pe porțile de fier forjat bogat ornamentate, cu inițialele Rosewood Hall. În vreme ce se îndreptau către parcare, grijile i-au dispărut ca prin farmec. Școala nu i se

părea mai puțin impresionantă decât atunci când o văzuse prima oară. Își amintea cum se luptase cu acea parte din ea care se temea că nu avea să se ridice la nivelul acelui loc magic. Lottie s-a rezemat de fereastră pentru a privi mai bine aleea mărginită de trandafiri care ducea spre intrarea în școală. Își dorea cu disperare să iasă cât mai repede din mașină și să pună piciorul pe alee, ca să se poată cufunda mai bine în parfumul de lavandă și de trandafiri de la Rosewood. S-a întors și a văzut-o pe Ellie uitându-se la pajiștea din jurul școlii, relaxată acum, că ajunseseră, în sfârșit.

– Am ajuns acasă! a zis Ellie și a zâmbit larg, în vreme ce Jamie oprea mașina.

Alți elevi își îngrămădeau bagajele în jur, arătând la fel de bine îmbrăcați și de dichisiți cum își amintea Lottie. A întors capul către porți, la elevii care veneau cu microbuzele de la gara din apropiere, și a văzut fugar culorile caselor – mov-închis, roșu și galben – unindu-și forțele în spatele barierei invizibile care separa Rosewood de restul lumii. Dar Lottie s-a întors repede spre Ellie; era bucuroasă să o vadă din nou atât de în largul ei.

Au pornit pe alee către clădirile principale ale școlii. De îndată ce a pășit pe alee, Lottie a simțit că toată încordarea care se adunase înăuntrul ei începea acum să dispară. Un oftat de mulțumire i-a scăpat de pe buze. Și-a strâns degetele de la picioare în pantofi.

Chiar și după tot ce se întâmplase în anul care trecuse, Lottie se simțea mai relaxată sub privirea ferestrelor școlii decât se simțise toată vara. Florile erau toate desfăcute,

trandafiri de toate culorile mărgineau aleea și umpleau aerul cu mireasma lor îmbătătoare. Între zidurile școlii Rosewood se întindea un regat al petalelor. Lottie avusese nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu norii de flori care învăluiau Rosewood Hall; era imposibil să faci și câțiva pași oriunde în școală fără să ai senzația că ai pătruns într-un tablou de Monet.

Jamie le-a ridicat bagajele de pe alee și a insistat să ajute la aranjarea lor în mașinuța de golf, ceea ce nimeni nu se aștepta să facă vreun elev. Pentru o clipă, Lottie s-a întrebat dacă lui avea să-i fie ușor să se adapteze din nou la viața de elev. Școala știa că Jamie era bodyguardul prințesei, dar era și elev și trebuia să se comporte ca atare, lucru care a devenit cât se poate de evident în timpul înregistrării.

– Poftim? a făcut Jamie către eleva de serviciu de la Conch în vreme ce își lua pachetul de bun venit și orarul.

– Am spus, a repetat fata, că în seara asta va sosi și colegul tău de cameră.

Ellie și Lottie s-au privit, încercând să-și ascundă zâmbetele.

– Dar eu nu am coleg de cameră, a protestat Jamie. Am o cameră de o persoană.

Eleva de la Conch și-a dat ochii peste cap și și-a deschis dosarul, întinzându-i-l lui Jamie, ca să-l vadă.

– Ei bine, acum ai o cameră de două, a spus ea, arătând către rândul pe care scria „Jamie Volk: camera 310".

Lottie a aruncat o privire la coada de elevi din spatele lor. Cei mai mulți erau noi și trăgeau cu urechea, stânjeniți, la această discuție.

Jamie a mijit ochii amenințător. A deschis gura să mai spună ceva, dar fata a strigat: „URMĂTORUL!" și, ignorându-l, s-a uitat peste umărul lui.

Lottie și Ellie s-au străduit din răsputeri să nu izbucnească în râs până să iasă pe ușa principală și să o ia pe aleea care ducea la căminul Ivy Wood.

– Ce ți-a zis-o! a hohotit Ellie, cu mâinile pe coapse, îndoindu-se de râs. Și ce față ai făcut!

– Nu e nimic de râs, Ellie, a spus Jamie, enervat la culme. Și, Lottie – s-a întors către ea –, mă așteptam la o reacție mai matură din partea ta.

Lottie a încercat să-și păstreze fața serioasă, dar Ellie s-a dus în spatele lui Jamie și a început să îi imite fața morocănoasă, așa că lui Lottie i-a fost imposibil să nu pufnească în râs.

– Văd că anul ăsta la Rosewood nu a ajutat-o pe niciuna din voi să se maturizeze, a mormăit Jamie.

Ellie și Lottie erau gata să izbucnească din nou în râs, când un chip familiar a apărut lângă poartă, în fața lor, la vederea căruia au devenit imediat serioase.

– E ceva amuzant? s-a auzit până la ei vocea rece a Anastaciei.

Purta ochelarii de soare care deveniseră marca ei înregistrată. Arăta aproape exact cum și-o amintea Lottie, o păpușă Barbie brunetă cu un milion de secrete, dar și cu

ceva care lui Lottie îi atrase privirea imediat. Pe degetul ei mijlociu se vedea un inel ca o verighetă cu un diamant, pe care și-l freca absentă cu degetul mare. Lottie era obișnuită să o vadă pe Anastacia complet imperturbabilă; orice soi de agitație părea total străină de ea.

– Nu. Nu e nimic amuzant, a spus Jamie hotărât, aruncându-le lui Lottie și lui Ellie o privire prevenitoare. Anastacia.

I-a rostit numele înclinând ușor din cap, în semn de salut.

Ea și-a scos încet ochelarii.

– Jamie, a răspuns.

Cei doi păreau să fi ajuns la un soi de respect amestecat cu ranchiună unul față de celălalt după ce Anastacia se comportase ireproșabil la balul verii. Probabil că nu îi fusese ușor să descopere că Saskia – bodyguardul ei și posibil chiar iubita ei – devenise o ticăloasă.

Anastacia s-a întors către Lottie și Ellie.

– Speram să pot sta de vorbă doar cu prințesa și substitutul ei.

Un grup de elevi noi au apărut fugind pe poarta școlii și au încremenit cu toții.

– Nu se aleargă pe alei! a strigat Anastacia în urma lor.

Ei au încuviințat agitați din cap, după care au plecat rușinați mai departe.

Jamie s-a întors către Ellie, care i-a făcut un semn foarte discret că putea să plece. El a șovăit o clipă, apoi s-a aplecat spre urechea lui Lottie.

– Fii vigilentă, i-a șoptit, după care a pornit-o spre căminul Ivy pentru a-l cunoaște pe noul lui coleg de cameră.

Au urmat-o pe Anastacia la iazul din mijlocul grădinii Ivy, vegheate de statuia de bronz a cerbului Ryley, mândrul simbol al casei Ivy și susținătorul celor drepți. S-au așezat pe o bancă lângă iaz, departe de valul de elevi din casa Ivy care soseau. Lottie nu se putea abține să fie puțin invidioasă pe ei, chiar dacă cei noi, atât de nerăbdători, habar nu aveau cât de ușor avea să fie pentru ei noul an în comparație cu cel care o aștepta pe ea.

- Hai să nu facem discuția asta dezagreabilă, pierzându-ne în formalități, a declarat Anastacia, cu un accent francez mai puternic decât de obicei. Vreți să aflați ce știu eu?

Ellie a încuviințat din cap.

- Da, dar și...

Anastacia a ridicat un deget pentru a o face să tacă.

- *Arrêtez*[1]! a exclamat ea. Lasă-mă să vorbesc, bine?

Ellie a mormăit ceva, încruntată, dar Lottie a strâns-o de braț, amintindu-i că nu era ușor pentru niciuna dintre ele.

- Ascultăm, a spus Lottie pe un ton calm, încercând să destindă atmosfera.

Anastacia a tras aer adânc în piept.

- Abia când m-am întors la Paris după balul verii din Maradova am început să mă gândesc, de fapt, la lucrurile ciudate pe care Saskia mi le-a spus de-a lungul anului trecut. Anastacia și-a lăsat privirea în jos către mâinile ei și și-a îndepărtat un fir de praf imaginar de pe unghii, pentru a evita privirea colegelor ei. Îmi tot spunea că avea să

[1] „*Ajunge*", „*gata*" (în limba franceză în original) (n.tr.)

mă protejeze, iar și iar, și că anul viitor avea să fie începutul unor *vremuri interesante*. A ridicat privirea către Lottie și Ellie, care ascultau cu atenție: Nu m-am gândit prea mult la asta atunci.

– Vorbea despre tentativa de răpire de la bal? a întrebat Ellie, întorcându-se spre Lottie pentru a-i vedea reacția.

Anastacia a clătinat din cap.

– Nu avea cum. Asta a fost înainte să știm că vii tu la Rosewood. Lottie și-a întors privirea, căci cuvântul „răpire" îi trezea amintiri îngrozitoare, și nu a putut să nu se întrebe din nou dacă Leviathan avea cumva vreo legătură cu dispariția acelor copii. Oricum, m-am gândit că ar trebui să vă spun amândurora, a adăugat Anastacia pe un ton răutăcios. Acum suntem chit, pentru că voi le-ați spus regelui și reginei din Maradova că eu nu știam nimic despre Saskia.

Anastacia s-a întors să plece, când Ellie a apucat-o de mână. Ea și-a tras mâna și i-a aruncat o privire furioasă, strângându-și mâna la piept și pipăindu-și inelul cu diamant, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu pățise nimic.

– Nu vrei să știi ce face Saskia? a întrebat Ellie, ignorând privirea mânioasă a Anastaciei.

– Nu, a răspuns Anastacia, punându-și la loc ochelarii de soare.

– Dar voi două nu erați... știi tu? a spus Lottie, dar cuvintele i-au stat în gât; nu era convinsă dacă Anastacia avea să fie prea încântată că ele două știau.

– M-a trădat, s-a răstit Anastacia. M-a trădat, și asta e.

Ellie a strâns din pumni.

- Saskia refuză să vorbească, a spus ea repede, ca și cum ar fi sperat să o facă pe Anastacia să se răzgândească; era limpede că avea ceva pe suflet.

- Și?

- N-a spus decât un singur lucru toată vara: „Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, Anastacia Alcroft".

Anastacia a înlemnit, deși era imposibil să citești ceva pe fața ei în spatele ochelarilor de soare uriași.

- De ce nu mi-a spus nimeni asta?

Vocea ei era rece și Lottie simțea gheața alunecând de pe fiecare cuvânt în parte.

- Îți spunem acum, a zis Lottie, sperând să le calmeze pe amândouă. Ar putea să fie singura modalitate de a o face să vorbească.

Anastacia a șovăit.

- Ei bine, eu nu vreau s-o văd, a spus, în cele din urmă, dând din nou să plece.

- Dar... a început Ellie.

Anastacia a întrerupt-o, încruntată.

- Nu vreau să o mai văd! Și nu mă puteți obliga. V-am spus tot ce știu. Acum vă rog să mă lăsați în pace.

A pornit-o furioasă spre casa Conch, și de data asta Ellie n-a mai oprit-o.

În clipa în care au intrat în camera lor, Ellie a scos un mârâit plin de furie și s-a prăbușit pe patul ei. Salteaua era goală, patul aștepta să fie făcut.

- Ei bine, a fost total inutil! a pufnit ea.

Lottie s-a dus direct la valiza ei și l-a eliberat pe Domnul Truffles, dragul ei purceluș de pluș, de unde stătea înghesuit, iar râtul lui micuț și-a revenit imediat când l-a scos de-acolo.

– Nu a fost total inutil... a spus Lottie, încercând să destindă atmosfera și apucându-se să-și facă patul. Cel puțin acum știm că probabil ne așteaptă ceva îngrozitor și nu avem cum să aflăm ce.

A aruncat în Ellie, zâmbind, cu o față de pernă gri și mototolită.

– Parcă ai fi Jamie, a oftat Ellie, înșfăcând fața de pernă.

Lottie s-a oprit din întinderea cearșafului. A doua zi avea să înceapă să se antreneze cu Jamie, ceea ce hotărâseră să nu-i spună lui Ellie încă. Fusese decizia lui Lottie după ce văzuse cât de agresivi erau Jamie și Saskia când se luptau. Își dădea seama că trebuia să fie în stare să se apere cu la fel de multă forță și vigoare. Jamie trebuia să o pună pe Ellie pe primul loc; nu trebuia să mai fie îngrijorat și din cauza ei. Iar singurul fel pentru a face asta posibil era ca ea să învețe să lupte singură.

Dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. Încă de când Jamie reacționase atât de ciudat la darul ei, Lottie începuse să își facă probleme că poate nu-l înțelegea atât de bine pe cât credea.

– Doamne ferește! a răspuns Lottie, silindu-se să râdă. S-a simțit ușurată când a văzut un zâmbet apărând pe buzele lui Ellie. Cred că universul se poate descurca și cu un singur Jamie, a adăugat apoi.

Lottie a băgat mâna în geantă și a scos cutia în care se afla diadema. S-a simțit din nou copleșită de senzația de greutate pe care i-o dădea când o ținea în mână și a așezat-o pe noptieră. Nu voia să stăruie acum asupra acelor sentimente.

– Și tu *chiar* ești OK?

Întrebarea lui Ellie a luat-o pe nepregătite, forțând-o să-și așeze repede pe față un zâmbet. Își dorise ca toate acele întrebări să dispară atunci când ajungea la Rosewood, dar, la fel ca sentimentul ciudat care o însoțea, pur și simplu nu putea scăpa de ele.

– De ce să nu fiu bine? a răspuns ea prudentă. Suntem din nou la Rosewood și putem să ne apucăm, în sfârșit, să dezgropăm dedesubturile acestei povești.

Lottie își lovi palma cu celălalt pumn, încercând să pară hotărâtă.

Ellie dădu încet din cap, jucându-se cu medalionul ei.

– Bine, bine... n-o să te mai întreb nimic. A mângâiat-o pe Lottie pe buclele ei blonde, ciufulind-o cu afecțiune. Hai să ne bucurăm de focurile de artificii, ajunge pentru o singură zi, a spus Ellie.

– Excelentă idee, a răspuns Lottie, de data asta cu un zâmbet sincer.

Era prima dată când Ellie avea să vadă ceremonia de deschidere – anul trecut lipsise.

– Avem tot timpul mâine să ne apucăm să rezolvăm și problemele astea, a adăugat ea.

Habar nu avea Lottie că problemele lor nu voiau să aștepte până a doua zi.

9

Lottie și Ellie s-au îndreptat către pajiște. Deși seara era blândă, Ellie își pusese geaca ei de piele uzată, iar Lottie se înfășurase într-o jachetă tricotată. Luminile de pe alei licăreau printre flori și, în vreme ce pășeau pe dalele de piatră, Lottie abia aștepta să își revadă toți prietenii de la Rosewood.

– Crezi că o să vină și noul coleg de cameră al lui Jamie? a întrebat Ellie pe când se apropiau de marginea zonei Stratus.

Turnul Stratus se înălța în fața lor, ascunzând felia de lună de pe cerul de culoarea levănțicii.

– Așa sper!

Amândouă fetele au tresărit când au auzit vocea familiară din spatele lor. S-au întors și au văzut o pereche imensă de ochelari care se ițea din spatele unei perdele de bucle negre. Binah era în uniforma ei galbenă de la Stratus, dar la sarafanul și jacheta ei obișnuite exista o adăugire foarte importantă. O eșarfă de un galben viu era drapată pe umerii ei micuți, iar simbolul șoimului de iarnă declara cu mândrie că ea era acum șefă de an în casa Stratus.

– Doamne, Binah, ce m-ai speriat! a icnit Lottie, ducând o mână la inimă, care aproape că-i sărise din piept.

– Scuze! Binah a zâmbit și dinții ei au sclipit în întuneric. Mă bucur să văd că ați supraviețuit amândouă vacanței de vară.

– Cu greu, a răspuns Ellie sec.

Lottie a tușit repede, sonor, sperând să acopere cuvintele lui Ellie. Binah și întrebările ei erau tot ce le mai lipsea.

– Îți vine de minune eșarfa, a spus Lottie, încercând să schimbe subiectul. Știi ceva despre colegul de cameră al lui Jamie?

Binah a făcut brusc o față îngrijorată.

– Absolut nimic... n-am auzit niciun cuvințel. Apoi pornit-o repede pe alee către podul care ducea spre pajiște. E foarte ciudat, a adăugat ea.

Ellie și Lottie s-au privit, după care au urmat-o în tăcere. Era posibil ca Binah să nu aibă niciun indiciu? Lottie și-a adus aminte că, în prima ei zi la Rosewood, Binah îi spusese că era datoria ei să știe totul, ca să poată ajuta pe toată lumea. Și curând Lottie aflase cât de adevărat era. Binah știa înspăimântător de multe lucruri. Datorită flerului ei și dorinței de a ști totul, Ellie și Lottie se aflau într-o situație pe care o numeau „paradoxul lui Binah", un termen pe care Ellie îl inventase în cursul verii, când fetele discutaseră despre anul școlar care trecuse. Oare Binah știa sau nu că Ellie era prințesa? Nu puteau afla decât dacă o întrebau direct – dar, dacă o întrebau și ea nu știa, de fapt, atunci s-ar fi simțit chiar ca niște proaste.

– Deși mă întreb totuși dacă nu cumva... Un grup de elevi din casa Conch au trecut în fugă pe lângă ele, iar Binah a

părut să se gândească mai bine și s-a întors spre fete, zicând: Dar o să vedem.

Lottie știa că trebuia să ia întotdeauna în serios misterele lui Binah. Anul trecut, Binah inventase o ghicitoare pentru Lottie și Ellie, care le făcuse, în final, să pună la îndoială identitatea sau posibilele identități ale lui William Tufty, fondatorul școlii Rosewood, și tot nu ajunseseră să descopere toate dedesubturile *acelui* mister.

– Ați auzit de Dolores și Michael, nu? a spus Binah. În primul moment, numele nu i-au sunat deloc familiar lui Lottie și s-a uitat nedumerită la Ellie. O să lipsească de la școală o vreme, și sunt convinsă că înțelegeți voi de ce, a adăugat Binah.

Lottie a înțeles deodată despre cine vorbea și s-a întristat. Dolores și Michael: Lola și Micky.

– Îmi pare tare rău pentru ei, a răspuns încet Lottie, simțind din nou cum i se strânge inima. Aș vrea doar să îi putem ajuta cu ceva.

Binah s-a oprit în loc și s-a întors spre Lottie cu o privire plină de hotărâre.

– Sigur o să găsiți voi o cale de a-i ajuta, Lottie. O s-o rezolvăm noi și pe-asta.

„Ce-o să rezolvăm?"

Lottie și Ellie au fost surprinse de brusca hotărâre a lui Binah. Cuvintele ei sunau ciudat și în ochi avea o sclipire pe care Lottie își aducea aminte că o mai văzuse la selecțiile pentru echipa de scrimă de anul trecut.

„Ce știe Binah?"

Buzele lui Ellie erau strânse în vreme ce o cerceta pe Binah cu o încordare pe care Lottie o știa prea bine. Se pregătea oare să îi pună întrebarea aceea care le măcina pe amândouă? Ce știa Binah? Gura lui Ellie s-a deschis încet, apoi...

– El e! a strigat ea, arătând peste umărul lui Binah.

– Poftim? a făcut Binah, în mod clar la fel de nedumerită ca Lottie.

– Cu Jamie... uitați!

Lottie și Binah s-au uitat în direcția în care privea și Ellie, spre pod, unde două siluete întunecate stăteau rezemate de balustrada de lemn. Băieții nu erau suficient de aproape pentru a le vedea bine fețele, dar Lottie ar fi putut recunoaște dintr-o mie postura încordată a lui Jamie și pielea lui de culoarea caramelului. Băiatul de lângă el era cu spatele la ele, dar Lottie putea desluși o coamă de păr negru. Stătea ușor cocoșat, ca și cum ar fi fost timid și ar fi încercat să se ascundă. Cu siguranță era noul coleg de cameră al lui Jamie! Un val de nerăbdare a pus stăpânire pe ea.

– Sigur! a exclamat Binah. Otită medie prelinguală.

Lottie a clipit confuză, în vreme ce Binah a luat-o la fugă spre băieți, pentru a se prezenta, iar Ellie și Lottie au urmat-o, încercând să țină pasul.

– Lottie, cred că băiatul ăla e cel de la știrile de azi-dimineață, a șoptit Ellie pe când se apropiau.

Băieții s-au întors și Lottie și-a dat seama, în cele din urmă. Aceiași ochi înfundați în orbite... Era băiatul luat ostatic pe care îl văzuseră la știri acasă la Ollie! Apoi privirile lor s-au întâlnit și Lottie s-a simțit imediat copleșită din

nou de mireasma florilor, și senzația aceea adormitoare din aer s-a intensificat.

– Așadar, ăsta e misteriosul coleg de cameră, a zis Ellie cu un zâmbet afectat când au ajuns lângă băieți, prefăcându-se cu nonșalanță că nu îl mai văzuse niciodată.

Jamie le-a salutat din cap și a mijit pentru o clipă ochii la Ellie. Încerca oare să-i spună ceva? A făcut semn către băiatul palid.

– Fetelor, el e Percy Butter, e...

Dar nu a avut timp să termine fraza. Un accent american foarte familiar s-a auzit până la ei.

– Jamie, tovarășul meu furios!

Raphael a apărut lângă ei. Părul lui afro tuns scurt crescuse peste vară, făcându-l să pară, într-un fel, mai mare, și pieptul îi tresălta ca și cum ar fi alergat. L-a cuprins pe Jamie cu un braț pe după umeri, apoi s-a dat în spate și l-a ciufulit, ceea ce Lottie se îndoia că îi făcea mare plăcere lui Jamie. Bineînțeles, acesta și-a netezit repede părul și a mormăit iritat, ceea ce n-a reușit decât să-l facă să râdă pe Raphael, care le-a aruncat o privire lui Lottie și Ellie.

– Și prințesa dovleac se întoarce, a zis el sec.

Lottie a simțit o strângere ciudată de inimă când a auzit numele. Toată lumea presupunea că Lottie Pumpkin era un pseudonim stupid pe care îl inventase ea ca să-și ascundă identitatea. Ceea ce ei nu-și dădeau seama era cât de real era el, de fapt. A înghițit în sec, refuzând să se gândească la familia sa și la cum fusese cândva viața ei.

- Știți ce îngrijorat am fost pentru voi după balul verii? a întrebat Raphael. O tăcere stânjenită s-a lăsat peste trioul regal. Lottie nu se gândise că ar fi trebuit să ia legătura cu Raphael. Venise cu Anastacia, și fuseseră, pur și simplu, ușurați că nu făcuse și el parte din conspirație. Nici măcar unul nu s-a gândit să mă sune și pe mine și să-mi spună că nu ați murit într-un fel îngrozitor, a continuat el, pretinzând că glumește. De ce folosesc băieții întotdeauna glumele pentru a ascunde cum se simt cu adevărat? Lottie își dădea seama că îi răniseră sentimentele lui Raphael. Nici acum nu știu ce s-a întâmplat. Și e așa de greu să scot ceva de la Anastacia, dar...

Raphael s-a oprit, căci își dăduse seama dintr-odată că era și Percy acolo. A clipit de două ori, și Lottie a remarcat cât de palid părea Percy între Jamie și Raphael.

- Hei, nu tu erai azi-dimineață la știri? a întrebat Raphael. Ceva cu o răpire?

- Raphael!

Lottie s-a trezit mustrându-l fără să vrea și a fost surprinsă cât de mult semănase cu Anastacia, dar el n-a făcut decât să dea din umeri.

- Ce? Întrebam și eu. Cred că e îngrozitor de stresant să vii direct la școală după așa ceva.

Raphael s-a uitat la Percy întrebător și Lottie nu s-a putut abține să fie și ea curioasă. Chiar că părea ciudat să vină imediat la o școală nouă după un asemenea eveniment care îți schimbă viața.

Percy i-a privit lung, cu fața impenetrabilă, apoi ochii lui înfundați în orbite s-au întors către Jamie, ca și cum i-ar fi cerut ajutorul în tăcere. Și-a ridicat mâinile și a început să le miște rapid, făcând tot felul de gesturi. Jamie l-a privit cu atenție și a încuviințat din cap.

Dintr-odată, Lottie și-a dat seama. Afirmația de mai înainte a lui Binah avea acum noimă. Nu auzise nimic...

– Percy e surd, Raphael, a spus Jamie pe un ton firesc.

Raphael a făcut ochii mari.

– Oh, îmi pare rău, am... S-a încruntat în vreme ce Percy continua să-l privească fix. Hmmm...

Raphael era așa de obișnuit să glumească, încât era nostim să-l vezi încurcat.

– Eu pot comunica fluent în ASL, a continuat Jamie cu explicațiile, dar Percy folosește BSL.[1]

Lottie a urmărit fascinată cum Jamie a început să-și miște mâinile și și-a dat seama din nou că erau încă atât de multe lucruri pe care nu le știa despre el. În plus, se simțea pe dinafară și se întreba de ce naiba limbajul semnelor nu făcea parte din materiile obligatorii.

– Uite, a spus Jamie, întorcându-se din nou către Raphael, mișcă-ți mâinile așa.

Era ceva liniștitor în imaginea lui Jamie făcând semne complicate cu mâna și fața, degetele lui mișcându-se fără pic de efort.

---

[1] ASL – *American Sign Language*, limbajul semnelor american; BSL – *British Sign Language*, limbajul semnelor britanic (n.tr.)

- Asta e „Salut“, și asta „Scuze“, și asta „Pot să te ajut?“, a explicat el.

- Salut, a făcut semn Raphael, zâmbind încântat de șmecheria pe care o descoperise.

Poate că lui Raphael îi lipsea tactul, dar cu siguranță avea farmec, și nu era deloc greu să-ți dai seama de ce era atât de popular.

Percy i-a oferit un zâmbet firav.

- Salut, a răspuns și el tot printr-un semn.

Se părea că aveau un prieten nou.

10

Grupul a găsit un loc bun pe pajiște de unde să asculte discursul și să vadă focul de artificii, dar Lottie s-a întristat simțind că lipsește ceva. Totul părea puțin lipsit de culoare fără Saskia, Anastacia, Lola și Micky. Dintr-odată, și-a dorit să se poată întoarce în timp, când nu știau nimic și erau doar un grup obișnuit de prieteni, emoționați din cauza începutului de an școlar.

– Nu înțeleg de ce nu vrea să vorbească Anastacia cu mine, spunea întruna Raphael. Se dovedise un adevărat test de voință pentru ei să îl asculte fără să o ia razna. Și niciun mesaj pe care am încercat să i-l trimit Saskiei vara asta nu a putut fi expediat. Chiar începusem să mă gândesc că li s-a întâmplat ceva la bal, dar pe urmă...

– Poate că ar trebui s-o lași în pace o vreme, și gata! s-a răstit Ellie, ceea ce a atras spre ea toate privirile. Poate are o perioadă mai nasoală, și n-o ajută cu absolut nimic dacă-i mai aduci și tu aminte întruna cu întrebările tale.

Privirea lui Ellie s-a îndreptat către Lottie în timp ce vorbea și aceasta a simțit medalionul arzându-i pielea, intuind oarecum ce o deranja pe prietena ei.

Raphael se holba la Ellie cu gura căscată, evident neobișnuit să i se vorbească așa. Dar lui Lottie îi atrăgea privirea chipul lui Percy. Îi urmărea pe toți cu o față abătută, nu

confuză, ca și cum ar fi putut efectiv să le simtă emoțiile, ca și cum ar fi înțeles pe deplin ce se întâmpla.

Înainte să rupă cineva tăcerea aceea apăsătoare, pe scenă s-au aprins luminile și directorul a apărut înaintea lor scăldat într-o lumină galbenă.

Cum atenția tuturor era îndreptată către el, Jamie a profitat pentru a se furișa lângă Lottie.

– Ellie e bine? a șoptit el.

– Cred că ar prefera să nu o întrebăm, a răspuns Lottie, și am impresia că la fel crede că aș prefera și eu.

– Și?

– Are dreptate.

Jamie și-a strâns buzele gânditor pentru un moment, apoi a aprobat din cap.

– Pregătirea va ajuta.

Jamie nu se dădea deloc în vânt după discursurile motivaționale, și totuși cuvintele acelea erau cel mai liniștitor lucru pe care îl auzise Lottie de multe săptămâni. Nu voia să fie întrebată întruna dacă se simțea bine; voia, pur și simplu, să-și vadă mai departe de viața ei și să înfrunte problemele. S-a uitat spre Ellie, care privea la estradă. Să meargă înainte era felul lor de a face față traumei de la balul verii. Așa erau ele. De neoprit.

– Valoroși elevi ai școlii Rosewood Hall.

Vocea morocănoasă a directorului Croak a plutit peste pajiște, părând neinteresată să capteze atenția cuiva. Înșirate în spatele lui, înalte și impresionante, se aflau administratoarele caselor; profesoara Adina Devine, de la casa Ivy, o

doamnă indoneziană extraordinară, care era și directoare adjunctă; doamna Mercy Bolter, de la casa Conch, o femeie înaltă, cu pielea ca abanosul, care îi privea pe toți cu ochi arzători; și doamna Jo Kuma, de la casa Stratus, o doamnă blondă solidă care avea o pasiune pentru haine îndrăznețe și bijuterii și mai îndrăznețe. Fiecare dintre ele era o prezență fascinantă, purtând în piept câte un trandafir mov, roșu sau galben.

– Sper că ați avut cu toții o vacanță productivă și vă simțiți odihniți și gata de un nou an la Rosewood. Un oftat de dezamăgire a străbătut mulțimea când elevii și-au dat seama că discursul de deschidere din anul acela avea să fie ținut doar de domnul Croak. Știu că poate fi dificil să vă reobișnuiți cu programul, dar aici, la Rosewood Hall, noi ne mândrim că putem face față oricărei provocări și...

Lottie încerca să se concentreze la cuvintele directorului, dar s-a trezit distrasă de o discuție discretă prin semne între Jamie și Percy. Din când în când se opreau și își frecau degetele, o versiune a unor „ăăă"-uri și „hmm"-uri, încercând să clădească o punte între cele două versiuni de limbaj al semnelor. Lottie și-ar fi dorit să poată înțelege ce își spuneau cei doi, dar a descoperit că era relaxant și să îi privească. Deodată, Percy a ridicat privirea și ochii lui i-au întâlnit pe ai ei. În tot acest timp, mâinile lui continuau să se miște, ca și cum s-ar fi aflat în două locuri în același timp.

– Onest, hotărât și, desigur, inventiv.

Cuvintele directorului au făcut-o pe Lottie să-și ia privirea de la ochii negri ai lui Percy, dar a simțit imediat dorința

arzătoare să se uite din nou la el, convinsă că încerca să-i transmită ceva.

– Aceștia sunt cei trei stâlpi ai...

Un țipăt sonor a străpuns aerul, un urlet care în pieptul lui Lottie a stârnit o spaimă mușcătoare. Jamie s-a apropiat instinctiv de Ellie, care, tot instinctiv, a încercat să ajungă lângă Lottie, în vreme ce mulțimea se uita în toate părțile, confuză.

– Să-l ajute cineva! a strigat o fată, aflată prea departe ca ei să poată vedea ce se întâmpla.

Raphael s-a uitat la Binah, ca și cum spera să fi știut ceva, dar Binah părea la fel de îngrijorată ca toți ceilalți. Directorul s-a uitat cu atenție către pajiște, apoi s-a întors către profesoara Devine, care a înaintat.

– Elevi de la Rosewood, faceți loc, vă rog! Repede! Grăbiți-vă!

Lottie a privit confuză cum toată lumea s-a dat la o parte pentru a crea o potecă în mijlocul pajiștii. A răsunat un alt țipăt.

– Stați cu toții deoparte! a strigat doamna Bolter, în vreme ce profesoara cobora de pe podium, însoțită de profesorul de științe, domnul Duran.

Au dispărut în mulțime în partea stângă, mult prea departe ca Lottie și prietenii ei să poată vedea ce era cu toată agitația aceea.

Lottie a simțit cum începe să respire mai iute, și în minte i-a revenit acea senzație claustrofobică pe care o avusese atunci, în mașină, când zăcuse legată și neputincioasă.

– Ellie.

Numele a răsunat din gâtul lui Lottie ca o șoaptă înăbușită. Mulțimea se mișcase, despărțindu-le. S-a uitat în jur disperată, încercând să-și găsească prințesa. Un alt țipăt, de data asta mai degrabă un geamăt, a plutit în văzduh, și toată lumea a început să se agite frenetic, încercând să vadă ce se întâmpla.

Lottie a simțit niște degete strângând-o de braț și aproape că a țipat.

– Lottie, e OK. Sunt aici.

Vocea lui Ellie a liniștit-o în vreme ce ea o trăgea mai aproape de ea.

– Unde e Jamie? a întrebat Lottie, aruncând priviri peste marea de elevi care murmurau.

– I-am spus să aibă grijă de Percy.

Lottie a înghițit în sec, dându-și seama cât de derutant trebuie să i se fi părut totul lui Percy, mai ales după toate cele prin care trecuse.

Un alt geamăt a ajuns până la ei, venit de mai aproape de data asta.

– Ridică-mă să văd!

Lottie a fost surprinsă de cât de imperativ sunase asta, dar Ellie nici n-a clipit, ci s-a aplecat și a apucat-o de mijloc pe Lottie, ridicând-o ca să se poată uita peste capetele celorlalți. Și, în sfârșit, a văzut de unde venea panica.

Profesoara Devine își croia drum printre elevi, sprijinind un băiat roșcovan de la Ivy, care se lăsase moale pe ea.

– Foarte bine. Un picior în fața celuilalt. Așa. Încetișor.

Profesoara îl conducea pe băiat cu un braț în jurul umerilor lui. De cealaltă parte a lui era o fată blondă de la Ivy, care purta ochelari. Avea ochii roșii și părea că plânsese.

Lottie l-a recunoscut imediat pe băiat. Era Horace Silverton-Smith, din anul al optulea. Un băiat căruia îi plăcea să lase mesaje nostime pe panoul cu informații din camera de recreere de la Ivy. Dar acum arăta foarte diferit. Avea pielea acoperită cu o peliculă ciudată, lucioasă ca de porțelan, iar ochii îi erau injectați. Părea tras la față, și totuși fața lui era buhăită, ca și cum ar fi stat sub apă mult timp. Ochii i se tot dădeau peste cap în vreme ce se chinuia să rămână conștient. Ceva foarte rău se întâmpla.

Ellie a lăsat-o încet pe Lottie jos, până când tălpile ei au ajuns din nou pe iarba umedă.

- Ce-ai văzut? a șoptit ea.

Lottie s-a înfiorat. Nu vederea băiatului o speriase, ci mirosul. O mireasmă dulce și puternică care acoperea parfumul florilor. Era un miros familiar într-un mod inexplicabil, dar nu știa de unde să-l ia. Într-un fel, asta o liniștea și o îngrozea totodată. A simțit că o mănâncă nasul.

- „Degetele când mă pișcă, vreun păgân încoa' se mișcă"[1], a murmurat Lottie ca pentru sine.

Mirosul dulceag stăruia, parcă implorând-o să își aducă aminte unde îl mai simțise.

---

[1] William Shakespeare, *Macbeth*, actul IV, scena 1, în românește de Ion Vinea (n.tr.)

Binah o privea cu atenție și Lottie s-a gândit că poate și ea simțise mirosul. Dar înainte să apuce să o întrebe ceva, mulțimea a început să se miște din nou și doamna Bolter a pășit pe podium.

- Liniștiți-vă cu toții! le-a cerut ea. Vă rog să rămâneți calmi. Vom continua cu focurile de artificii.

Elevii au schimbat între ei priviri și șoapte.

Directorul Croak a venit șontâc în față, sprijinindu-se în baston.

- Horace Silverton-Smith își va reveni imediat - acum este cu doamna asistentă, a spus el. Sunt convins că și-ar dori și el să ne continuăm ceremonia din această seară. Haideți să ne bucurăm de artificii și să profităm de acest moment pentru a deveni mai puternici.

Doamna Kuma a venit alături de el și a adăugat:

- Vă rog, haideți să așteptăm cu bucurie și nerăbdare noul an școlar!

Profesorii au părăsit scena, cu doamna Kuma ajutându-l pe directorul Croak. În vreme ce luminile de pe scenă se stingeau, doamna Bolter s-a oprit și s-a uitat în public. Lottie a văzut-o strângând din pumni în vreme ce cerceta pajiștea cu privirea. Apoi a coborât și ea de pe scenă.

Primele artificii au explodat în aer, scăldându-i pe toți într-o lumină oranj-aurie zgomotoasă. Lottie a întins mâna instinctiv către medalionul ei cu lup în vreme ce privea luminile șuierătoare în culori vii. A respirat adânc.

„Fii curajoasă!"

Nu putea lăsa evenimentele din seara aceea să o tulbure; trebuia să rămână puternică pentru Ellie.

- Bietul Horace, a murmurat Binah, apărând lângă ele cu Raphael.

O lumină albastră s-a reflectat în ochelarii ei. Lottie s-a uitat în jur, dar Jamie și Percy rămâneau ascunși în mulțime.

- Ce-a pățit? a întrebat Raphael, așteptându-se, evident, ca Binah să facă lumină în această situație.

Nici Lottie nu se putea abține să spere că felul aproape magic în care Binah știa totul avea să fie valabil și în situația aceea ciudată.

- N-aș putea să spun, a răspuns Binah, și de data asta lentilele ochelarilor ei au sclipit violet.

Era imposibil să citești ceva pe chipul ei.

Lottie s-a întors către Ellie, a cărei față părea la fel de indescifrabilă.

- O fi fost vreo intoxicație alimentară, a sugerat Ellie cu jumătate de gură, deloc convinsă de teoria ei.

Lottie a scuturat din cap și și-a întors din nou privirea către focul de artificii.

- Dar țipătul ăla, sunetul ăla... A fost...

Lottie a vorbit încet, în vreme ce priveau cu toții alte explozii de culoare, luminile care se arcuiau și coborau pe cerul albastru ca cerneala. Și-a mușcat buza, nevrând să-și aducă aminte de gemetele chinuite ale băiatului.

Alte artificii au șuierat deasupra lor, răspândind un mănunchi de lumini de un verde toxic. Culoarea otrăvitoare s-a reflectat în albul ochilor lor, în vreme ce mirosul acru al fumului le-a umplut nările. Lottie s-a uitat la zidul acoperit

de viță care separa Rosewood de restul lumii și și-a adus aminte ce spusese Anastacia despre „vremuri interesante".

Oare asta avea cumva de-a face cu Leviathan? Și-a alungat repede gândul. Ellie nu mai văzuse niciodată ceremonia de deschidere cu focuri de artificii și Lottie nu voia să-i strice seara. Aveau tot timpul să se gândească la asta a doua zi.

– Sunt sigură că Horace o să fie OK, a spus ea, schițând un zâmbet încrezător către prietenii săi. Cu toții o să fim.

Binah a încercat să zâmbească și ea drept răspuns, dar părea foarte îngrijorată, și asta era ciudat. O făcea pe Lottie să se simtă și mai agitată și din nou s-a abținut cu greu să o întrebe dacă recunoscuse mirosul.

– Ai dreptate, Lottie. Acum nu putem face nimic în privința asta, așa că cel mai bine ar fi să ne bucurăm de artificii.

Un zâmbet liniștitor a apărut pe fața lui Binah și i-a luminat ochii. Dintr-odată, Lottie s-a simțit mai bine. Ellie și Raphael s-au privit sceptici, apoi el a ridicat din umeri și s-a întors la spectacolul colorat de pe cer.

– Ei bine, orice o fi avut Horace, să sperăm că nu se mai molipsește nimeni.

Cuvintele lui Raphael i-au dat lui Lottie un fior rece pe șira spinării. O altă izbucnire luminoasă de smarald s-a arcuit peste pajiște.

În sclipirea de un roșu-închis a unei explozii de mingi de foc, Lottie a zărit doi ochi înfundați în orbite care luceau prin fumul de la artificii. Percy Butter a ridicat mâna în semn de salut, cu un zâmbet vag pe buze. Jamie era lângă el. Se aflau destul de aproape și Lottie vedea că Jamie era

încordat, gata să facă față oricărei probleme. Văzându-l acolo, s-a mai relaxat puțin și a simțit un val de hotărâre. Și-ar fi dorit să fie și ea la fel de calmă și de imperturbabilă în orice situație.

Lottie i-a făcut și ea cu mâna băiatului ciudat, cu aer solemn, apoi s-a dus lângă Ellie și s-a rezemat de ea, simțind cum un braț liniștitor o cuprinde pe după umăr și o trage mai aproape. Mirosul gecii prietenei sale era familiar și alinător.

- Totul va fi bine, a repetat ea încet, în vreme ce norii de fum i se adunau în jur.

Și chiar credea asta. Trebuia să creadă.

11

Lottie stătea singură, în fața căminului, în haine largi de sport, cu buclele ei blonde prinse sus într-o coadă de cal. Era ziua cea mare. A mijit ochii și a ridicat o mână pentru a și-i feri de soarele dimineții. Iarba sclipea de rouă; Rosewood arăta minunat. Era greu de crezut că în seara precedentă se întâmplase ceva groaznic, dar asta era realitatea și nu putea ignora tensiunea care plutea aer. Petalele florilor fluturau în vânt; era ca și cum Rosewood nu-și mai găsea locul, așteptându-se la și mai multe necazuri.

Lottie se trezise brusc în dimineața aceea dintr-un coșmar în care Rosewood fusese stropit cu otravă. Aerul era sufocant și se simțea ca și cum ar fi fost închisă într-o mașină, cu gazele de eșapament revărsându-se înăuntru, fără să poată descoperi care era cauza sau cum să scape. Întinsese mâna după diadema ei și încercase să se liniștească repetând mantra atât de cunoscută:

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Dar cuvintele sunaseră fără vlagă, ca și cum ar fi lipsit ceva.

Acum Lottie a revăzut cu ochii minții diadema, felul în care sclipise semiluna, aruncând lumini scânteietoare peste portretul strămoșului ei Henry, dându-i senzația ciudată că îi făcea cu ochiul.

- Ce vrei să știu? a întrebat Lottie în aerul curat al dimineții.

Imediat s-a simțit tare prostuță punând o asemenea întrebare diademei și a clătinat din cap, după care a pornit în căutarea noului ei profesor.

Nu era deloc neobișnuit ca elevii să se trezească devreme și să iasă pe terenul din jurul școlii la ore matinale de sport sau ca să-și facă gimnastica de dimineață. Dacă ar fi văzut-o cineva pe Lottie în trening, ar fi presupus că asta făcea și ea.

Jamie o aștepta lângă porțile de fier forjat care duceau la Ivy Wood. Stabiliseră să se întâlnească acolo pentru prima lor lecție de antrenament. El se uita lung la ceas, ca și cum s-ar fi așteptat ca Lottie să întârzie, ceea ce era total nedrept, căci era foarte punctuală întotdeauna.

- Ai dormit bine? a întrebat-o el după ce a sosit și au pornit amândoi în sus pe delușorul care ducea către Stratus Side.

- Da, surprinzător de bine, a răspuns Lottie, hotărâtă să nu pomenească nimic de diademă sau de coșmarul cu gazul toxic care plutea pe coridoarele de la Rosewood. Ce face Percy?

- E bine.

Vocea lui Jamie era încordată și Lottie și-a dat seama imediat că nu era complet sincer cu ea.

- Doar bine?

Ajunseseră la podul de lemn care ducea către pajiște. Știa că, de îndată ce puneau piciorul pe iarbă, Jamie avea

să insiste să înceapă antrenamentul. Dacă nu întreba acum, nu mai avea altă ocazie.

- Da, doar bine. Ce v-a spus Anastacia ieri?

Pe Lottie schimbarea bruscă de subiect a luat-o prin surprindere, dar n-a vrut să-l lase să se fofileze.

- Că Saskia spusese că o va apăra și că vor veni, citez, „vremuri interesante". Naiba știe ce înțelegea ea prin „interesante". Lottie a făcut o pauză, apoi a zis: De ce te porți așa ciudat când vine vorba de Percy?

- Nu mă port ciudat. Asta a fost înainte sau după ce a început școala?

- Înainte și, ba da, te porți ciudat. Îmi dau seama.

Ajunseseră la celălalt capăt al podului și Jamie a răsuflat încet, iritat. A pus mâna pe balustradă și s-a întors cu fața la Lottie, iar lumina soarelui îi cădea pe părul negru, pe care nu și-l putea aranja niciodată cum trebuie. A venit aproape de ea - atât de aproape, încât Lottie îi vedea punctișoarele maronii de pe iriși.

- Te-aș ruga să nu uiți că eu sunt șeful aici.

Lottie și-a strâns pumnii pe lângă corp. Era limpede că Jamie evita să vorbească despre Percy, și nu voia să se lase intimidată ca să nu afle de ce.

- Ar trebui să avem încredere unul în altul, Jamie. Nimeni nu e șef aici. Suntem împreună în povestea asta. Lottie s-a ridicat în vârful picioarelor, pentru a-l putea privi direct în ochi. Îți cer să-mi spui ce ai.

Spre iritarea lui Lottie, Jamie a râs.

- Oh, *ceri*, nu? Trebuie să-ți aduc aminte și că nu ești o prințesă adevărată?

A împuns-o cu un deget în umăr și Lottie s-a dat în spate, clătinându-se și înroșindu-se.

- Nu asta voiam să...

Înainte să apuce să termine ce avea de zis, el i-a zâmbit din nou cu aroganță, iar dinții i-au sclipit ca niște colți de lup.

- Hai, gata cu pălăvrăgeala! E timpul să începem antrenamentul.

S-a întors către pajiște și i-a făcut semn să-l urmeze.

Lottie a tras aer în piept, ca să se calmeze. Era clar că nu avea să fie un antrenament ușor pentru niciunul dintre ei.

- Am... scos... timpul...?

Lottie s-a aplecat în față, punându-și mâinile pe coapse, în vreme ce șuvițe umede de păr îi cădeau peste umeri.

Respirând greu și sacadat, s-a uitat în sus la Jamie, zărindu-l cu greu printre picăturile de transpirație. Și-a trecut o mână peste ochi și s-a îndreptat, strâmbându-se de durere. Jamie stătea rezemat cu un aer nonșalant de unul din stâlpii porții de rugby și se uita la ceas. Nici măcar nu gâfâia.

- Două minute și douăsprezece secunde. Încearcă din nou. Ah, și să știi că te-am văzut oprindu-te și mergând ultimii treizeci de metri, când ai crezut că nu observ. Să nu mai faci asta.

Ea se holbă la el, neîncrezătoare.

- Glumești, nu?

Era răgușită și gâfâia. Sportul nu fusese niciodată punctul ei forte și se simțea foarte mândră de sine pentru că alergase totuși fără să leșine.

- Vrei să devii mai puternică, nu? Mai întâi trebuie să te întărim. Ești prea moale.

Lottie a simțit că se bosumflă. Când stabiliseră să înceapă împreună antrenamentele, se așteptase la exerciții graduale, nu la militărie din prima zi.

- Păi, poate că mie îmi place să fiu moale, a răspuns ea, neputând să își înăbușe iritarea.

S-a forțat să stea dreaptă, cu o mână în șold.

- Ai spus că vrei să devii mai puternică. Nu poți fi și moale, și puternică în același timp.

El nici măcar nu s-a uitat la ea, ci s-a concentrat la ceas, resetând cronometrul.

Lottie s-a gândit pentru un moment la cuvintele lui, încă gâfâind. Obrajii îi ardeau de la efort.

- Ei bine, eu vreau să fiu și una, și alta. În cele din urmă, Jamie a ridicat privirea, cu o expresie neîncrezătoare. O să-ți arăt că există la fel de multă forță în moliciune ca și în asprime, i-a spus ea.

S-a lăsat tăcerea.

- Bine, a zis el, în final. Fii moale, folosește asta ca pe o armă. Dar trebuie să te bazezi pe ceva. Lottie a dat să spună ceva, dar el a întrerupt-o. Firește, amăgește-ți dușmanul, dă-i senzația că e în siguranță, dar, dacă nu ai, de fapt, nimic cu care să-l surprinzi, atunci n-are niciun rost.

Lottie și-a mușcat buza gânditoare. Jamie avea dreptate – ca întotdeauna.

– Și cu ce ar trebui să-l surprind, mai exact? a întrebat ea.

– Păi, am putea începe cu rezistența. Apoi vom trece la reflexe și la viteză. I-a zâmbit. Acum mai dă o tură.

După douăzeci de minute de alergat încontinuu, Lottie își simțea plămânii arzând, o durea pieptul la fiecare răsuflare, iar în gură avea un gust metalic foarte pronunțat. Nu se simțea bine. „Jamie chiar o face asta în fiecare zi înainte de micul dejun?“

– Va mai dura mult până să devii un partener de alergare la fel de bun ca Raphael, a spus Jamie și a aruncat pe jos două gantere mici de cauciuc. Ia astea și fă cum îți arăt.

Lottie s-a supus, urmând rutina abdomenelor și imitându-l pe Jamie, care își încrucișase brațele peste piept și se ridica de la pământ iar și iar... și iar. Când avea să se oprească? Când Jamie l-a pomenit pe Raphael, Lottie a avut o senzație ciudată în stomac. Uitase complet că Jamie și Raphael fuseseră legați la început de pasiunea pentru alergat. Nu și-a putut stăpâni un strop de gelozie.

– Și despre ce vorbiți voi doi? a întrebat ea gâfâind, între două abdomene.

Era greu să-și imagineze; cei doi aveau personalități atât de diferite.

–Ai lăsat umerii în jos. Jamie s-a oprit din mișcări pentru a-i indica poziția corectă, înainte de a-i răspunde la întrebare. Păi, de cele mai multe ori încercam să obțin orice informație, cât de mică, despre mesajele alea ciudate, dar

am vorbit și despre casa lui din Los Angeles și cum e să ai părinți faimoși. Îndreaptă spatele!

Lottie a continuat să se întindă și să desfacă brațele cu greutățile, după care să se ridice din nou în fund, în vreme ce Jamie îi spunea cum să facă mișcările corect.

- Părinți faimoși? a întrebat ea.

– Da. Marcus și Halle Wilcox. Actorii. Întinde-te la loc pe spate.

- CE?

Lottie a țâșnit în capul oaselor, cât pe ce să se ciocnească de fruntea lui Jamie.

Cum de nu știuse asta? Cum de-l cunoștea pe Raphael de un an întreg, și tot nu știa nimic despre familia lui? Trei coțofene i-au zburat pe deasupra capului, cocoțându-se într-un scoruș aflat la marginea terenului. Fiecare a ales o creangă diferită și s-au cuibărit printre frunze ca trei vârfuri ale unui triunghi. Lottie le-a urmărit, ignorându-l pe Jamie, care era nedumerit, până când și-au luat zborul.

– N-am știut...

Dacă se gândea mai bine, nu știa prea multe nici despre familia lui Binah sau a Anastaciei. Familia nu era un subiect confortabil pentru ea, dar nu-și dăduse seama până atunci cât de mult evitase să discute despre asta. Și-a amintit fața pe care o făcuse Jamie când îl întrebase de cartea despre istoria Pakistanului, cât de stânjenit fusese, și acum l-a înțeles mai bine.

– Familia poate fi un subiect dificil uneori, a zis el, concentrându-se la postura ei. Apleacă-te pe spate.

– Ai dreptate, a răspuns Lottie și gândurile i-au zburat la diademă. Am crezut că, dacă îl văd pe Ollie, n-o să mă mai simt atât de confuză.

Era ciudat. Iat-o acolo, întinsă pe iarba umedă, transpirată toată, durând-o toți mușchii. Nu prea era cadrul potrivit pentru un moment sentimental. Jamie rămânea de nepătruns; singurul semn că o auzise era felul încet în care inspirase. Pământul s-a făcut rece sub ea, iarba umedă a devenit înghețată între degetele ei. Fusese complet insensibilă. În tot acel timp nu se gândise decât că se simțea ruptă de familia ei. Încercase să-și rezolve problemele... cum? Dându-i lui Jamie o carte?

– Îmi pare rău, Jamie. Adică, pentru carte... pentru că te-am făcut să te simți aiurea.

Jamie și-a coborât privirea.

– N-ai de ce să te scuzi.

Vocea lui a răsunat la fel de rece ca pământul de sub ea, iar pe chip i se așternuse o mască perfectă de indiferență.

– Văd că încă porți medalionul Wolfson.

A arătat către lupul de pe pieptul ei; ieșise probabil de sub tricou în timpul alergării.

– Și tu.

Au tăcut preț de o clipă, privindu-se în ochi, cu medalioanele față în față.

– Și îl voi purta întotdeauna, a spus el.

Ea nu-și putea lua privirea din ochii lui, de la acel căprui atât de diferit de al celorlalți Wolfson – pentru că Jamie *era* diferit.

Nu s-a putut abține; trebuia să întrebe.

- Nu te gândești niciodată la ei? Nu... Lottie voia atât de tare să știe. Nu era niciodată curios în privința părinților lui, a mamei sale, sau a Pakistanului, sau cine era tatăl lui? Dar a văzut expresia furioasă de avertizare de pe chipul său și a înghițit în sec. Cred că s-a făcut ora pentru micul dejun, a zis ea în schimb.

Jamie și-a luat mâinile de pe trupul ei. Un mârâit grav i-a scăpat din gât și privirea i s-a îmblânzit.

- Cred că ne putem întoarce, atunci.

A dat să se ridice în picioare, dar Lottie l-a apucat repede de braț.

- Stai!

Dar era prea târziu. A tras-o și pe ea în sus înainte să îl poată opri.

- Ce mai e acum?

Lottie s-a simțit ofensată de tonul lui răstit, dar nu-l putea învinui. Îi dăduse foarte clar de înțeles că nu voia să se gândească la familia lui adevărată.

- Doar că... înainte să ne întoarcem, vrei să-mi spui, te rog, de ce ai fost așa de misterios mai devreme în privința lui Percy?

Spre ușurarea ei, Jamie a oftat resemnat.

- N-a dormit deloc azi-noapte. Nu i-am auzit respirația liniștindu-i-se o clipă.

Lottie s-a uitat chiorâș la el.

- Crezi că te supraveghea?

- N-am spus asta. Cred că doar se chinuie să se adapteze.

Jamie își îndreptă privirea către clădirea principală a școlii, ca și cum și-ar fi amintit de ceva.

- Îl înțeleg, a zis Lottie. Și chiar îl înțelegea. Era normal ca lui Percy să îi fie greu să intre din nou în rutina vieții de elev după tot ce i se întâmplase. Trebuie să avem grijă de el, a spus ea hotărâtă. Cine știe cu ce probleme se confruntă acum.

Jamie a încuviințat din cap și o șuviță de păr i-a venit în ochi.

- Dar trebuie să ai grijă și de tine, Lottie. Fii vigilentă!

Și a pornit-o înapoi către pod, lăsând-o pe Lottie să se îndrepte singură către casa Ivy.

„Vigilentă."

Din nou acel cuvânt. Urmărindu-l pe Jamie cum se îndepărta cu pași mari, Lottie și-a dat seama brusc exact ce trebuia să facă. Nu putea comite aceleași greșeli ca anul trecut. Trebuia să fie atentă, altfel avea să-i scape din nou ceva. Singura problemă era... ce îi scăpa, mai exact?

12

Ollie era cu ochii în ecranul computerului și, din cauza luminii puternice a monitorului, nici nu observase cât de întuneric se făcuse în cameră în ultima oră. Telefonul îi bâzâia de mesaje de la prietenii lui care îl întrebau dacă ieșea în seara aceea, dar era prea absorbit ca să le răspundă.

Acum ar fi trebuit să-și facă tema la biologie. În schimb, căuta tot ce putea despre prințesa Maradovei. Îi promisese lui Lottie că nu avea să se implice în niciun fel, dar cu ce putea strica o mică cercetare?

Până acum, găsise un șir de articole defăimătoare din urmă cu doi ani. O sursă anonimă o zărise pe prințesă furișându-se din palat la niște petreceri și concerte dezlănțuite și purtându-se într-un fel total nedemn de o prințesă. Articolele on-line erau prost scrise și vagi. Nimeni nu știa cum arăta prințesa sau cum o chema, așa că era imposibil de înțeles cum ar fi putut să o vadă cineva la acele evenimente. Și totuși, oamenii credeau ce voiau ei să creadă, iar povestea se transformase într-o teorie conform căreia prințesa Maradovei era ținută ascunsă pentru că era *o sălbatică.*

Dar toate speculațiile încetaseră cu zece luni în urmă datorită unei fete obișnuite. Ollie se holba uluit la o poză cu prietena lui din copilărie, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de culoarea piersicii, cu diadema pe care el o știa atât de bine și care dintr-odată arăta foarte firesc așezată pe buclele

ei blonde. Lottie încă avea fețișoara rotundă și ochii mari de căprioară, dar era incontestabil că în acea fotografie era o prințesă.

Ollie închise pagina. Totul era atât de ciudat.

Lottie era prietena lui cea mai bună, zâmbitoare, pasionată de chestii artistice, întotdeauna cu nasul într-o carte și care nu se pieptăna niciodată. Era obsedată de prințese și întotdeauna îl ruga să pună un film Disney. El se prefăcea că nu vrea, dar în secret se bucura să îi facă pe plac.

„Știu foarte bine ce fac. Am încredere că vei respecta asta, nu îți cer voie."

Întunericul din cameră l-a învăluit, trezindu-l la realitate. Singur în camera lui, a avut un sentiment care nu îl mai încercase cu adevărat până atunci. S-a simțit singur. Acel tip de singurătate când nu ai absolut pe nimeni la care să apelezi, pe nimeni cu care să poți vorbi despre lucrurile care te macină.

Vocea mamei lui s-a auzit de la baza scărilor, chemându-l la cină, însoțită de niște mirosuri apetisante care veneau din bucătărie.

– Ollie, *o jantar está pronto!*[1]

– O clipă doar, *mamãe*!

S-a aplecat spre computer ca să-l închidă, când altceva i-a venit în minte.

– Se răcesc plăcintele, a strigat mama lui.

---

[1] „*Cina este gata!*" (în limba portugheză în original) (n.tr.)

De obicei, chemarea unei *empanada*[1] era prea puternică pentru ca Ollie să-i reziste, dar în fața lui se afla acum ceva și mai tentant. S-a aplecat din nou spre tastatură și a scris numele pe care le auzise de la Lottie.

Percival Butter Tompkins Leviathan

Cursorul mouse-ului a șovăit peste rezultate. Știa că nu ar fi trebuit să dea clic pe niciunul dintre ele. Lottie îi spusese să nu se implice, dar el nu se pricepuse niciodată să facă ceea ce trebuie. Mouse-ul clicăia sub degetul lui în vreme ce trecea peste imagini și articole. Nu era nicăieri pomenit Leviathan. Toate imaginile erau aproape la fel, fotografii cu băiatul cu chipul obosit de la știri și cei doi gemeni cu părul alb. Aceleași lucruri iar și iar: reporteri, poliție și...

- Hei! Lui Ollie a început să-i bată inima tare. Era ceva ciudat la ultimele trei imagini: a simțit că e pe cale să descopere ceva important, ca atunci când observi deosebirile subtile într-un joc de tipul „găsiți diferențele". Ce nai....

S-a uitat cu ochii mijiți la două persoane care stăteau mai în spate alături de Percival, o fată cu părul negru și drept și un băiat cu pălărie de cowboy, a căror vedere i-a dat un fior pe șira spinării. Când a trecut la următoarea imagine cu fabrica Tompkins, cei doi erau acolo, bineînțeles, aproape ascunși în mulțime. S-a întors la ultimele câteva imagini pe care le văzuse și cele două fețe s-au ivit din nou. A simțit o înțepătură în tot corpul, ca și cum cei doi necunoscuți ar fi putut, cumva, să-l vadă.

---

[1] Plăcintă sau pateu umplut cu un amestec delicios de carne sau legume și brânzeturi, copt sau prăjit și servit fierbinte (n.tr.)

„Asta e foarte ciudat."

S-a rezemat de spătarul scaunului și s-a trezit întrebându-se ce ar face Lottie.

Ea nu ar fi ignorat asta. Ar fi simțit că trebuie să afle cât mai multe. Și dacă cei doi erau persoane importante? Dacă descoperise un soi de conspirație?

„Ce-ar face Lottie? Haide!" și-a spus el din nou.

Și-a aprins veioza de pe noptieră și camera s-a luminat dintr-odată. Un teanc de manuale și o mulțime de creioane îl așteptau să-și facă temele. A luat un caiet și l-a deschis la o pagină goală. Uitându-se atent la fiecare imagine pe care o găsise, a notat toate informațiile relevante, inclusiv data, printând apoi fiecare poză în care apărea misterioasa pereche. După ce a terminat, patru scene diferite se aflau în fața ochilor lui, cu patru seturi de ochi amenințători. Într-una din poze, fata se uita direct în obiectiv, iar zâmbetul ei viclean părea că toarce din fotografie.

- Ollie, *jantar*!

Ollie a tresărit. A simțit că inima îi sare din piept, dar auzul vocii mamei lui l-a făcut să se simtă imediat ca un caraghios. A început să râdă de unul singur, trecându-și mâinile prin părul ciufulit.

- Vin, *mamãe*!

Și-a luat telefonul și s-a îndreptat spre ușă, pășind peste grămezi de haine murdare. Mirosul plăcintelor l-a izbit de îndată ce a deschis-o și s-a relaxat imediat când a simțit aroma liniștitoare a mâncării braziliene făcute de mama lui.

Și, oricum, ce putea fi atât de periculos într-o fotografie?

13

Ellie a căscat zdravăn în vreme ce se așeza pe un scaun în sala de mese de la Ivy, lângă Lottie. Erau în locul lor obișnuit, la una din mesele închise la culoare de stejar, lângă fereastra care dădea spre iaz și de unde se vedea perfect statuia cerbului Ryley. Farfuria ei era plină ochi cu cele mai unsuroase și mai pline de zahăr preparate de la micul dejun. Jamie a mijit ochii dezaprobator la grămada de mâncare. De la antrenament și discuția despre familie cu Lottie, părea cumva mai nervos și mai obosit decât de obicei și Lottie avea senzația că, într-un fel, era vina ei. Iar faptul că atmosfera era deja încordată nu ajuta la nimic – toți elevii vedeau bine că Horace tot nu-și făcuse apariția.

– Ce? a întrebat Ellie indignată, când a observat cum privea el grămada de pâine prăjită unsă cu cremă de ciocolată. Sunt în creștere!

Lottie a chicotit, întinzând cu gesturi delicate niște gem pe o chiflă plată.

– Are nevoie de energie, a spus ea în apărarea prietenei sale. În dimineața asta începem cursurile opționale.

Lottie nu-și putea ascunde entuziasmul. Avea un teanc de cărți în față – și o grămadă de învățat.

– Exact, a zis Ellie, cu gura plină de șuncă. Trebuie să fiu în formă maximă pentru Spearion.

- Dacă vrei într-adevăr să fii în *formă maximă*, a zis Jamie pe un ton rece, ar trebui să mănânci multe cereale integrale și proteine sărace în grăsimi și...

Ellie și-a dat ochii peste cap.

- Ce e Spearion? a întrebat Lottie, sperând să pună capăt discuțiilor în contradictoriu.

Ellie a rupt o bucată de pâine cu ciocolată și a descris cu mâna un cerc în vreme ce o înghițea, urmată de o gură de suc.

- Este turneul internațional de scrimă, a explicat ea. Are loc la sfârșitul trimestrului de primăvară și anul ăsta e găzduit de Tompkins. Ellie a rânjit. Am de gând să câștig un trofeu.

Lottie i-a zâmbit și ea, neîndoindu-se nici măcar o secundă că Ellie ar putea să câștige.

- Iar eu o să-ți fac galerie tot timpul!

- De ce naiba o fi un turneu de scrimă găzduit de o fabrică de dulciuri? a întrebat Jamie, pe un ton sceptic.

- Nu știu, a răspuns Ellie, o avea vreo legătură cu Alfred Tompkins. Se pare că scrima este sportul lui preferat și sponsorizează deplasările, cazarea și echipamentul, ca să mai apuce și el să urmărească un turneu final cât mai e în putere.

Ellie și-a dat seama prea târziu de conotația vorbelor ei, care au rămas suspendate în aer, reci și apăsătoare. Suna ca și cum tatăl Lolei și al lui Micky se pregătea pentru ce era mai rău.

– Așadar, mă bucur să văd că măcar sunteți amândouă pregătite pentru opționale, a spus Jamie, făcând un gest către teancul de cărți al lui Lottie, încercând să schimbe subiectul.

Opționalele erau unul dintre lucrurile cele mai lăudate de la Rosewood Hall – un program de cursuri și activități care să scoată din elevi tot ce era mai bun, îngăduindu-le să își urmeze pasiunile. Cele mai multe opționale se adresau tuturor elevilor, dar câteva erau exclusive, așa cum era și echipa de scrimă Rosewood Lancers. Aveau concursuri de selecție, iar Ellie fusese suficient de bună pentru a fi admisă în echipă. Lottie, pe de altă parte, trebuise să aleagă un opțional accesibil tuturor, la fel ca toată lumea, și acum, după ce făcuse alegerea, aceasta părea cât se poate de evidentă și lipsită de imaginație.

– N-o să te mint, Lottie, dar opționalul tău pare... cam plictisitor, a spus Ellie, strâmbându-se la teancul de cărți și scuturându-se teatral.

– Ei bine, mie mi se pare că istoria regalității este o alegere foarte responsabilă. Ar trebui să iei notițe, Ellie, a remarcat Jamie și a bătut cu degetul într-una din cărțile lui Lottie.

– Responsabilă, da. Exact asta voiam să spun și eu, a răspuns Ellie și și-a dat din nou ochii peste cap.

– Mie mi se pare palpitant, a spus Lottie, străduindu-se să nu pară că se apăra. E ca dezlegarea unui mister. O să studiez basme adevărate.

„Și îmi va fi de mare ajutor în rolul meu de substitut", a adăugat ea în gând. După fața lui Jamie, își dădea seama că el știa exact de ce alesese această materie - și părea întru totul de acord.

- Și am un avantaj față de toți ceilalți din clasă datorită jurnalului lui Oscar.

Mulțumită lui Jamie, avusese deja șansa să citească jurnalul legat în piele care aparținuse substitutului lui Henric Wolfson, rege al Maradovei - și bunicul lui Ellie. Știa mai multe despre substituți și familia Wolfson decât cei mai mulți elevi. Lottie le-a aruncat lui Ellie și Jamie un rânjet șiret, ca și cum ar fi fost un act de spionaj în toată regula.

În aceeași clipă, în sală s-a lăsat liniștea, atenția celorlalți elevi de la Ivy fiind atrasă de ceva. Lottie a clipit nedumerită și s-au întors cu toții ca să vadă ce se întâmplase.

Ușile se deschiseseră și în sala de mese intraseră profesoara Devine și noua șefă a anului al doisprezecelea din casa Ivy, Alice Amari. Dar nimeni nu se uita la vreuna dintre ele. Privirile tuturor erau ațintite asupra persoanei care se afla între ele. Alice îl conducea pe Horace, care avea un aer foarte timid. Deși se vedea că era stânjenit de atenția care i se acorda, Lottie s-a simțit ușurată să vadă că Horace părea să se simtă bine.

Alice Amari era plină de încredere și calmă, iar părul ei negru, tuns la milimetru, îi punea în evidență preocuparea pentru ordine. Vocea ei autoritară a răsunat în toată sala de mese.

– Și ești absolut sigur că ești gata să te întorci la cursuri? a spus ea, ignorând toate privirile.

– Da, sunt sigur. Vă rog, doamnă, pot să mă duc să stau cu prietenii mei acum?

– Da. Profesoara Devine i-a zâmbit și i-a făcut semn din cap lui Alice să îl lase să plece. Dar, dacă începi să te simți iar rău, să spui neapărat cuiva.

Ochii mari ai lui Horace și claia de păr roșcat, fața aceea, ca și când tocmai primise o veste proastă, aveau ceva ce stârnea instinctele protectoare ale oamenilor.

– Da, doamnă. Vă mulțumesc, doamnă.

Toată lumea l-a urmărit pe Horace cum se duce să se așeze lângă fata care strigase după ajutor în seara dinainte.

Profesoara și-a dres glasul și a înaintat până în fața sălii alături de Alice, pantofii lor bocănind în tăcerea care se lăsase.

– Elevi ai casei Ivy, a început doamna Devine, cu părul ei roșu și scurt într-un dezacord profund cu sacoul violet. Știu că în dimineața asta unii dintre voi așteptați opționalele cu sufletul la gură, dar trebuie să rămânem vigilenți. Lottie a tresărit la acest cuvânt, având senzația că universul îi dădea un semn. Dacă vreunul dintre voi se simte rău în următoarele săptămâni, trebuie să spuneți imediat cuiva. Nu putem lăsa să izbucnească o epidemie, nu-i așa?

Alice a făcut un pas înainte.

– Dacă vreunul dintre voi se simte chiar și puțin rău, vă rog să veniți și să-l anunțați imediat pe șeful de an sau pe infirmieră. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat cu Horace.

„Dar ce s-a întâmplat cu Horace?“ nu s-a putut abține Lottie să se întrebe.

– Acum vă rog să vă continuați micul dejun și o zi bună tuturor.

Profesoara a dat din cap către Alice și a plecat, lăsându-i pe elevi să se agite în jurul colegului revenit printre ei.

– Ar trebui să îi spui și lui Percy, i-a zis Lottie lui Jamie.

Apoi i-a trecut ceva prin minte: „Unde *o fi* Percy?“

– Are consiliere vinerea dimineața, a răspuns Jamie, dar nu-și putea lua ochii de la Horace. Apoi s-a întors încet către fete, cu o față foarte serioasă, și le-a spus: Dacă vreuna dintre voi se simte rău, trebuie să-mi spuneți imediat. Și dacă aveți doar nasul înfundat, vreau să știu. S-a înțeles?

Ellie părea că vrea să facă o glumă, dar apoi ochii ei s-au întors către Horace și și-a adus aminte de sunetele îngrozitoare pe care le scosese pe pajiște.

– Am înțeles, a spus ea încet.

– Bun. Ne vedem cu toții după ore, la bibliotecă.

Cursul de istoria regalității se ținea în sala A-2, o clasă mică și circulară aflată la ultimul etaj din clădirea catedrei de arte plastice, folosită, de obicei, pentru orele de desen după model și prezentări. Faptul că aveau loc cu toții în încăperea intimă, plăcută dovedea cât de puțini elevi aleseseră această materie opțională. Pupitrele de lemn fuseseră aranjate în semicerc în jurul unei măsuțe ticsite cu cărți vechi și ceea ce păreau a fi bijuterii vechi și veritabile. Lottie, a ajuns, ca de obicei, prima și a profitat ca să își aranjeze frumos

cărțile în față, vrând să pară cât mai bine pregătită, pentru a-i face profesoarei o impresie bună. Așteptase cu nerăbdare cursul încă de când îl alesese și se bucura să aibă ceva care să o distragă de la toate lucrurile stranii care se petreceau acolo.

Au mai sosit câțiva elevi, dar Lottie nu-l cunoștea prea bine pe niciunul. Doi elevi de la Conch – o fată roșcată cu părul lung și un băiat indian cu părul decolorat –, care s-au așezat unul lângă altul în cealaltă parte a încăperii. Apoi a sosit un băiat de la Ivy cu ochelari mari și o tunsoare șic, care s-a așezat singur într-o parte, apoi doi băieți de la Stratus, care aveau teancuri de cărți asemănătoare cu cel al lui Lottie. Ea le zâmbea tuturor atunci când intrau, simțindu-se stânjenită că nu-l cunoștea pe niciunul, dar nimeni n-a scos o vorbă. Era clar că materia era populară printre elevii studioși și timizi.

Ușa s-a deschis încet și profesoara a intrat, ținând în mână o farfurie mare cu fursecuri.

Lottie a zărit părul roșu țepos și aproape că s-a înecat. Adina Devine era ultima persoană pe care se așteptase să o vadă. Înainte să aibă timp să proceseze această informație, o fată micuță, cu o coamă de păr creț și o pelerină gri cu căptușeală galbenă a apărut în spatele profesoarei, ținând o tavă cu cești de ceai cu trandafirași roz și un ceainic. Binah!

Lottie a avut senzația că pătrunsese pe un tărâm straniu de basm. Oare toți cei pe care îi cunoștea aveau să-și facă apariția ca prin minune?

– Bună dimineața, copii. Vocea profesoarei a răsunat cu ecou în micuța clasă, prezența ei părând prea mare pentru ciudatul spațiu circular. Știu că așteptați probabil pe cineva de la catedra de istorie, dar a avut loc o schimbare de ultim moment în orar, așa că voi preda eu istoria regalității. A așezat cu grijă farfuria cu fursecuri pe una din băncile goale și i-a făcut semn lui Binah să procedeze la fel cu tava ei. Mulțumesc pentru ajutor, Miss Fae. Ia loc, te rog.

Lottie îi simțea pe ceilalți elevi foindu-se pe scaun. Directoarea adjunctă putea fi foarte intimidantă dacă o supărai în vreun fel, și marea dorință a lui Lottie de a o impresiona a devenit mai intensă ca niciodată. A împins încet mai în față una din cărțile ei, în ceea ce a recunoscut imediat a fi o încercare jalnică de a atrage atenția la cât de bine pregătită era.

Buzele profesoarei Devine s-au arcuit într-un zâmbet cu subînțeles.

– Văd că unii dintre voi sunt deja pregătiți, a spus ea, apoi a luat un fursec cu ciocolată și l-a înmuiat în ceai. Vă rog, serviți-vă cu ceai și fursecuri... și – brusc, a părut să se uite la cei mai timizi elevi – nu mai fiți așa de îngroziți! E un opțional, nu o condamnare pe viață!

Binah s-a așezat în banca liberă de lângă Lottie și i-a aruncat unul din zâmbetele ei largi și entuziasmate care întotdeauna îi înveseleau pe oameni. Poate că Lottie putea folosi acel curs pentru a o cunoaște mai bine pe Binah.

– De ce-ai ales istoria regalității? a întrebat Lottie, aplecându-se peste bancă pentru a lua ceainicul.

Binah a ridicat din umeri, iar ochelarii ei mari și rotunzi au sclipit în lumina care se revărsa prin lucarnă.

– Părea cel mai misterios opțional, a răspuns ea.

Lottie nu mai auzise pe nimeni altcineva referindu-se la istoria regalității ca fiind „misterioasă“. A simțit dintr-odată dorința să o apuce pe Binah de mâini și să țopăie în sus și-n jos țipând „TU MĂ ÎNȚELEGI!“. În schimb, a tușit încet și a răspuns:

– Și eu cred la fel.

– Familia, a rostit brusc profesoara Devine, făcând un pas în mijlocul încăperii. Regalitatea înseamnă familie.

Lottie a simțit că toată lumea o privea cu coada ochiului. În definitiv, ce ar crede despre lucrurile astea o prințesă adevărată? Nu s-a putut stăpâni să se foiască.

– Pentru fiecare membru al unei familii regale, a continuat profesoara, există o linie a strămoșilor care se întinde pe sute de ani, dacă nu chiar mii.

– Dar dacă această linie e întreruptă? a întrebat cu timiditate băiatul de la Conch.

– Sau dată jos? a murmurat fata de la Conch.

– Ah, excelentă observație, Sanjiv și Orla. În aceste situații, lucrurile devin foarte interesante, dacă pot spune așa.

De la locul lui de pe masa din mijlocul încăperii, profesoara Devine a luat un colier de aur cu o lună de opal în mijloc. Lanțul s-a legănat într-un fascicul de lumină și piatra prețioasă a sclipit. Imediat, Lottie și-a adus aminte de diadema familiei sale. Privind colierul cum se răsucea între degetele profesoarei, a avut o senzație neplăcută, ca

un nod în stomac, și și-a simțit medalionul cu lup de la gât atârnând parcă mai greu.

- Care dintre voi a auzit de familia Mayfutt? a întrebat profesoara, uitându-se la elevii ei.

Toată lumea a scuturat din cap și chiar și Binah a părut nedumerită. Lottie văzuse numele în jurnalul lui Oscar, dar nu citise cu atenție acele paragrafe, așa că a clătinat și ea din cap. Profesoara a zâmbit, jucându-se încet cu colierul.

- Familia Mayfutt era cândva la fel de venerată și de renumită ca familia Windsor sau Wolfson. Vreme de sute de ani, până când, într-o zi - Lottie a observat că în clasă se lăsase tăcerea și toți copiii stăteau aplecați în față, fascinați -, prințesa a dispărut.

S-a auzit un icnet colectiv.

- Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat băiatul de la Stratus, împingându-și ochelarii pe nas.

- Nimeni nu știe. Dar aceasta este o dovadă a cât de fragile pot fi aceste linii regale. O singură verigă slabă poate rupe întregul lanț.

- Un singur lup rău poate strica toată haita, a murmurat Lottie cu gândul aiurea și a început să clipească când și-a dat seama că toată lumea o privea. Scuze... e... e o vorbă de familie, a zis ea și s-a înroșit.

- Cum o chema? a întrebat Binah, pregătindu-și pixul pentru a lua notițe și îndepărtând atenția celorlalți de la Lottie.

– Numele ei era Liliana Wilda Mayfutt, și, din puținele lucruri pe care le știm despre ea, se pare că făcea cinste celui de-al doilea nume al ei, căci era destul de sălbatică.

Lottie a simțit că aproape se sufocă. Asta spunea toată lumea despre Ellie, că era o *sălbatică*. Oare știa de Liliana? Să fi fost povestea ei o pildă despre felul în care prințesele care nu se poartă frumos pot distruge o întreagă linie regală?

– Cum adică era *sălbatică*? a întrebat Lottie.

Profesoara a început să se plimbe în jurul mesei din mijloc răspunzându-i la întrebare.

– Nu își dorise niciodată să fie prințesă, refuza să participe la evenimentele regale și nu voia să poarte rochiile și nici măcar bijuteriile pe care le avea.

„Sună cunoscut", s-a gândit Lottie.

– Există o poveste despre un pretendent care i-a făcut curte într-un mod nepotrivit, iar prințesa i-a spart nasul.

Lottie a tușit, nereușind să-și stăpânească un hohot de râs când și-a adus aminte cum Ellie îi spărsese nasul prințului Ashwick doar cu câteva luni în urmă, când i se păruse că îi face ei curte într-un mod nepotrivit.

Fata de la Conch a zâmbit afectat și și-a dat la o parte o șuviță roșcată de păr de pe frunte.

– Ce fată deșteaptă, a remarcat ea.

Lottie începea să se întrebe dacă nu cumva familiile Mayfutt și Wolfson erau înrudite.

– Chiar așa. Profesoara s-a uitat din nou la bijuteria pe care o ținea în mână. Colierul acesta, a spus ea, este unul dintre puținele lucruri rămase de la Liliana și familia

Mayfutt. Nu au mai existat alți copii și linia regală s-a stins odată cu ea.

- Există portrete ale ei? a vrut Binah să știe, notând totul în caiet.

- Mă bucur că ai întrebat asta. Profesoara Devine a luat o carte de pe masă și a deschis-o la o ilustrație, făcând cotorul rigid de piele al cărții să trosnească. Aceasta este singura reprezentare a prințesei care s-a păstrat. Un autoportret. Aș vrea să treacă pe la toată lumea.

A întins cartea unuia dintre băieții de la Stratus, care s-a uitat cu atenție la imagine. Lottie simțea cum o cuprinde o nerăbdare arzătoare în vreme ce privea cum cartea trecea de la un elev la altul. Își dorea atât de tare să o vadă pe această prințesă. Simțea *nevoia* să o vadă. Nu și-o putea imagina decât ca Ellie, dar nu părea corect. Avu din nou acea senzație ciudată pe care i-o dăduse diadema în Maradova, spunându-i că îi scăpa ceva.

Cartea a ajuns, în cele din urmă, la Lottie și ea a luat-o cu o mână tremurătoare. Se simțea agitată. S-a uitat cu atenție la imaginea prințesei Liliana.

Primul lucru care i-a venit în minte a fost portretul pe care i-l făcuse ea lui Ellie. Era straniu. Și Liliana ținea în mână o sabie și arăta furioasă și aprigă. Și totuși, cele două nu semănau deloc. Nu exista absolut nicio asemănare cu Ellie, în afară de privirea necruțătoare, dârză. Liliana avea părul blond-închis, care i se revărsa pe spate în bucle rebele. Lottie și-a dat instinctiv pe spate propriile bucle blonde. Prințesa din desen avea un chip copilăresc, și totuși focul

din ochii ei spunea foarte clar că trebuia să fie luată în serios. Lottie a vrut să dea cartea mai departe, îngrijorată că o ținea prea mult, dar s-a oprit. „Fii vigilentă!" Aceste cuvinte i-au răsunat din nou în minte.

„Ce-mi scapă?"

S-a uitat din nou, cu ochii mijiți, la imagine. Era acolo un indiciu, știa prea bine. Și apoi și-a dat seama, simțind în clipa aceea cum o scânteie i se aprinde în stomac și flăcări îi cuprind întregul trup.

Pe buclele blonde ale prințesei Liliana stătea așezată o diademă de argint. În vârful ei era o semilună. Era o podoabă regală pe care Lottie ar fi recunoscut-o oriunde – cel mai de preț lucru al ei.

Prințesa Liliana purta diadema lui Lottie.

14

Lottie a simțit cum pereții clasei se strâng în jurul ei. Mintea îi era încețoșată, confuză. Tot restul orei a rămas năucită, încercând cu disperare să înțeleagă ce văzuse. Nu se gândise niciodată cu adevărat de unde venea diadema ei; tot ce știa era că Henry o primise atunci când predase la Rosewood Hall cu atâția ani în urmă.

La sfârșitul orei, caietul ei legat în piele mov era plin cu schițe ale prințesei Liliana și ale diademei, însoțite de o listă de teorii ale conspirației.

„Poate era o copie?"

„Poate că prințesa și-a vândut diadema când a fugit?"

„Poate că prințesa a fost omorâtă și diadema furată?"

La ultima variantă, Lottie s-a înfiorat, încercând să-și imagineze că diadema ar fi putut ajunge în mâinile lui Henry prin asemenea mijloace ticăloase.

Sau poate că – a șoptit ademenitor o voce în capul ei, pe care nu și-a îngăduit să o asculte – familia ei avea propriile secrete regale.

Vocea profesoarei a readus-o la realitate.

– Tema voastră este să vă desenați propriul arbore genealogic. Vreau să vă obișnuiți cu asta, deoarece va trebui să desenați mulți arbori la acest curs.

Lottie a dat din cap distrată, scriind repede în caiet. Să deseneze arborele genealogic al familiei Wolfson fusese o temă pe care Jamie i-o dăduse la lecțiile de prințesă din anul precedent, dar la gândul că va trebui să îl prezinte în fața clasei i s-a pus un nod neașteptat în gât. L-a înghițit.

– Hm, va fi interesant, a remarcat Binah, râzând, în vreme ce își adunau lucrurile. Arborele meu genealogic e imens. Am vreo patruzeci de veri, și asta doar din partea mamei.

– *Patruzeci?* a exclamat Lottie pe nerăsuflate, nevenindu-i să creadă. Eu nu am nici măcar *unul.*

Își strângea repede caietul și penarul, nerăbdătoare să ajungă în bibliotecă la Ellie și la Jamie ca să-i întrebe de diademă.

– Păi, da. Familia regală maradovană e foarte restrânsă.

Lottie s-a oprit, nota veselă din vocea lui Binah luând-o prin surprindere, și și-a dat seama de greșeala pe care o făcuse.

Răspunsese ca Lottie Pumpkin.

A simțit cum medalionul devine iar greu la gâtul ei și a fost cât pe ce să întindă mâna spre el.

„Așa se întâmplă când te gândești prea mult la familia ta, zăpăcito." Și-a adus aminte cum s-a enervat Jamie când a tot insistat cu întrebările despre cadou. Acum înțelegea mai bine. Nu puteau să se lase distrași – nici măcar de propriile lor familii.

– Păi... da, adică, unchiul meu nu a avut copii, și pe urmă a... așa că, da. Sunt... sunt doar eu.

„Totul cade pe umerii lui Ellie."

Binah a încuviințat din cap în semn că înțelegea, și Lottie s-a gândit că existau totuși avantaje în faptul că nici ea, nici Ellie nu aveau veri. Pentru că nu era genul de gafă pe care își permitea s-o facă, mai ales când era vorba de Binah, care absorbea toate informațiile ca un burete.

– Trebuie să fug, Binah – mă întâlnesc cu Ellie la bibliotecă.

„Și dacă nu o întreb repede despre diadema asta, o să explodez efectiv."

– Să-mi spui dacă aveți nevoie de ceva.

Din nou nota aceea veselă în vocea lui Binah. *Ce* știa ea? Lottie a dat din cap și, fără să se uite înapoi, a luat-o la fugă în jos pe scări, îndreptându-se spre bibliotecă.

Nu era niciun secret că biblioteca de la Rosewood Hall era locul preferat al lui Lottie din toată școala. Clădirea albă, circulară, pe două niveluri era împodobită cu ghirlande de flori – acum erau crini – și cu trandafiri albi, plini de rouă, în jardiniere așezate de-a lungul zidurilor. Lottie s-a străduit să încetinească pasul când a intrat pe ușile duble de sticlă. I-a zărit pe Ellie și pe Jamie în cafeneaua aflată în partea stângă a bibliotecii, așezați pe una dintre băncuțele tapițate. Părul negru al lui Ellie era ciufulit pentru că purtase toată dimineața masca de scrimă și acum stătea ridicat în smocuri în toate direcțiile, ca niște antene. Un grup de elevi mai mici au trecut pe lângă ei chicotind. Le-au zâmbit celor doi, apoi au grăbit pasul, cumva stânjeniți. Ellie și Jamie purtau

amândoi cămașa casei Ivy, cu emblema cerbului, și bretele care să le susțină pantalonii, dar, în vreme ce Jamie arăta solemn și imaculat, Ellie își purta uniforma cu o atitudine rebelă, degajată. Întotdeauna păreau să atragă atenția tuturor și Lottie trebuise să se obișnuiască cu asta.

- Ellie, *n-o să-ți vină să crezi* ce s-a întâmplat! Lottie s-a repezit spre ei, știind prea bine cât de ridicolă părea, dar nu se mai putea stăpâni. Ellie a ridicat privirea spre ea cu afecțiune, și o șuviță de păr i-a căzut în ochi. A fost așa de ciudat, a continuat Lottie pe nerăsuflate, abia mai articulând cuvintele până la capăt. Aproape că nici nu-mi vine să cred, dar...

- Asta e o *bibliotecă*, Lottie, chiar dacă suntem la cafenea, a spus Jamie, fără să ridice ochii din exemplarul său din *Hamlet*.

Ellie i-a primit dojana dând ochii peste cap, după care s-a rezemat de băncuța de lemn, cu brațele desfăcute pe spătar. Amândoi aveau în față cești aburinde de cafea, alături de teancuri de cărți. Cafeaua lui Jamie era neagră, în vreme ce a lui Ellie avea un strat gros de frișcă.

- Chiar trebuie să strici cheful tuturor, Jamie?

El i-a răspuns la sprânceana ridicată cu o privire furioasă. „Ce-i cu el în ultimul timp?" Lottie își făcea probleme că nu o iertase pentru carte *sau* pentru discuția de pe pajiște. Jamie era adeseori țâfnos, dar în ultimul timp i se părea mult prea irascibil.

- Ce-i așa de grozav? a întrebat Ellie, cu un zâmbet care a potolit imediat agitația lui Lottie.

- Uite!

Lottie și-a trântit caietul pe masă în fața lor și l-a deschis. Ellie și Jamie s-au uitat cu atenție.

- Sunt mai multe desene cu diadema ta, a spus Ellie după un moment de tăcere.

- Da, așa e, dar astăzi, la istoria regalității, am învățat despre prințesa Liliana și...

- Liliana?

- Da, Liliana.

- Aia din Albania? Nebuna familiei Mayfutt?

- Poftim?

Lottie a clipit, uimită de neașteptatele cunoștințe ale lui Ellie.

- Despre ea este povestea moralizatoare spusă tuturor prințeselor rebele. Parcă era și o poezie, nu, Jamie? Ellie a pocnit din degete, încercând să și-o amintească. Jamie, spune-o tu!

Cartea din mâna lui s-a închis cu zgomot și Lottie i-a văzut buzele tremurând ușor. Și-a ținut răsuflarea, dar pe fața lui a apărut un zâmbet sarcastic și și-a dres glasul.

Liliana și-a luat coroana
Și a aruncat-o-n țărână pe dat'.
Când au venit să o gătească,
I-a mușcat pe toți și i-a zgâriat.

Fiindcă prințesa nu s-a făcut mireasă,
Într-o noapte, când era singură-n pat,

A venit diavolul și a mâncat-o toată
Și doar sufletul putred i l-a lăsat.

Acum Liliana umblă aiurea
Pe lângă castelul de ea bântuit,
Căutând să înhațe de-a pururea
Fete care se poartă necuvenit.

De nu ești cuminte, răspunzi mai răstit
Sau o apuci pe-o cărare greșită,
Prințesa o să te mănânce de tot negreșit,
Așa cum a fost și ea ronțăită.

Pe chipul lui Ellie se vedea că se distra de minune în timp ce asculta poezia. Lottie, pe de altă parte, se străduia să înțeleagă ce era așa de nostim. Din câte se părea, deținea diadema unui spirit răzbunător și, oricât de mult ar fi încercat să se convingă că nu existau spirite, nu putea să nu fie îngrijorată, într-un fel prostesc, că poate prințesa Liliana voia să o înhațe.

– Înspăimântător, a spus Lottie când Jamie a încheiat.

– Ca să nu mai adăugăm cumplit de misogin, a remarcat Ellie, chicotind.

– Dar a avut un rezultat complet neașteptat, a adăugat Jamie țâțâind, și Ellie a rânjit și mai larg.

– Ca orice copil c-un strop de minte-n cap, a spus Ellie pe un ton victorios, ideea că ar exista o fantomă

înspăimântătoare mi s-a părut grozavă și am început să mă port și mai urât, în speranța că voi reuși să invoc spiritul Lilianei.

Lui Lottie i-a venit în minte imaginea unei Eleanor Wolfson micuțe, alergând prin palat și făcând dezastru la fiecare pas, în speranța de a găsi o fantomă. Deși Ellie nu reușise să invoce spiritul prințesei, Lottie nu putea să nu se gândească la legătura care exista între ea însăși și această prințesă din vechime – trebuie să fi invocat ea pe cineva, până la urmă.

– OK, ideea e că doamna profesoară ne-a arătat un tablou cu ea și... Liliana purta diadema familiei mele.

Ellie și Jamie s-au oprit din râs și s-au holbat la ea.

– Nu pricep. De ce ar fi purtat diadema familiei tale? a întrebat Ellie.

– Asta încerc și eu să înțeleg.

– Și ești sigură că e aceeași?

Tonul lui Jamie rămăsese distant, dar Lottie vedea că îi stârnise interesul.

– Da, sunt absolut sigură, am...

Brusc, în spatele lor s-a stârnit o agitație. O fată urâțică, cu un păr șaten spălăcit, îmbrăcată într-un sarafan cadrilat de la Conch, sărise pe una din mesele de lemn din cafenea, iar prietenii ei încercau din răsputeri să o oprească.

– Beatrice, dă-te jos! Ce faci? a zis unul dintre băieți, întinzând mâna în sus, dar fata l-a lovit peste ea, îndepărtând-o.

Fata de la Conch – Beatrice – râdea ca și cum și-ar fi pierdut mințile și dădea cu piciorul în porțelanurile frumoase de pe masă, urlând atunci când cădeau și se spărgeau. Ellie

și Jamie s-au ridicat repede în picioare, în vreme ce toată lumea se înghesuia să plece de-acolo.

Beatrice a început să se legene în ritmul unei muzici pe care doar ea o auzea.

– Veniți și voi, a strigat. Hai să facem o petrecere!

Și a început din nou să chicotească prostește, cu mâna întinsă în față și cât pe ce să cadă de pe masă.

– Ce naiba se întâmplă aici?

În cafenea s-a lăsat liniștea când Clark, bibliotecarul, și-a făcut apariția, părând surprinzător de amenințător pentru cineva cu o constituție atât de firavă.

– Beatrice Bartley, dă-te jos de-acolo imediat!

Furia lui a fost întâmpinată de Beatrice cu alte hohote isterice de râs.

– Ce-ar fi să mă lași în pace, boșorogule? a răspuns ea.

– Vai de mine! a exclamat Lottie și s-a abținut cu greu să pufnească; totul era o nebunie.

Beatrice a încercat să danseze din nou, dar masa s-a legănat sub ea și a călcat periculos de aproape de margine. Felul în care vorbea, felul în care se legăna.... lui Lottie i se părea familiar, dar nu reușea să-și dea seama de ce.

– O să cadă! a strigat Ellie și s-a repezit spre Beatrice.

Lottie a urmat-o, însă, când s-a apropiat, a fost izbită de un miros dulceag copleșitor – dulce ca pudra de bebeluși, dar, în același timp, sinistru ca o otravă.

– Ellie, stai...

Jamie a vrut să o oprească, dar și el a încremenit în loc. Fața i s-a strâmbat și Lottie și-a dat seama că detectase același miros.

Înainte ca vreunul din ei doi să o poată avertiza în vreun fel, Beatrice a devenit brusc serioasă. S-a oprit din legănat și a încremenit în ceea ce a părut un moment de luciditate îngrozită. Apoi și-a dat capul pe spate și a început să țipe.

Urletul ei pătrunzător a răsunat în toată biblioteca, un sunet care-ți îngheța sângele în vine și care lui Lottie i-a dat fiori reci pe șira spinării. O ceață amețitoare a început să o învăluie pe Lottie, copleșind-o. A întins mâna instinctiv pentru a se sprijini de masă, cu răsuflarea tăiată. Dintr-odată, amintirea a dus-o înapoi la momentul în care a fost aruncată de Saskia în mașină. A înghițit, răsuflând, și și-a forțat creierul să îi repete mantra, să îi aducă aminte că era în siguranță, că era bine.

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Ellie s-a năpustit înainte în același moment în care fata de la Conch s-a împleticit înapoi, cu picioarele foarte aproape de marginea mesei. Beatrice s-a dezechilibrat, dând disperată din mâini în vreme ce încerca să se îndrepte.

– Ajutor! a strigat, dar era prea târziu.

Și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit către podeaua tare.

Ellie s-a repezit în spatele mesei, împingând din drumul ei un băiat, și a prins-o pe Beatrice în brațele ei protectoare, rămânând așa, ca un prinț viteaz care își luase în brațe mireasa.

Lottie a simțit un val de căldură umplându-i pieptul. Neliniștea care îi strângea stomacul s-a risipit când și-a privit prietena neînfricată. Vraja s-a destrămat și s-a repezit s-o ajute, încercând să ignore mirosul dulceag copleșitor care declanșase o spaimă ciudată. Fața lui Beatrice, atât de vioaie cu un moment în urmă, era acum albă ca varul, ca și cum peste pielea ei fusese așternut un strat de porțelan.

– Dă-mi-o mie, Ellie, mulțumesc. Tamsin, ajută-mă s-o duc la cabinet. Clark a început să dea instrucțiuni calm și curând toată lumea ajuta la strângerea dezastrului din jur. Miss Pumpkin, vrei să-i iei tu, te rog, lucrurile lui Beatrice?

Lottie a încuviințat din cap, simțindu-se încă amețită.

– Treaba asta devine serioasă, a murmurat Jamie.

Vocea lui era gravă, ca un mârâit gros pe care numai Lottie și Ellie îl puteau auzi. Nefiind sigură că putea vorbi fără să se agite, Lottie a adunat în tăcere lucrurile lui Beatrice și i le-a pus în geantă, când ceva a făcut-o să se oprească. O tabletă pe jumătate mâncată de ciocolată Tompkins cu bomboane pocnitoare, al cărei ambalaj auriu sclipea ușor.

„Mirosul ăla..."

Lottie s-a uitat la tableta de ciocolată cu ochii mari, dându-și, în sfârșit, seama. Acum știa exact de ce îi amintea acel miros dulceag de pudră. Mirosea ca Lola și Micky.

15

Câteva zile mai târziu, Lottie l-a găsit pe Horace Silverton-Smith într-o cameră privată de studiu de lângă biblioteca Stratus, jucând Dungeons and Dragons cu un mic grup de elevi din ani și case diferite, printre care și fata blondă cu ochelari de la Ivy, care ceruse ajutor pe pajiște. Pereții încăperii erau traversați la jumătate de o stinghie orizontală; o tapiserie mare cu tabelul periodic al elementelor acoperea maiestuos unul dintre pereți, foarte potrivit pentru casa care combina atât de bine arta și materiile teoretice. Grupul era adunat într-un colț lângă o fereastră pe pervazul căreia se revărsa o piracantă cu fructe galbene, și erau atât de concentrați la jocul lor, încât Lottie s-ar fi simțit prost să-i deranjeze.

Era convinsă că se întâmpla ceva dubios cu ciocolata Tompkins; părea o exagerare, dar regele Alexander îi spusese să fie vigilentă, ceea ce însemna să se încreadă în instinctele ei, și, dacă asta ar fi putut să o afecteze pe Ellie, trebuia să deslușească toate dedesubturile poveștii. Dar, înainte să-și expună teoria cu ciocolata lui Ellie și Jamie, trebuia să știe dacă Horace mâncase ciocolată în prima zi de școală. Lottie a scos din geantă un clipboard, câteva foi albe de hârtie și un pix și s-a îndreptat hotărâtă spre grup.

– Bună seara. Elevii s-au întors să se holbeze la ea, cu ochii mari, ca și cum i-ar fi prins comițând o crimă cumplită. Lottie și-a dres glasul și a continuat: Mă gândeam că m-ați putea ajuta cu ceva.

Toți s-au uitat nedumeriți la ea, o turmă de căprioare prinse în lumina farurilor.

– Nu e prințesa din Marnovia? a șoptit încântat un băiat chinez cu ochi albaștri către fata blondă cu ochelari de lângă el.

– „Maradova“, s-a răstit ea drept răspuns.

– Cum ai intrat aici? a întrebat un alt băiat cu pistrui cafenii. Aici au voie numai elevii de la Stratus și invitații lor.

– Nu poți s-o întrebi așa ceva; e prințesă, a răspuns fata cu ochelari și l-a pocnit în cap pe băiatul cu pistrui cu o foaie de hârtie făcută sul, alegându-se cu un mormăit din partea lui.

Lottie habar nu avea că statutul ei de prințesă continua să aibă un asemenea impact asupra celorlalți. Era obișnuită cu șușotelile și privirile ocazionale, dar puștii ăștia tocilari se purtau de parcă tocmai venise la ei o celebritate. Brusc, s-a simțit stânjenită.

– Dacă vă întrerup, pot să... Scuze că vă deranjez.

Lottie s-a îmbujorat imediat.

– De fapt, nu am început încă, a răspuns fata cu ochelari, așezând în fața ei o diagramă colorată, ceea ce însemna că era conducătorul jocului. Deocamdată, aranjăm jocul. Te ajutăm cu plăcere. Le-a aruncat tuturor o privire tăioasă: Nu-i așa?

Toți au dat din cap și au murmurat, dornici să-i facă pe plac conducătorului de joc. Era foarte clar că ea era șefa acolo, și nu doar la Dungeons and Dragons.

– El e Horace și el e Jun, a spus fata, iar băiatul chinez i-a zâmbit radios când i-a rostit numele. Apoi Eddie, Leonard și Mia, iar ea e Sunmi, dar noi îi spunem Sunny, și eu sunt Stevie.

Mia a scos un strănut micuț când și-a auzit numele și toți ceilalți șapte s-au întors spre ea. Chipul ultimei fete, Sunny, era aproape imposibil de văzut în spatele părului negru des și mătăsos și al bretonului imens, dar Lottie a deslușit doi ochi somnoroși conturați cu tuș negru. Uitându-se la fiecare în parte, prin minte i-a trecut imaginea celor șapte pitici, și a fost cât pe ce să chicotească.

– Cu ce te putem ajuta? a întrebat Stevie.

Privirea lui Lottie a întârziat asupra lui Horace, iar fața lui pătată și ochii mari și inocenți îi aminteau de ea însăși. Se bucura că băiatul se simțea mai bine.

Lottie și-a dres din nou glasul pentru a-și începe chestionarul fictiv.

– Păi, fac un studiu pentru ora de biologie, despre mâncare și memorie, a început ea, ținându-și clipboardul ca și cum era o treabă foarte serioasă. Mă gândeam că poate ați vrea să-mi spuneți ce ați mâncat în prima zi de școală.

Au schimbat cu toții o privire, apoi Stevie a încuviințat din cap și s-au întors cu toții din nou spre Lottie.

– Păi, eu cred că am mâncat porridge la micul dejun... a spus Mia cu o voce pițigăiată.

Lottie a notat imediat informația.

- Vă aduceți aminte de ceva deosebit, ca, de pildă... S-a prefăcut că se gândește puțin. Ca, de pildă, dacă vreunul dintre voi a mâncat ciocolată în ziua aia?

- Hm, a făcut Jun gânditor, scărpinându-se în bărbie. Cred că am mâncat cu toții din ciocolata lui Horace.

- Super! a exclamat Lottie, convinsă că descoperise ceva. Și poate vreunul dintre voi să își amintească ce marcă era?

- Cred că era Cadbury, dar am mâncat și niște Tompkins, a intervenit Horace, înroșindu-se pe când vorbea.

Lottie a simțit cum inima îi bate mai repede.

- Și ați mâncat cu toții din aceeași tabletă? a întrebat, străduindu-se să își stăpânească entuziasmul.

Stevie a ridicat din sprânceană, suspicioasă.

- Asta e o întrebare ciudată, a spus ea răspicat. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi își poate aduce aminte așa ceva. N-am fost atenți la asta; împărțeam între noi ciocolata când au început artificiile.

S-a uitat la prietenii ei și toți ceilalți au ridicat din umeri, în semn de aprobare.

Lottie a oftat, dându-se bătută. Fără să știe cu siguranță că numai Horace mâncase din ciocolata Tompkins, nu avea suficiente dovezi că tableta era otrăvită. Tocmai voia să renunțe și să găsească o scuză pentru a pleca, când o voce ascuțită le-a atras tuturor atenția.

- Ți-am zis că am văzut o FANTOMĂ! O fată mult mai mare de la Stratus, cu pielea măslinie și picioare extrem de lungi, stătea cu buzele țuguiate lângă un băiat mult mai scund, care în mod clar regreta ceea ce tocmai spusese.

Am văzut fantoma și așa mi-am luat examenul. Asta e adevărul și tu ești doar invidios că ție nu ți s-a împlinit dorința.

Și, cu asta, fata a ieșit grăbită din zona de studiu, fără a-i mai da băiatului posibilitatea unui răspuns.

Încăperea s-a umplut de șoapte înăbușite; se părea că nici elevii de la Stratus nu erau imuni la ciondănelile din casa lor.

– Vorbesc despre superstiția cu statuia lui Elwin, a spus Sunny pe un ton sumbru, care a luat-o prin surprindere pe Lottie.

– Ce anume? a întrebat ea curioasă.

– Vorbește întruna despre asta de când ne-am întors la școală, a zis băiatul roșcat – Leonard –, chicotind. Francesca Bennington din anul al doisprezecelea, a șoptit el. A zis că anul trecut s-a furișat afară ca să-și pună o dorință la miezul nopții și a văzut o fantomă, și dorința, să ia examenul la mate avansată, i s-a împlinit.

Mia și-a tras nasul.

– Da, a spus ea, dar a zis că a văzut fantoma unei femei, și William Tufty era bărbat.

Lottie a fost cât pe ce să se înece. Anul trecut, Binah scrisese o ghicitoare care le făcuse pe Ellie și pe Lottie să mediteze la identitatea lui William Tufty, că era posibil ca el să se fi născut femeie – și încă nu aflaseră adevărul.

– Îmi pare rău, dar despre ce vorbiți voi acolo?

S-au întors cu toții să se uite la Lottie, ca și cum uitaseră că se afla acolo. Stevie a răsuflat adânc, arătând cât se poate de clar că nu-i făcea plăcere să explice ceva așa de prostesc.

– Chipurile – a început ea, împletindu-și degetele și pregătindu-se să spună povestea – cei care au dat numele casei Stratus, Shray și Sana Stratus, au închis o vrajă în fiecare statuie pe care au făcut-o pentru fiecare casă, dar, dacă mângâi statuia lui Elwin, șoimul de iarnă, de trei ori și freci bine „W"-ul de pe plăcuță, atunci ți se va împlini o dorință, dar numai dacă vezi fantoma lui William Tufty.

Gândul la fantome a stârnit imediat în mintea lui Lottie imagini cu Liliana, prințesa furioasă care înghițea orice fată care nu se purta frumos... sau îi fura diadema. Simpla idee a făcut-o pe Lottie să se înfioare fără să vrea, și totuși nu s-a putut abține să se întrebe ce și-ar fi dorit ea.

– Fascinant! a răspuns Lottie, stăpânindu-și teama.

– Ne pare rău că nu te putem ajuta mai mult la studiul tău, a spus Stevie, potrivindu-și din nou ochelarii și rupând vraja.

Lottie s-a uitat la ea nedumerită și a avut nevoie de un moment pentru a-și da seama despre ce vorbea Stevie. Aproape uitase că era acolo pentru a afla mai multe despre ciocolată, atât de absorbită fusese de acest nou basm ciudat și de gândurile despre fantome și dorințe.

„Nu mai fi așa de ușor de distras", și-a spus ea, și totuși nu și-a putut stăpâni întrebările care îi stăteau pe limbă.

– Ar putea vreunul dintre voi – a început Lottie, și nu i-a venit să creadă ce urma să zică – să-mi arate cum să-mi pun o dorință la Elwin?

Sunny a ridicat capul și părul mătăsos i-a căzut într-o parte, dezvăluind un zâmbet larg, somnoros.

– Îți arăt eu, a spus.

Și, astfel, Lottie a urmat-o pe fata cu chipul ascuns în spatele unei măști de păr în jos pe scări, către intrarea de la Stratus Side. Sunny fluiera o melodie ciudată, dar veselă în vreme ce se apropiau de statuia șoimului de iarnă.

S-au oprit în fața unei scări mici în spirală. Treptele înconjurau statuia șoimului – pasărea fusese turnată maiestuos în bronz, cu aripile desfăcute, cu o sclipire întrebătoare în ochi, ca și cum ar fi deținut toate secretele școlii.

– Mai întâi întinzi mâna și îl mângâi de trei ori, a spus Sunny, ascunzându-și cu mâna un căscat.

– Oriunde?

– Cred că oriunde, dar eu aș încerca pe cioc.

Lottie a făcut un pas înainte, a ridicat mâna și a mângâiat capul lucios al lui Elwin de trei ori, apoi s-a dat înapoi.

– Acum doar freci „W"-ul și îți pui dorința.

– Trebuie să o spun cu voce tare? a întrebat Lottie, simțindu-se stânjenită că se lăsase atrasă în povestea asta.

Sunny a ridicat din umeri și a zis doar:

– Cum vrei, apoi s-a îndepărtat.

Lottie a făcut din nou un pas în față și a șters „W"-ul din centrul plăcuței cu numele lui Elwin cu mâneca bluzei sale albe. Litera era puțin mai mare decât celelalte și infinit mai strălucitoare.

„Îmi doresc..."

S-a oprit, dintr-odată nesigură de ceea ce făcea, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să își dorească. S-a gândit la Lola, la Micky, la Percy și la toate lucrurile prin care treceau, la

Anastacia și Saskia, Ellie și Jamie, lăsându-și, în cele din urmă, gândurile să se îndrepte spre Liliana. Lottie voia să ajute pe toată lumea. Voia să fie o forță de neoprit a binelui, dar cum putea face asta când avea ea însăși atâtea probleme pe cap? O ultimă imagine i-a apărut în minte: diadema mamei sale. A simțit medalionul cu lup atârnându-i greu la gât și a știut exact ce își dorea.

– Îmi doresc o familie, a spus ea.

16

Ellie întotdeauna se simțea puțin agitată în preajma casei Conch, pe deplin conștientă că uniforma ei cadrilată mov sărea în ochi printre toate celelalte roșii ale elevilor de la Conch. Casa Conch se afla în celălalt capăt al școlii față de Ivy Wood și foarte rar intra acolo în cursul trimestrului vreun elev din altă casă, cu excepția celor care făceau parte dintr-o echipă sportivă.

Și clădirile erau total diferite. Ivy Wood era acoperită cu glicină, o clădire luminoasă cu spații largi și o atenție rafinată la detalii, plină de pernuțe decorative delicat brodate și perdele transparente. Conch era o clădire masivă, înconjurată de trandafiri roșii gata să înțepe pe oricine se apropia prea mult, camerele erau pline de mahon închis la culoare și catifele în culori vii, iar în jur mirosea a antichități scumpe.

Ellie s-a zgâit în sus la Saxon, statuia ursului mârâitor care ținea departe orice oaspete nedorit la porțile de fier ale casei Conch.

– Urăsc locul ăsta, a mormăit Ellie, atrăgând priviri piezișe din partea a două fete de la Conch cu genți de firmă.

Plimbarea prin Conch era un preț mic pentru orele de scrimă, dar asta nu însemna că trebuia să-i și placă. Și-a aruncat echipamentul peste umăr, ignorându-le privirile. Ellie știa că ieșea în evidență; știa că nu corespundea

tiparului feminității. Dar nu-i păsa. Așa se simțea ea în largul ei și nu avea de gând să se schimbe.

Ellie a intrat pe ușa mare de stejar, cu două canaturi, a sălii unde se țineau lecțiile de scrimă, înfruntând frigul care o cuprindea din toate părțile în timp ce trecea pe sub arcadă. Doamna Bolter și Thomas, un alt membru al echipei Rosewood Lancers, deja pregăteau echipamentele pentru antrenament și Ellie a început automat să întindă saltelele pe jos.

– Săptămâna asta trebuie să lucrăm la mișcările de picior în fandări, Ellie, a spus profesoara Bolter.

Pielea ei părea întotdeauna și mai închisă la culoare în echipamentul de scrimă de un alb imaculat. Mercy Bolter era cea mai înaltă persoană pe care o cunoscuse Ellie și se rădea în cap tot timpul. Avea o prezență impunătoare și Ellie ajunsese să aibă un respect imens față de administratoarea casei Conch.

Ellie a zâmbit afectat și s-a uitat la Thomas.

– Poate rezolvăm săptămâna asta și cu priza îngrozitoare a lui Tom.

Fără să ezite, Thomas a trecut pe lângă ea cu o saltea și a lovit-o jucăuș în spatele gleznei.

– Nu-mi zice Tom, i-a spus el.

Ellie l-a împins ușor, după care au terminat de întins saltelele. Simțea că își găsise tovarășii potriviți în echipa de scrimă, chiar dacă avea de gând să-i nimicească pe toți la Spearion, la sfârșitul anului. Cu un singur membru al echipei nu se înțelegea încă. Și, ca la un semnal, ușa s-a deschis

din nou cu un scârțâit și în cadrul ei a apărut silueta de păpușă Barbie brunetă, perfect aranjată, a Anastaciei Alcroft.

– Ellie. Thomas.

I-a salutat scurt din cap pe fiecare, după care a trecut pe lângă ei pentru a-și așeza echipamentul pe una dintre bănci. În acele zile, ea și Ellie nu schimbau mai mult de câteva cuvinte.

Ellie nu putea înțelege de ce Anastacia nu voia să știe nimic de Saskia. Cum putea să nu-i mai pese de ea așa, dintr-odată? Fuseseră atât de apropiate; nu avea nicio noimă.

Alți doi membri ai echipei, Riyadh și Marzia – amândoi în an cu Ellie – și-au făcut apariția împreună, la fel cum făcuseră și cu o săptămână înainte, și era clar pentru toată lumea că începeau să se placă. Ellie s-a abținut să mimeze că-i vine să vomite când băiatul brunet scund și-a trecut brațul peste umerii italiencei drăguțe, care, din punctul ei de vedere, nu era deloc de nasul lui. În cele din urmă a apărut și ultimul membru al echipei, un băiat mai mare cu un an numit Aden Wong, care preluase de la Jacob Zee șefia echipei Rosewood Lancers după ce acesta absolvise.

– În regulă, echipă. Haideți să începem azi direct cu încălzirea, a strigat profesoara Bolter din cealaltă parte a sălii. Thomas, faci pereche cu Aden. Ellie și Anastacia, voi veți fi împreună, iar Riyadh, cu Marzia. Haideți, începeți cu toții.

Ellie a încremenit, strângând tare din pumni. Nu știa dacă se putea stăpâni să aducă vorba de Saskia în condițiile în care trebuia să facă pereche cu Anastacia.

– Vreau să fiu cu Tom!

Cuvintele lui Ellie erau mai mult o cerere imperativă decât o rugăminte.

Profesoara Bolter i-a aruncat o privire severă.

– Miss Wolf, vei face pereche cu cine ți se spune să faci pereche. Acum mișcă-te!

Degetul ei amenințător i-a arătat limpede lui Ellie că nu era o discuție în care să aibă câștig de cauză, așa că a respirat adânc și s-a gândit la Lottie și la cât de dezamăgită ar fi fost de ea dacă își crea probleme cu echipa de scrimă.

– Da, doamnă, a răspuns, fără tragere de inimă.

Profesoara Bolter a dat din cap aprobator, apoi a plecat către cămăruța cu echipamente.

Ellie nici măcar nu s-a întors să se uite la Anastacia când s-a dus să-și ia sabia. Nu se putea opri să se gândească la Saskia. Saskia, care era tot în temnița palatului. Saskia, pe care se presupunea că Anastacia o iubea. A tras tare o sabie din perete, cu un mormăit furios, făcând suportul să se legene și trântind pe jos toate armele cu un clincănit sonor.

– Fir-ar!

Ellie a tras un șut unei săbii, trimițând-o mai departe pe podea.

Colegii s-au holbat la ea, șocați de această izbucnire.

„De ce fac mereu chestia asta?" S-a aplecat să ridice săbiile căzute. De ce nu putea să fie mai mult ca Lottie și să gândească înainte de a acționa? O mână s-a întins ca să o ajute, o mănușă impecabilă, de un alb imaculat.

– Trebuie să te aduni, i-a șoptit Anastacia.

– N-am nevoie de ajutorul tău, a mârâit Ellie.

Și-au ocupat toți locurile pe saltele, cu măștile puse, o grămadă de făpturi androgine îmbrăcate în alb, în poziție, gata să execute mișcările. Ușile sălii țineau frigul afară. Ellie simțea cum transpirația i se aduna deja pe frunte în vreme ce înfrunta silueta aproape identică dinaintea ei. Profesoara Bolter s-a întors nervoasă din încăperea cu echipamente.

- Se pare că cineva a mutat marcajele pentru picioare, așa că, până mă duc eu să le caut, vreau să exersați cu toții fandările înainte. Aden va fi responsabil cât sunt eu plecată, a strigat profesoara Bolter în vreme ce ieșea din sală, dar Ellie nu o asculta, prea concentrată la Anastacia, cu chipul acoperit de mască, care se afla în fața ei.

„De ce nu vrei să vorbești cu Saskia?"

A făcut o fandare, dar a simțit imediat că piciorul nu era la locul lui și Anastacia s-a ferit ușor.

- Ai grijă la piciorul stâng, Ellie, a strigat Aden.

Ellen a mormăit o înjurătură. Nu se putea concentra, iar căldura din interiorul costumului ei creștea ca într-un cuptor.

Acum era rândul Anastaciei. Fandarea ei a fost aproape perfectă, dar Ellie a observat un tremur abia vizibil la mâna care ținea sabia, ca și cum ar fi strâns-o prea tare, speriată să nu o scape. Se vedea o umflătură pe mâna ei înmănușată, conturul unui inel pe degetul ei mijlociu, pe care îl lăsase sub echipament, și Ellie și-a adus aminte cum se jucase Anastacia cu diamantul în prima zi de școală.

- Îți tremură mâna, a spus Ellie răspicat, mijind ochii la umflătura de sub mănușa Anastaciei.

Era clar că Anastacia nu era atât de calmă pe cât se prefăcea a fi.

- Am băut prea multă cafea.

Cuvintele ei s-au auzit înăbușite din spatele măștii.

Ellie a încercat o altă fandare, dar din nou s-a repezit prea tare. Nu s-a simțit în stare să se centreze.

- *Imbécile!*

Chiar și prin mască, Ellie a putut auzi insulta limpede și tare.

- Ce-ai zis?

A renunțat la poziție și s-a apropiat de silueta albă din fața ei.

- Ești varză, Ellie. Nu merge așa.

Anastacia nu s-a clintit, un stâlp alb care se ținea pe poziție.

- Nu zău? Hai să vedem cât de varză sunt, ce zici?

Ellie și-a întins în față sabia, pregătindu-se să pareze.

- Cum vrei.

Oponenta ei i-a imitat poziția, cu sabia întinsă în față, și duelul a început.

Ellie a fandat înainte, trecând instinctiv în ofensivă.

- Trebuie să vorbești cu Saskia până la urmă, a spus ea.

- *Tais-toi*!

Anastacia i-a îndepărtat sabia imediat, făcând să răsune metalul pe metal.

- Pot fi oameni în pericol, a insistat Ellie.

Temperatura din interiorul costumului ei creștea cu fiecare cuvânt și simțea o lavă încinsă involburându-i-se în

vene cu fiecare mișcare. Anastacia a trecut și ea în poziție ofensivă, preluând controlul.

- Nu... Nu pot... a strigat ea, lovind din nou sabia lui Ellie și împingând-o într-o parte.

Ellie a clătinat din cap, răsucindu-se pentru a putea lovi din nou.

- Știu că o urăști, dar nu poți să ignori problema.

La aceste cuvinte, Anastacia a șovăit, mâinile ei tremurătoare și-au pierdut controlul și sabia lui Ellie a lovit-o într-o parte, spre surprinderea amândurora.

- S-o urăsc? Anastacia a scuturat repede din cap și și-a recăpătat poziția. Chiar nu înțelegi nimic.

De data asta, Ellie a ezitat și Anastacia a profitat pentru a-i aplica o lovitură. Ellie s-a dat în spate și oponenta ei a încercat cu disperare să-și păstreze avantajul, ținându-și sabia într-o poziție amenințătoare. Cele două stăteau gâfâind, încercând să nu se aplece în față de epuizare. Ellie a lăsat sabia în jos în clipa în care a procesat ce îi spusese Anastacia. Nu-i vedea fața, dar era clar că tremura mai tare. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că plângea.

Ceva a cedat înăuntrul Anastaciei și și-a lăsat sabia jos încet, răsuflând sacadat pe sub mască.

- Nu mă tem să o urăsc. Mă tem că nu o urăsc, și asta doare și mai tare.

Mâna i s-a încleștat pe piept și Ellie aproape că a simțit durerea în propriul corp, o suferință care îi străpungea inima. Anastacia a ridicat mâna și și-a scos masca, iar

pe obraz îi aluneca o lacrimă, mascată de broboanele de sudoare.

– Imaginează-ți cum ar fi fost să fie Lottie.

Ellie a simțit un fulger alunecându-i pe șira spinării la auzul numelui celei mai bune prietene ale sale și și-a scos și ea masca.

– Ce înseamnă *asta*? a vrut ea să știe.

Suferința de pe chipul Anastaciei s-a transformat într-o grimasă.

– Hai, te rog, doar pentru că Lottie e complet aiurită, nu înseamnă că nu-mi pot da seama ce simți pentru ea.

– Lottie e...

Nu se mai întâmplase niciodată ca Ellie să nu poată să-și găsească vorbele, dar menționarea numelui lui Lottie i-a făcut inima să-i bubuie atât de tare în piept, încât nu-și mai auzea nici gândurile.

– Tu și Saskia sunteți atât de asemănătoare uneori, a spus Anastacia cu un zâmbet lipsit de amuzament. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, sunt foarte sigură că la fel simte și Lottie. Deși mă îndoiesc că are habar, de fapt, ce simte; nu e atentă la nimic, prea preocupată să muncească. Sincer...

– Miss Alcroft, Miss Wolf! s-a auzit vocea profesoarei Bolter, întrerupându-le conversația. Destul cu parările și pălăvrăgeala; mă aștept la mai mult de la voi. Amândouă au încremenit auzind vocea furioasă a administratoarei casei Conch. Dacă nu vă grăbiți să vă întoarceți la antrenament, o să vă pun să faceți tururi de pistă.

Fetele și-au pus măștile. În mintea lui Ellie a apărut imaginea lui Lottie, felul în care roșea atunci când se apropiau una de cealaltă, felul în care îi bubuia inima atunci când Ellie o tachina. Era micuța ei rază de soare îmbufnată, o floricică delicată pentru care ea ar fi făcut orice ca să o protejeze.

„Tu și Saskia sunteți atât de asemănătoare uneori."

Un curent electric a străbătut-o în clipa în care a înțeles brusc și aproape că a scăpat sabia din mână. Cum de nu își dăduse seama până atunci? Era atât de limpede. Toate acțiunile Anastaciei i se păreau acum absolut logice.

Dacă Ellie era exact ca Saskia, atunci Lottie era Anastacia ei. Ellie nu voia ca Lottie să sufere vreodată așa.

17

De cauți să descoperi adevărul,
Apropie-te de Elwin cel de bronz
Și mângâie-l cu mâna de trei ori;
Atinge „W"-ul din numele ce-l poartă
Și vei afla că dorința toată ți se împlinește,
Dar numai când spiritul meu în tine poposește.

Aceasta era poezia care dăduse naștere superstiției. Cuvintele ei dansau în mintea lui Lottie în timp ce le privea, înfiorându-se la gândul unui spirit. Deja regreta că își pusese o dorință.

Lottie a închis cu zgomot cartea cu poeziile lui William Tufty, făcând-o pe Ellie să ridice privirea. Din momentul în care se dusese la căminul Stratus și își pusese acea dorință, nu-și putea scoate fantomele din minte, oricât și-ar fi spus ea că se purta prostește. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, nu ajunsese nicăieri cu teoria despre ciocolată.

– Ești bine? a întrebat Ellie, cu vocea înăbușită de pixul pe care îl ținea în gură.

– Da, încerc doar să tărăgănez puțin lucrurile, a răspuns Lottie, deși nu doar tema încerca s-o amâne. Despre ce vorbeam?

Ellie s-a scărpinat repede pe frunte, încercând să revină cu picioarele pe pământ. Și ea părea să fie într-o stare totală de zăpăceală. Când s-au întâlnit în acea seară după antrenamentul de scrimă, era limpede că era cu mintea în altă parte, ceea pe Lottie nu o ajuta să se calmeze câtuși de puțin.

– Spuneai că ai impresia că din cauza ciocolatei Tompkins li se face rău oamenilor, nu?

Cele două stăteau cu picioarele încrucișate pe covorul persan mov de pe podeaua camerei lor, cu părul dat pe spate cu bandane, înconjurate de cărți și teme. Lottie a tras din nou în fața ei arborele genealogic la care trebuia să lucreze pentru istoria regalității. Se străduia să îl completeze, dar asta nu făcea decât să o streseze și mai tare.

– Da, corect. Lottie a scuturat din cap, încercând să-și scoată poezia din minte. Am... am avut doar o intuiție.

După care a adăugat cu grijă câteva înflorituri la copac, sperând că, dacă îl făcea să arate drăguț, asta avea să-i alunge senzația aceea ciudată.

– Cred că te-ai gândit la asta, Lottie, a adăugat Ellie, dar, așa cum ai zis și tu, n-ai putut găsi suficiente dovezi, plus că – Ellie s-a aplecat în față ca să scrie ceva la tema ei înainte de a continua –, dacă ciocolata provoacă toate simptomele alea ciudate, atunci de ce ăia care au mâncat o ciocolată întreagă nu au avut aceeași reacție?

Lottie a apucat cu dinții creionul colorat pentru a avea mâinile libere și s-a întins după geanta de școală.

– Păi, exact asta încercam și eu să aflu. Teoria mea e că doar unele dintre tablete, așa că...

Ellie a ridicat privirea din caiet și a văzut-o pe Lottie scoțând tableta pe jumătate mâncată a lui Beatrice, pe care o luase cu câteva zile în urmă de la bibliotecă.

Cu grijă să nu atingă ciocolata, Lottie a așezat tableta încet între ele, ca și cum ar fi fost un obiect sacru.

– Am șterpelit-o din lucrurile lui Beatrice. Mâncase jumătate din ea când, știi și tu, a început să se poarte foarte ciudat.

„Foarte ciudat" părea un eufemism nepotrivit pentru ceea ce văzuseră la Horace și Beatrice, dar lui Lottie îi era greu să descrie mai detaliat totul.

Tableta de ciocolată a părut s-o absoarbă cu totul pe Ellie.

– Îți merge mintea, prințesico!

Buzele lui Ellie s-au arcuit într-un zâmbet în colțul gurii și Lottie a simțit cum trupul îi ia foc la auzul alintului. Gândul că îi era utilă lui Ellie îi făcea inima să tresalte și simțea o căldură inundându-i tot corpul. Era prima dată după multe zile când se simțea normală. Slavă Domnului că Ellie nu observa că se înroșise.

– Ar trebui să îi spunem lui Jamie de teoria ta, a zis Ellie, uitându-se cu atenție la ciocolată.

– Nu, de fapt...

Lottie ezita. Pe Jamie încă îl deranja ceva. Nu voia să vină la el cu teoria asta până când nu era sigură că ar fi putut să fie de folos și poate chiar să-l impresioneze.

– Aș prefera să nu-i spun până când nu am o dovadă că așa e, dacă nu te deranjează.

Ellie a încuviințat încet din cap și câteva smocuri de păr i-au ieșit de sub bandana mov.

- Deci, trebuie să o testezi, nu?

Ellie a luat ciocolata ca s-o cerceteze mai bine, ținând-o în dreptul ochilor ca și cum ar fi încercat să o interogheze.

- Corect.

- Să vezi dacă e vorba de anumite tablete de ciocolată Tompkins?

- Exact, dar singura modalitate de a face asta ar fi să gust și eu și...

Lottie a văzut îngrozită cum Ellie face ceva de neînchipuit. A rupt un pătrățel din ciocolata cu lapte și a început să îl ducă spre gură.

- Ellie! a strigat Lottie.

Pregătirea lui Jamie și-a spus imediat cuvântul și Lottie s-a aruncat pe podea, placând-o pe Ellie și smulgându-i ciocolata din mână înainte să îi atingă buzele. A aruncat-o în coșul de gunoi și s-a întors furioasă spre ea.

- Să nu mai faci niciodată așa ceva!

Vocea lui Lottie a sunat răgușită și îngrozită, departe de tonul autoritar pe care și-l dorise.

Ellie și-a înăbușit un hohot de râs șocat.

- Ce s-a întâmplat?

- Ellie, cum ai putut să faci chestia asta? Dacă ți se făcea rău?

Lottie a simțit medalionul ținând-o cu putere, arzând pe pieptul ei în vreme ce inima îi bubuia.

– N-aveam de gând să mănânc pe bune. Zău așa! A fost doar o glumă.

Hotărât lucru, Ellie se purta ciudat. „Ce se întâmplase la antrenamentul de scrimă?“

– Nu, Ellie, a fost total aiurea.

Lottie s-a zgâit la prințesă, refuzând să cedeze.

– Uau! Ellie a clipit șocată. Lottie, când ai devenit Jamie, iar el, tu?

Lottie aproape a tresărit, iar limba i s-a înnodat în gură.

– Nu sunt... Nu... De fapt, ce vrei să spui?

Se împiedica în propriile cuvinte, distrasă de greutatea medalionului cu lup de la gâtul ei.

„Chiar ai de gând să renunți la tine din cauza unei fantezii copilărești cu prințese?“

Un bufnet puternic a smuls-o pe Lottie din gândul care i se strecurase nepoftit în minte. Ca și cum ar fi auzit vocea din capul ei, tabloul lui Henry Pitkin căzuse de pe noptieră, prăbușindu-se pe podeaua de lemn.

Ellie a chicotit și s-a întors către Lottie.

– Fantome? Poate că a venit Liliana să-și ia înapoi diadema.

Lottie nici n-a auzit-o, privind încremenită, speriată, dar curioasă, portretul străbunului ei.

– Lottie?

Auzindu-și numele, și-a revenit și s-a repezit la tablou. L-a luat de jos cu grijă și a cercetat rama de lemn, să vadă dacă nu se stricase cumva. Ochii lui o priveau atent, azurii ca ai ei, de culoarea cerului într-o zi senină. O melodie

ciudată, obsedantă, a răsunat ușor în urechile ei. Fără să știe de ce, Lottie a întins mâna către sertarul noptierei și și-a pipăit încet diadema. Oare cântecul începea să se audă mai tare?

- Mi se pare mie sau s-a făcut mai rece aici? a întrebat Ellie, uitându-se în jur.

Lottie simțea și ea răcoarea, ca și cum ar mai fi fost o prezență în cameră, o fantomă de demult. S-a înfiorat, iar superstiția casei Stratus s-a întors pe furiș în mintea ei.

- Ești bine, Lottie?

Vocea lui Ellie devenise mai blândă.

- Da.

„Doar că azi mi-am pus o dorință foarte stupidă și acum cred că sunt obsedată de ea."

S-a gândit din nou la Jamie și ce furios fusese când pomenise ea de familie și cât de iritat păruse în ultimul timp. La asta se referise când spusese că nu se putea gândi la asemenea lucruri? De când începuse să se gândească la familia ei, Lottie avea senzația că o urmărea întruna, împiedicând-o să se concentreze la Ellie și la Leviathan.

- Trebuie doar să-i dăm de capăt poveștii ăsteia; nu ne putem lăsa distrase de povești cu fantome.

Ellie a mijit ochii la ea și, pentru o clipă, Lottie a fost sigură că se pregătea să spună altceva. În schimb, doar a oftat și a clătinat din cap. Lottie a așezat portretul la locul lui pe noptieră și a închis sertarul.

- Dacă așa vrei, a spus Ellie.

Apoi a luat din nou pixul, iar Lottie s-a așezat iar pe podea lângă ea, sperând că Ellie nu avea să observe cât de sacadată îi devenise răsuflarea.

– Și fără alte glume de-astea, Ellie, te rog. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva rău.

Ellie nu a spus nimic și în cameră s-a lăsat o liniște apăsătoare. Apoi:

– Scuze.

Cuvântul fusese rostit atât de încet, încât Lottie s-a întrebat dacă nu cumva și-l imaginase doar. Era așa greu să scoți niște scuze de la Ellie, încât aproape că se aștepta ca acel cuvânt să pocnească în aer ca o bulă.

– E OK... Trebuie doar să găsim pe cineva care să guste din ciocolată pentru noi, adăugă repede Lottie. Cineva în care să avem încredere.

– Dar cine? a întrebat Ellie. Și cum?

Lottie s-a uitat la arborele genealogic din fața ei, în vreme ce își masa tâmplele tăcută și se gândea. Arborele genealogic care era, de fapt, al lui Ellie, cel pe care avea să îl prezinte a doua zi la ora de istorie a regalității. Deodată, un nume i-a venit în minte, cu o asemenea limpezime, încât a făcut ochii mari, surprinsă.

– Cred că am pe cineva în cap, a spus ea și i-a aruncat lui Ellie cel mai grozav zâmbet al ei, în speranța că avea s-o convingă. Dar nu cred că o să-ți placă ideea.

18

Micuța încăpere părea mai liniștită decât de obicei în dimineața următoare, când Lottie a ajuns la ora de istorie a regalității. Fiecare scârțâit al unei scânduri din podea și fiecare zgomot scos de vreo fereastră zgâlțâită de curent o făcea să se alarmeze.

Dormise prost, căci o visase pe Liliana Mayfutt, o siluetă fantomatică care se ștrecura prin căminul Ivy, hotărâtă să îi fure diadema și să o răpească pe Ellie pentru că nu își îndeplinea rolul ca o prințesă perfectă. Lottie a simțit un fior rece pe șira spinării când și-a amintit imaginea înspăimântătoare a femeii care se tânguia, rătăcind furioasă pe coridoarele căminului.

Dar faptul că nu dormise avea și un avantaj – ajunsese la oră cu zece minute mai devreme. Și-a așezat într-o parte panoul de lemn cu arborele ei genealogic și a scos jurnalul vechi, legat în piele al lui Oscar. Ce-ar fi fost să vadă dacă nu putea afla mai multe? Frunzărea paginile despre nuntă, când un pasaj scurt i-a atras atenția. Câteva rânduri întâmplătoare despre Ivan Wolfson, căruia Lottie nu-i acordase niciodată prea multă atenție, o menționau pe femeia cu care trebuia, inițial, să se însoare:

Lili nu a fost niciodată numită partizan sau substitut. S-a considerat că ar fi avut prea mult de furcă în calitate de partizan, iar familia ei își făcea griji că funcția de substitut doar i-ar fi încurajat comportamentul nesăbuit.

Deși prea puțini nobili au avut prilejul de a o întâlni, ea l-a cunoscut pe Ivan Wolfson, de care s-a apropiat destul de mult. Familia i-a încurajat pe cei doi să-și trimită scrisori, în speranța unei viitoare căsătorii.

Ivan Wolfson nu și-a revenit niciodată după dispariția lui Lili. Îmi pare rău că nu am reușit să aflu mai multe lucruri despre ea. În afară de cele câteva portrete ale prințesei, au rămas prea puține detalii istorice despre viața ei. Lili a devenit o adevărată enigmă.

Lottie a rămas cu privirea la jurnal, răsuflând sacadat, cuprinsă de emoție. S-a repezit la masa din mijlocul încăperii, cât pe ce să-și răstoarne scaunul, și a înșfăcat cartea care le fusese arătată cu o săptămână înainte. A frunzărit paginile până a ajuns la imaginea Lilianei Mayfutt, care o privea furioasă drept în ochi. Lottie a trecut cu degetul peste diadema de pe capul Lilianei, peste atât de familiara semilună. Apoi a dat pagina și a început să citească cu voce tare, simțind forma cuvintelor...

Liliana Wilda Mayfutt, unică moștenitoare la tronul Albaniei, rămâne unul dintre cele mai misterioase personaje din istoria regalității. Purtând numele

crinului[1]*, simbolul familiei Mayfutt, numele ei a fost adeseori prescurtat Lili...*

- Ce citești?

Lottie a închis repede cartea cu zgomot. Fusese atât de concentrată, încât nici n-o auzise pe Binah când intrase în clasă. Acum colega ei s-a așezat lângă ea; avea o tăbliță mare de lemn, asemănătoare cu cea a lui Lottie, care era bogat împodobită cu arborele genealogic al familiei sale.

- A, despre fantome de demult, nimic deosebit, a răspuns Lottie, păstrându-și tonul vesel.

Restul colegilor au început și ei să apară și, în cele din urmă, profesoara Devine a sosit cu o altă tavă cu ceai și fursecuri, printre care și unele cu migdale și fructe confiate, foarte apetisante.

- Văd că ați fost cu toții foarte ocupați cu arborii genealogici, a spus ea, ridicând din sprânceană la vederea tuturor panourilor din încăpere. Se oferă cineva să ne prezinte arborele său?

Lottie și-a lăsat privirea în jos, încercând cu disperare să evite privirea profesoarei, dar, din fericire, Binah era deja cu mâna pe sus.

- Excelent, Miss Fae! Vino, te rog, în față!

Eșarfa galbenă de șef de an a lui Binah a fluturat ușor când s-a instalat în fața semicercului de bănci.

---

[1] În limba engleză, *lily* înseamnă „crin". (n.tr.)

După ce profesoara a dat din cap în semn de încuviințare, Binah s-a adresat clasei.

– Niciunul din părinții mei nu provine dintr-o familie nobiliară, a început ea. Mama mea s-a născut într-o familie mare din Kenya, în care majoritatea femeilor au devenit infirmiere. Tatăl meu se trage dintr-o familie de tâmplari din Coreea care a început în anii 1800.

A arătat spre portretul unui bărbat coreean aflat în partea de sus a panoului.

Lottie s-a uitat lung la liniile frumos trasate care duceau la fiecare față zâmbitoare. Asemănarea membrilor familiei era ciudată, mai ales în cazul mamei lui Binah și a familiei sale kenyene. Zâmbetele largi, liniștitoare, îl reflectau pe cel pe care ea deja îl cunoștea atât de bine. A simțit înțepături în tot corpul și și-a dat seama că, spre rușinea ei, era invidioasă, un sentiment care nu-i făcea deloc cinste unei prințese.

„Dar tu nu ești prințesă cu adevărat“, i-a șoptit o voce în cap.

– Părinții mei s-au cunoscut la un institut de cercetare din Londra, unde au lucrat împreună pentru a descoperi și dezvolta terapia anti-TNF[1], care a revoluționat tratamentul tulburărilor autoimune.

Unul dintre băieții de la Stratus din cealaltă parte a încăperii a început să aplaude. Binah a dat din cap către el în semn de mulțumire, apoi a continuat să coboare din

[1] Factor de necroză tumorală (n.tr.)

generație în generație, explicând numele și ocupațiile tuturor membrilor familiei, până când fiecare față zâmbitoare a fost prezentată așa cum se cuvine.

- Grozav, Binah! Ne-ai dovedit o înțelegere profundă a istoriei familiei tale și a bogatei moșteniri pe care o ai.

Binah s-a așezat la locul ei și profesoara s-a întors din nou către clasă, privirea oprindu-i-se la Lottie.

„Începe spectacolul."

Lottie și-a dres vocea, și-a luat panoul și s-a dus în fața clasei. Simțea în piept un nod de spaimă.

- Bună dimineața, a început ea, încercând să nu pară prea agitată și amintindu-și că se presupunea că era prințesă.

„Fii curajoasă!"

- Cred că majoritatea elevilor de la Rosewood știu că Lottie Pumpkin este un pseudonim pentru a-mi ascunde identitatea de prințesă a Maradovei. Vă mulțumesc tuturor pentru că îmi respectați, în continuare, intimitatea.

Cuvintele îi veneau destul de ușor, dar din nou avea senzația aceea ciudată în stomac. Imagini încețoșate au început să îi apară în minte: mama ei, tata, Henry Pitkin. Originile lui Lottie Pumpkin. Jamie avea dreptate să evite să se gândească la familia lui. Nu ar fi trebuit să trezească fantomele - să pună întrebări, să cerceteze jurnale. Ce fusese oare în capul ei?

„M-am născut Charlotte Edith Curren-Pitkin, într-o familie de oameni simpli."

În capul ei se derula adevărata istorie a familiei sale, ca și cum i-ar fi șoptit-o la ureche cineva. Dar nu putea lăsa asta să o distragă.

– Arborele genealogic al familiei mele se întinde pe șase sute de ani, a intonat ea, reproducând discursul pe care îl repetase. Generații de membri Wolfson, întinzându-se înapoi în timp până la Alexis Wolfson, care a cucerit tronul de la familia domnitoare Roanov.

„Pitkin este un nume englezesc vechi, la care a trebuit să renunțăm din cauza tatălui meu."

– Tatăl meu, Alexander, actualul rege al Maradovei, a moștenit tronul la vârsta de douăzeci și patru de ani, după ce unchiul meu a refuzat domnia și a părăsit regatul.

„Mama mea era brutăreasă și avea o patiserie, iar tatăl meu, un cartofor care ne-a mâncat toți banii și a trebuit să fugă din țară."

Simțea fiecare propoziție ca și cum ar fi apăsat pe o vânătaie.

„N-ar fi trebuit să-mi pun dorința aia; n-ar fi trebuit să-mi pun dorința aia."

– El s-a căsătorit cu nobila suedeză Matilde Hedin și au avut un singur copil – pe mine.

„Pumpkin e un nume prostesc pe care l-a inventat o fetiță prostuță, obsedată de prințese, atunci când au trebuit să fugă pentru a scăpa de datoriile tatălui ei."

– Numele Wolfson are o încărcătură profundă, simbolizând lupul, loial și aprig și devotat pentru totdeauna haitei.

„Mama mea a murit când aveam nouă ani, iar tata s-a întors cu o nevastă nouă ca să aibă grijă de mine. După care a plecat iarăși."

- Familia regală a Maradovei pune mare preț pe tradiție și este dedicată păstrării liniei pură și puternică.

„Eu sunt singurul membru al familiei Pumpkin care a mai rămas."

Jamie avea dreptate. Familia era un subiect dificil. Indiferent cât încercai să scapi de sentimentul acela groaznic, întotdeauna îl luai cu tine, oriunde mergeai.

- Pot să mă așez? a întrebat Lottie cu un glas stins.

Avea senzația că i se învârte capul și se temea că n-o să mai poată sta în picioare.

- Da, sigur. Profesoara i-a făcut semn să ia un fursec cu migdale în drumul ei înapoi la bancă. Îți mulțumim pentru această scurtă lecție de istoria regalității maradovene. Foarte utilă, într-adevăr.

Lottie a luat o ceașcă de porțelan cu boboci de trandafir și și-a turnat niște ceai de petale de trandafir, lăsând aroma puternică să o învăluie și să o liniștească. Îi era greu să se concentreze la arborii genealogici ai celorlalți. Îi era greu să se concentreze la ceva. Cum putea să-și închipuie că avea să-i înfrângă pe cei din Leviathan sau să ajute pe cineva când era chinuită de proprii demoni? Era inutilă așa. Nu mai putea amâna; știa ce avea de făcut.

Ora s-a terminat și Lottie a rămas în bancă, așteptând să plece toată lumea. I-a aruncat o privire lui Binah, rugând-o

în tăcere să rămână. Binah a înțeles și nu s-a grăbit să-și strângă lucrurile. În cele din urmă, au rămas singure.

– S-a întâmplat ceva, Lottie? Pari mai încruntată decât de obicei.

Lottie nu a putut să nu se simtă prost văzând îngrijorarea lui Binah.

– Binah, a început ea, respirând adânc, avem nevoie de ajutorul tău.

Un zâmbet larg s-a ivit pe chipul prietenei sale, și Binah și-a mutat haina cu căptușeală galbenă într-o parte pentru a pune o mână liniștitoare pe umărul lui Lottie.

– Credeam că n-o să mi-l mai ceri niciodată.

19

Înconjurat de nenumărate recipiente de sticlă pline ochi cu lichide și prafuri colorate, becul Bunsen a pâlpâit. Ellie, Lottie și Binah erau adunate în jurul unei mese, fiecare purtând un halat alb de laborator mult prea mare, iar flacăra arzătorului se reflecta în ochelarii lor de protecție. Lottie știa prea bine cât de caraghioase erau.

Îi explicase lui Binah toate grijile pe care le avea în legătură cu ciocolata – cât de convinsă era că de la ea erau toate simptomele alea ciudate de care suferiseră Horace și Beatrice. Binah nu se îndoise deloc de logica ei. Imediat propusese să facă niște analize.

– Binah, să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, a zis profesorul Duran, ajustând cu grijă trepiedul metalic deasupra flăcării arzătorului. E întotdeauna o bucurie să hrănesc mințile curioase ale celor mai buni elevi ai mei.

– Vă mulțumesc, domnule, i-a zâmbit radioasă Binah. Fac orice dacă pot să ajut o colegă.

Profesorul Duran era un bărbat cu un început de chelie și ochelari cu lentile groase, cu un entuziasm molipsitor față de știință. În mod clar, Binah era eleva lui preferată. Lucru de care profitase, la fel ca de statutul ei de șefă de an, pentru a-l convinge să le lase să folosească laboratorul, sub

pretextul că o pregătea pe prințesa Maradovei, ceva ce el fusese mai mult decât bucuros să accepte.

– Da, vă mulțumesc și eu, domnule profesor. Părinții mei vor fi încântați când vor afla că fac pregătire suplimentară.

Lottie a încercat unul din zâmbetele însetate de cunoaștere ale lui Binah și profesorul Duran s-a luminat la față de plăcere.

– Lăsați-vă călăuzite de curiozitate, a spus el, înainte de a le lăsa pe cele trei fete cu experimentul lor.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, Binah a făcut o față serioasă. Deși Lottie n-avea cum să nu își spună că tot arăta cam caraghios cu ochelarii aceia de protecție peste propriii ochelari.

– De ce e atât de dornică să ne ajute când nici măcar nu știe ce se petrece? i-a șoptit Ellie lui Lottie la ureche.

Binah nu a auzit-o – era concentrată să facă măsurători exacte, cu vârful limbii pe-afară.

– Nu știu, a răspuns Lottie, ridicând din umeri. Dar hai să fim recunoscătoare că ne ajută.

Ellie s-a strâmbat și s-a uitat peste umărul lui Binah, iar Lottie a trebuit să îi tragă un șut în fluierul piciorului ca s-o împiedice să spună ceva. Ellie nu fusese deloc încântată de ideea de a-i cere ajutorul lui Binah. În alte circumstanțe, Lottie ar fi fost de acord că nu trebuiau să implice pe nimeni în povestea asta, dar își promisese că avea să fie vigilentă, și toate poveștile alea cu fantome și prințese dispărute nu-i făceau deloc misiunea mai ușoară. Nu că ar fi recunoscut vreodată în fața cuiva ce se petrecea. Dar avea nevoie de ajutor, și Binah fusese încântată să se implice.

– Am înțeles, am înțeles.

Binah a mijit ochii în vreme ce turna o cantitate mică de pulbere roz peste ciocolata topită. Pulberea puțea a măruntaie de pește stricat.

– Ciudat.

– Ce e? a întrebat Ellie, aplecându-se să vadă mai bine.

– Păi... Binah s-a îndreptat atât de brusc, încât aproape că s-a ciocnit de cele două fete. Ciocolata, în sine, n-are nimic deosebit, dar se pare că a fost acoperită cu un strat subțire de ceva. Uitați-vă.

A mai presărat niște pulbere roz și Lottie a văzut cum un lichid scânteietor, cu un miros puternic a apărut pe suprafața ciocolatei, după care s-a evaporat într-un norișor de fum. Lottie a recunoscut acel miros – îl simțise pe pajiște, când Horace avusese criza de țipete, și la bibliotecă, atunci când Beatrice începuse să danseze nebunește pe masă.

Cunoștea mirosul, dar nu știa ce substanță era. Binah a mai presărat niște pulbere pe o altă bucată de ciocolată și aceasta a început să lucească și să capete o irizație toxică, la fel ca o pată de ulei.

– Orice ar fi, sigur n-are ce să caute într-o ciocolată, a zis Binah, strângându-și părul la spate într-o coadă de cal.

– Scârbos! Ellie a strâmbat din nas și și-a acoperit fața cu mâna. Miroase oribil.

– Ești sigură că nu se întâmplă nimic dacă îl inhalăm? a întrebat deodată Lottie, brusc panicată că s-ar fi putut expune unei otrăvi.

– Absolut nimic, a răspuns Binah, închizând arzătorul. Îl recunoști?

Lottie a înghițit în sec. Lola și Micky treceau printr-o perioadă atât de grea, dar era limpede că mirosea ca ei, acel miros de pudră de bebeluși.

– Da, a spus Lottie cu jumătate de gură. Miroase ca niște Lola și Micky otrăvitori.

Binah a chicotit și a întins mâna după restul de ciocolată.

– Ce exprimare poetică, Lottie.

Lottie s-a îmbujorat.

– Dar teoria mea, a continuat Binah, e că tu scapi ceva din vedere.

– Poftim? a făcut Lottie.

– Simptomele, mirosul... Mă întreb dacă nu cumva seamănă mai mult cu altceva. Binah și-a împins pe nas ochelarii de protecție și lumina s-a reflectat în lentilele lor. Poate cu ceva de care ai prefera să nu-ți aduci aminte?

– Ă...

Lottie a vrut să spună că habar n-avea despre ce vorbea Binah, când a simțit din nou un damf. O amintire urâtă, adormită i se trezea acum în minte. S-a gândit la felul în care Beatrice se zbânțuise pe masa de la bibliotecă, la felul în care alergase Ellie să o prindă și la persoana care ezitase. Persoana care nu stătuse niciodată pe gânduri, în nicio situație.

– Jamie.

Răspunsul pe care-l aștepta a venit sub forma unei șoapte aproape imperceptibile.

Era același miros pe care îl simțise în răsuflarea lui Jamie în noaptea în care leșinase la piscina casei Conch. Și-a

amintit dintr-odată. Câțiva elevi rămăseseră la Rosewood în vacanța de Crăciun și se duseseră la o petrecere de Revelion la casa Conch. Își amintea acum cât de amețit fusese Jamie și cum ea se gândise că i se pusese ceva în băutură –, dar mai era și acel miros ciudat din răsuflarea lui chiar înainte să leșine în brațele ei și să-i tragă pe amândoi în apa rece ca gheața a piscinei.

Binah și-a luat ochii de la arzătorul Bunsen și s-a uitat la ea foarte serioasă.

– E același?

Un mârâit grav le-a atras atenția și s-au întors amândouă, pentru a o vedea pe Ellie bătând darabana pe masă. Ochii îi sclipeau amenințător.

– Care-i treaba, Binah? a izbucnit ea, lovind masa cu palma și făcând toate recipientele să zăngăne – și pe Lottie să tresară.

Binah a părut complet netulburată de izbucnirea ei, dar Lottie și-a simțit inima bătându-i mai tare și și-a dorit să aibă la ea diadema, care să o liniștească.

– Scuze, a răspuns Binah pe un ton calm. Am prostul obicei de a mă lăsa dusă de val. Poate că e momentul să vă explic.

Acesta nu era răspunsul pe care îl așteptase, și Ellie s-a întunecat la față.

– Da, Binah, te rugăm, a spus repede Lottie, încercând să destindă atmosfera. Eu și Ellie suntem puțin nedumerite.

Binah a dat din cap, legănându-și coada de cal. Și-a scos încet ochelarii de protecție ca să-i șteargă cu halatul de laborator și a început să vorbească.

– Anul trecut, după ce am aflat ce i s-a întâmplat lui Jamie de Anul Nou, pur și simplu nu am putut să accept că nu exista nicio explicație. Așa că am ieșit pe furiș într-o noapte și m-am dus la cabinet ca să-i caut fișa.

– Ai ieșit pe furiș? a exclamat Ellie cu răsuflarea tăiată.

Binah era o elevă exemplară!

– Normal! Altfel cum aș fi putut pune mâna pe fișă? Sunt convinsă că știți amândouă prea bine cum e cu activitățile astea rușinoase, dar necesare.

Ellie și Lottie au înghițit în sec la unison, amintindu-și cum se strecuraseră în bibliotecă după ora de stingere la începutul anului trecut.

Binah a continuat.

– Nu era nimic deosebit. O fișă care menționa paloarea pielii, un miros dulceag în răsuflare și vorbire incoerentă... Detalii ciudate, dar nimic care să mă ajute să înțeleg ce se întâmplase. Asta până la incidentul cu Horace de pe pajiște.

Binah s-a oprit, lăsându-le timp lui Ellie și lui Lottie să înțeleagă ce le spusese. Sclipirea din ochii ei părea să lumineze întreaga încăpere.

– Mi-am dat seama imediat. Am început să recunosc foarte bine tiparele și simptomele după ce i-am urmărit pe părinții mei lucrând.

Lottie și-a adus aminte cum Binah urmărise totul cu mare atenție în timpul focului de artificii, dar nu zisese nimic despre comportamentul lui Horace.

- Oricum, abia când ai venit tu cu teoria ciocolatei am găsit o cauză. Bravo, Lottie! Știam că mă pot baza pe tine.

Binah i-a aruncat un zâmbet amețitor, care, în mod normal, ar fi făcut-o pe Lottie să se îmbujoreze de mândrie, dar, înțelegând atât de bine despre ce era vorba, s-a ales doar cu un nod în stomac. Apoi s-a întors către Ellie; după fața pe care o făcuse, și-a dat seama că și ea ajunsese la aceeași concluzie.

Dacă ingredientul secret din ciocolată era aceeași otravă care îi făcuse rău lui Jamie, asta nu putea însemna decât un singur lucru: avea cumva de-a face cu Leviathan.

- Și nu știm care e ingredientul ăsta secret? a întrebat Lottie.

- Păi... Binah a mai rupt un pătrățel de ciocolată și l-a așezat într-un vas Petri. Apoi i-a făcut semn lui Ellie să îi dea un recipient cu un lichid galben-închis din celălalt capăt al mesei. E o singură chestie pe care o putem încerca, a zis ea, dar trebuie să fim foarte, foarte atente când... ELLIE, STAI!

Dar era prea târziu. Ellie deja turna lichidul peste ciocolată. Tot vasul a început să fâsâie și bule mari au apărut pe suprafața ciocolatei. S-au format două canale clare de lichid, care sfârâiau și pocneau de parcă s-ar fi transformat în șerpi.

- Ups! a făcut Ellie, dându-se în spate.

- Asta e... Binah și-a pus la loc ochelarii de protecție cu viteza fulgerului, aplecându-se pentru a privi ciudatul șarpe chimic care dansa în vas. Nu mă așteptam la asta, a spus ea.

- Mie mi se pare o reacție de schimb, dar cu ardere?

Lottie a încuviințat din cap la cuvintele lui Ellie, încercând să-și aducă aminte de cunoștințele ei de chimie.

Binah a șoptit ceva, ca și cum ar fi fost prea tulburată ca să o spună cu voce tare.

- Lăsați-mă o clipă, a zis și, ridicându-se repede în picioare, și-a înșfăcat geanta de pe podea.

- Deci, știi ce e? a întrebat Ellie, acoperindu-și nasul de la miros.

Fără să o bage în seamă pe Ellie, Binah a scos o carte jerpelită cu titlul șters și a deschis-o la pagina de care avea nevoie. Paginile cărții erau pline de imagini înspăimântătoare cu oameni purtând măști de gaze și de cuvinte precum „toxic" și „eugenie".

- Uite! a exclamat Binah și vocea i s-a pițigăiat de încântare. Se numește formula Hamelin și e un amestec de substanțe chimice, printre care sucratina și intoxicotina. Binah zâmbea larg acum, încântată de descoperire. Este faimoasă pentru folosirea ei în tehnicile de spălare a creierului. Urmărește aducerea subiectului într-o stare de delir somnolent în care va face tot ce i se spune.

- Au numit-o așa după *Fluierașul din Hamelin*[1]? a întrebat Lottie, molipsindu-se și ea în parte de entuziasmul lui Binah.

- Da, exact! Dar fascinant e că șeful echipei de cercetători, Hanz Thumann, nu a finalizat niciodată formula;

---

[1] Basm de Charles Perrault, în care un fluieraș a scăpat orașul german Hamelin de șoarecii care îl invadaseră, atrăgându-i departe cu fluierul său fermecat, iar apoi, când nu a primit răsplata promisă, a făcut același lucru cu copiii din oraș. (n.tr.)

întotdeauna a fost doar o teorie. Nemții au încercat să finalizeze o versiune în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar toate informațiile s-au pierdut și nimeni nu s-a mai apucat de atunci să recreeze formula, din cauză că era ilegal.

Binah părea să zâmbească în sinea ei, dar Lottie nu găsea nimic amuzant în asta.

– Sună ca o poțiune magică, a șoptit Lottie.

Prin minte i-au trecut cuvintele „Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare, foc și clocot în căldare!“[1].

– Și atunci, ce naiba caută într-o ciocolată Tompkins? s-a auzit vocea tremurată a lui Ellie.

Lottie începea să înțeleagă gravitatea situației. Când făcuse legătura între miros și Lola și Micky Tompkins, nu-și imaginase defel o conspirație atât de mare care să recurgă la spălarea creierului. Până acum, fusese hotărâtă să lupte împotriva celor din Leviathan, dar în acest moment nu mai simțea decât teamă.

„Fii de neoprit!“ și-a spus ea.

A schițat cel mai curajos zâmbet al ei. Nu putea să o lase pe Ellie să vadă cât de speriată era.

– O să-i dăm noi de cap! le-a spus ea fetelor, strângând din pumni.

Chipul lui Ellie s-a mai luminat.

– Lottie...

---

[1] William Shakespeare, *Macbeth*, actul IV, scena 1, în românește de Ion Vinea (n.tr.)

– Așa e! a întrerupt-o Binah. Următorul pas logic este să punem laolaltă toate informațiile pe care le avem.

Părea atât de sigură, atât de neafectată de descoperirea lor. Spre surprinderea lui Lottie, calmul și încrederea ei o făceau să se simtă puțin mai bine.

Binah a început să își strângă relaxată lucrurile, continuând să vorbească.

– Mai întâi, vreau să îmi spuneți exact ce s-a întâmplat cu Saskia San Martin și tot ce știți despre Leviathan.

Timpul a început să se scurgă mai domol în vreme ce Lottie se străduia să-și dea seama ce voia să spună Binah.

„Saskia? Leviathan? De unde a...?"

Ellie și Lottie s-au holbat la Binah cu gura căscată, în vreme ce ea își arunca rucsacul pe umăr. În tot acel timp se întrebaseră ce știa Binah, dacă știa ceva. Iar acum primiseră răspunsul.

Binah știa totul.

20

Jamie se juca absent, cu mâna stângă, cu medalionul lui cu lup, iar metalul părea rece la atingere. S-a uitat lung la exemplarul său din *Hamlet*, indiferent la cuvinte, care se încețoșau, devenind simboluri neclare sub ochii lui. Un mârâit grav i-a scăpat printre buze când și-a dat seama, încă o dată, că citise un monolog întreg fără să înțeleagă o iotă.

Asta era total inacceptabil.

Vedea că Lottie devenea distrasă, ca și cum ar fi fost obsedată de ceva. Nu putea îngădui să-l tragă în jos odată cu ea. Trebuia să fie el cel puternic; trebuia să o tragă înapoi în sus. Și totuși, iată-l, cu cartea despre Pakistan pe care i-o dăruise Lottie arzând în buzunarul rucsacului său. Știa că ar fi trebuit să o arunce, dar ceva îl oprea de fiecare dată, ceva care îl implora să o scoată și să descopere o piesă de puzzle care lipsea.

– „Mai presus de toate, fii ție însuți credincios."[1]

Vocea nazală fermecătoare al lui Raphael l-a smuls pe Jamie din gândurile lui.

– Ce vrea să spună Polonius cu asta, de fapt?

Preț de o clipă, Jamie a simțit ca și cum cineva tocmai pătrunsese în mintea lui, dar a trecut repede peste asta.

---

[1] *Hamlet*, actul I, scena 3, în românește de Leon Levițchi (n.tr.)

Opționalele se terminaseră cu douăzeci de minute în urmă, dar Jamie îi promisese lui Raphael că avea să îl ajute cu *Hamlet* pentru opționalul de studii shakespeariene.

Teatrul de la Rosewood Hall era locul lor preferat pentru repetarea replicilor. Se afla în mijlocul școlii, un dom masiv cu arcade grandioase și pereți cu lambriuri vechi de mahon, care prezenta cu mândrie creațiile elevilor din promoțiile anterioare. Spațiul de spectacol avea un aer elegant și totodată dramatic, cu scena lui de lemn închisă la culoare, înconjurată de o zonă în formă de potcoavă cu scaune îmbrăcate în catifea roșie. Fiecare cuvânt răsuna cu ecou în teatru, lovindu-se de pereți și pătrunzând în fiecare crăpătură.

– Vrea să spună exact ce spune, a răspuns Jamie simplu, închizându-și cartea și simțindu-se ușurat de această pauză bine-venită. Îi spune fiului său că cel mai important lucru pe care îl poate face cineva este să fie sincer cu sine.

Cu buzele strânse, cu chipul concentrat, Raphael scrise explicația lui Jamie lângă replica din carte.

În loc să se întoarcă la cartea lui, așa cum știa că ar fi trebuit să facă, Jamie a zăbovit o clipă pentru a-și privi colegii de la cursul de studii shakespeariene.

Percy Butter stătea aplecat într-unul din scaunele luxoase de catifea roșie, cufundându-se în tapițeria moale care părea mult prea aprinsă față de înfățișarea lui mohorâtă, obosită. Era limpede că se chinuia să rămână treaz în sala slab luminată, chemarea de sirenă a somnului ademenindu-l, în vreme ce Jamie îl privea cum clipea alene și ațipea pentru o clipă. Se apleca în față și apoi tresărea, trezindu-se, într-un

fel care celor mai mulți li s-ar fi părut amuzant, dar Jamie știa că în permanenta lui epuizare era mai mult decât o simplă lipsă de somn.

Jamie l-a bătut pe Percy pe umăr pentru a-i atrage atenția și a-l scoate din starea de somnolență.

– Trebuie să vorbești cu cineva despre somnambulismul tău, i-a spus el prin semne.

Percy a ridicat privirea la el, clipind ca să se trezească.

– E-n regulă, a răspuns el.

– Nu e-n regulă. Te obosește și mă trezește și pe mine în fiecare noapte.

Percy a înghițit în sec, cu un aer stânjenit. Jamie se simțea prost că făcea asta, dar știa că cel mai bine pentru Percy era să stea de vorbă cu consilierul său.

– Înțeleg că preferi să nu te gândești la ce s-a întâmplat, dar nu poți continua să te prefaci că ești bine.

Jamie și-a simțit mâinile ezitând în vreme ce făcea semnele, iar gândurile i-au zburat la Lottie în vreme ce amintirile îi reveneau, amintiri pe care ar fi vrut să le îngroape cât mai adânc. Obrajii ei îmbujorați din cauza gerului, ea legată în partea din spate a mașinii, înfruntând un pericol la care nu ar fi trebuit niciodată să fie expusă, cu care nu ar fi trebuit niciodată să se confrunte. Amintirea era atât de vie, încât părea aproape materială, făcându-l să simtă din nou frigul din noapte aceea.

Percy a părut rănit de cuvintele lui.

– Nu mă prefac. Poate că ar trebui să mergi și tu la consiliere, a gesticulat furios Percy, apoi și-a înșfăcat cărțile și s-a năpustit afară.

Jamie a oftat adânc. Exact de-asta nu își dorise un coleg de cameră. Nu ar fi trebuit să conteze dacă își făcea vreun prieten la Rosewood; el nu era acolo ca să-și facă prieteni. Privirea i s-a îndreptat spre Raphael, care continua să scrie pe exemplarul lui din *Hamlet*, rostind fără sunet versurile pe măsură ce le citea. Și totuși, oricât de mult încerca Jamie să-și spună că nimic din toate astea nu conta în marea schemă a obligațiilor sale de partizan, vedea chipul rănit al lui Percy, pe Raphael, prețuindu-i cu sinceritate ajutorul, și pentru prima dată se simțea de parcă ar fi descoperit ceva despre care nu știuse niciodată că îi lipsea.

O amintire i-a trecut fulgerător prin minte.

„Vino cu noi!"

Saskia, întinzând mâna către el, în ultima ei încercare disperată de a scăpa.

„Nu." Jamie a scuturat din cap, încercând să își alunge amintirea. „Ce-mi face școala asta?"

– Jamie!

Vocea prințesei lui i-a invadat urechile, trezindu-l la realitate.

– Hei! Jamie, ești aici?

Vocea lui Ellie a răsunat în sală, la fel de autoritară ca întotdeauna.

- Suntem aici, a strigat Jamie când Raphael a ridicat privirea, dar grupul care și-a făcut apariția din partea stângă a scenei nu era deloc cel la care se așteptau ei.

Ellie și Lottie au intrat una lângă alta, cu Binah în urma lor, iar geanta sa enormă cu cărți sălta împreună cu buclele ei. Binah părea să ignore complet fețele îngrijorate ale lui Ellie și Lottie, și Jamie a simțit imediat că ceva nu era în regulă.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Atât prințesa, cât și substitutul ei s-au uitat spre Raphael, apoi au schimbat o privire între ele. Hotărât lucru, ceva se petrecea și era limpede că Raphael nu putea rămâne cu ei.

- Prințesa dovleac și amica ei turbată! Raphael a zâmbit afectat, în mod clar fără să perceapă tensiunea. Cum de avem această onoare?

Ellie a răspuns scoțând limba la el, ceea ce l-a făcut să râdă și mai tare.

- Raphael, cred că va trebui să pleci, a spus Jamie direct.

Un chicotit slab i-a scăpat lui Raphael, dar apoi a văzut fața lui Jamie.

- Dar mi-ai promis să mă ajuți cu replicile din *Hamlet*, a protestat el indignat.

Ellie a clătinat din cap spre el, încercând să-i spună că era o treabă serioasă.

- Ei bine, asta are prioritate, a spus Jamie pe un ton rece.

Încrederea plină de infatuare a lui Raphael a fost spulberată pentru o clipă de o expresie de sinceră lezare, dar, spre

deosebire de Percy, și-a pus repede masca la loc și s-a întors către Binah.

– Să-nțeleg că privește pe toată lumea? a vrut el să știe. Toată lumea are secrete. Mai întâi Anastacia, și acum voi.

– Raphael, ne pare rău că e doar...

Lottie, întotdeauna atât de dornică să evite orice conflict, părea sincer enervată de izbucnirea lui.

– Mă rog.

Raphael și-a luat lucrurile și a ieșit valvârtej din teatru, oprindu-se pentru o clipă lângă Binah, care a ridicat din umeri către el ca și cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Ușa laterală s-a închis cu zgomot.

„Trebuia să fac asta", și-a spus Jamie. Nu putea pune sentimentele cuiva mai presus de siguranța prințesei lui, indiferent cât de greu îi era. De îndată ce pașii lui Raphael nu s-au mai auzit dincolo de ușă, Jamie s-a întors către cele trei fete cu un oftat prelung.

– Ar fi bine să nu fie vreo glumă.

– Stați să văd dacă am înțeles bine. Jamie încerca să rămână calm, dar atmosfera din camera verde din culise era încordată. Desenele florale lipsite de armonie de pe pereți și aerul prăfos, cu miros înțepător nu făceau decât să contribuie la atmosfera claustrofobică. Jamie se holba la Binah. Tu știai că Saskia este un partizan fără scrupule?

Binah a încuviințat din cap.

– Corect.

– Și știi despre Leviathan și ai făcut cercetări despre el?

– Corect, a repetat ea, privindu-l fără ezitare.

– Și crezi că ar putea avea vreo legătură cu posibila otrăvire a lui Horace și Beatrice?

– Corect din nou, a răspuns Binah.

– Și ești cumva la curent cu prințesa sub acoperire?

Și spunând asta, lui Jamie i-au fugit ochii pentru o clipă la Lottie.

Binah și-a scos ochelarii ca să le curețe lentilele, în vreme ce confirma una dintre cele mai mari temeri ale lui Jamie:

– Corect.

O clipă s-a simțit complet în ceață. A clipit încet, încercând să înțeleagă cum putea fata asta să știe atât de multe... și exact ce ar trebui el să facă.

Existau planuri pentru eventualitatea în care cineva ar fi descoperit aranjamentul dintre Lottie și Ellie – dar această situație era, cu siguranță, mai complicată decât ar fi putut rezolva un ordin de a păstra tăcerea.

Jamie a răsuflat prelung și s-a întors către prințesa lui, cu ochii mijiți.

– De cât timp, mai exact, știați voi că Binah știe?

Fețele lui Lottie și Ellie erau ele însele un răspuns. Jamie nu și-a putut stăpâni mârâitul grav pe care îl simțea în gât.

– Nu e atât de simplu! l-a întrerupt Lottie înainte ca el să le poată certa. Nu eram sigure. Ne gândeam că ar *putea* să știe....

Vocea i s-a stins în fața privirii aspre a lui Jamie.

– Și ne-am gândit doar că ar putea să știe că eu sunt, de fapt, prințesa, a adăugat Ellie, făcând un pas protector în fața

lui Lottie. Habar nu aveam că știa de Saskia și Leviathan și toate celelalte.

– Mi s-a părut că v-am spus cât se poate de clar că știam că erai sub acoperire, a intervenit Binah. Hmm, poate că ghicitoarea cu William Tufty nu a fost suficient de clară, a adăugat ea, murmurând în barbă.

– Ar fi trebuit să-mi spuneți, s-a răstit Jamie.

Îi era imposibil să-și ascundă dezamăgirea față de Ellie și de Lottie. După tot ce se întâmplase, ele ar fi trebuit să știe mai bine ce să facă.

– Ce să-ți spunem? a răspuns Ellie, cu o furie crescândă în voce. Că era posibil ca prietena noastră să ne știe secretul?

– Exact.

Ellie nu putea să-și ascundă enervarea.

– Deci, stai să văd dacă am înțeles, a spus ea, încrucișându-și brațele. Am greșit amândouă pentru că nu ți-am spus despre ceva ce nu știam dacă putea sau nu să fie așa.

Dar Jamie nu asculta. Începuse să se plimbe încoace și-ncolo în vreme ce se răstea la ele.

– Nu asta e ideea. Tu și Lottie tot timpul...

Ea l-a întrerupt:

– Lottie îmi e întotdeauna loială.

Jamie s-a oprit și le-a privit furios.

– Poate că asta e problema, a spus el.

– Ce? a bolborosit Lottie.

Dar Jamie nu putea opri cuvintele care se revărsau din el.

– Poate că amândouă trebuie să fiți mai loiale rolurilor voastre și să nu mai fiți așa de copilăroase în privința relației dintre voi.

Cele două fete păreau atât de șocate, încât niciuna nu se putea uita la el. Asta l-a enervat într-un fel irațional.

În cele din urmă, Lottie a vorbit, iar cuvintele ei i-au înlănțuit pieptul ca un lujer plin de spini.

– Jamie, ce spui tu acolo e îngrozitor.

Acum era rândul lui să-și întoarcă privirea.

– Ă...

Toți trei s-au întors la Binah, care își punea cu grijă ochelarii la loc pe nas.

– Nimic în viață nu trebuie temut, ci doar înțeles. Acum este momentul să înțelegem mai mult, ca să ne temem mai puțin, a spus ea pe un ton realist.

Toți trei s-au holbat la ea nedumeriți.

– Ce...? a început Jamie.

– E un citat din Marie Curie, a explicat ea. Le-a zâmbit și tensiunea din încăpere s-a mai redus puțin. Mie mi se pare că e posibil să fiți puțin speriați, și asta vă înfurie, și nu prea știți ce să faceți cu furia asta, așa că o îndreptați unul spre altul.

Jamie a oftat adânc. Binah avea dreptate; asta nu era de niciun folos. Ceea ce trebuia el să facă era să se asigure că asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

– Cum de știi toate astea, Binah? a întrebat el.

Binah a tăcut. Era clar că se așteptase ca Jamie să o întrebe ce știa și nu de unde știa.

– De fapt, asta mă întrebam și eu, a spus Ellie, cu o mână în șold, întorcându-se către Binah.

Binah nu a răspuns imediat, ci și-a țuguiat buzele, gânditoare.

– Am fost prieteni foarte buni, a început ea cu o voce liniștită. O umbră de tristețe i-a trecut peste chip, dar și-a revenit imediat. Adică eu, Saskia, Anastacia și Raphael. Am fost cei mai buni prieteni în primii noștri ani la Rosewood.

S-a lăsat liniștea în încăpere, textura catifelată și prăfoasă a camerei absorbind vorbele lui Binah în vreme ce ea spunea povestea.

– Ne-am înțeles foarte bine până cu un an înainte să veniți și voi, când Saskia a devenit distantă și secretoasă. Îmi dădeam seama că asta o făcea pe Anastacia să sufere, dar lui Raphael nu i se părea că ar fi ceva în neregulă. Binah s-a încruntat amintindu-și. Ei erau de vină... Leviathan. Au profitat de tensiunea dintre Saskia și Anastacia. Au atras-o pe Saskia promițându-i bani și libertate pentru amândouă, ca să poată trăi departe de părinții ei conservatori.

Povestea lui Binah se încolăcea prin aer ca un șarpe. Jamie a văzut-o pe prințesa lui foindu-se. Ellie s-a întors către el, și privirile li s-au încleștat ca niște magneți, în vreme ce ea își strângea pumnii pe lângă trup. El a clătinat încet din cap, cerându-i să rămână calmă.

Lottie a făcut un pas înainte, așezându-se între Jamie și Ellie. S-a uitat de la unul la altul.

„Oare Lottie știe la ce ne gândim noi?" Jamie și-a alungat repede gândul din minte, căci nu voia ca Lottie să îl distragă din nou.

- Așadar, Leviathan vizează partizanii? a întrebat el.

- Cred că asta face parte din planul lor.

- Și cum de știi tu asta? Cum de... cum de știi totul?

Asta tot nu aflaseră.

Un zâmbet răutăcios s-a ivit pe buzele lui Binah.

- Păi, am auzit în tuneluri.

- ȘTIAM EU! a strigat entuziasmată Lottie, apoi și-a dus repede mâna la gură când a văzut fața îngrozită a lui Jamie. Scuze, adică... tunelurile. Știam eu că trebuiau să fie mai multe tuneluri.

- Tuneluri?

Jamie s-a străduit din răsputeri să nu explodeze. „Există ceva ce fetele astea nu îmi ascund?"

- Ca tunelul ăla pe care l-ai descoperit tu și prin care am ajuns în bibliotecă? a întrebat-o Ellie pe Lottie într-o doară.

Jamie era sigur că aveau să-i sară ochii din orbite.

- Există tuneluri și încăperi subterane în toată incinta școlii; abia dacă am explorat jumătate din ele, dar știu că trebuie să fie mai multe. Binah era aproape amețită când vorbea, încântată să aibă cui să-și împărtășească descoperirile. William Tufty a fost o persoană foarte secretoasă. Nu-mi pot imagina decât că le-a construit dintr-un motiv.

Lottie a încuviințat din cap, cu un aer gânditor.

- Uneori, am senzația că școala - a ezitat, apoi a continuat - am senzația că școala încearcă să te ghideze.

– Poate că asta și face, a răspuns Binah, cu un licăr în ochi.

– Deci, în tunelurile astea poți auzi conversațiile oamenilor? le-a întrerupt repede Jamie, nevrând să se lase prins în discuții prostești despre cum școala efectiv încearcă să le ghideze.

– Oh, da, a spus Binah. E un tunel nemaipomenit lângă toaleta fetelor de lângă dulapul cu materiale de pictură din Stratus Side. Unele secrete pe care le-am descoperit în vreme ce studiam acolo, înăuntru, erau de-a dreptul scandaloase, dacă sunt în măsură să spun asta.

Un chițăit slab a scăpat de pe buzele lui Lottie la această informație și s-au întors cu toții spre ea.

– Ai fost în tunelul ăsta, a spus Jamie, dar de pe chipul lui Lottie știa deja răspunsul. Și ai auzit ce discutau fetele?

– Păi, așa am aflat că toată lumea credea că eu sunt prințesa, de fapt.

Lottie a încercat să schițeze cel mai frumos zâmbet al ei, dar lui Jamie nu i se părea că exista vreun motiv să zâmbească.

Jamie și-a frecat fruntea, pe jumătate nervos, pe jumătate impresionat.

– E o nebunie totală, a mormăit el.

S-a uitat la cele trei fete. Ellie încă părea nesigură, Binah era în mod clar încântată, iar Lottie era, ca de obicei, hotărâtă.

– Oricum, a continuat el, informațiile pe care le-ați cules din tunelurile astea secrete ne-ar putea oferi un mare

avantaj față de Leviathan. A respirat adânc și aproape că nu-i venea să creadă ce urma să zică. Și-a întors privirea către Binah și i-a spus: Ne-am bucura dacă ne-ai putea ajuta.

Ellie a izbucnit, surprinsă, într-un hohot de râs.

- Excelent! a declarat Binah, pășind în mijlocul încăperii. Acum, dacă am rezolvat cu asta, haideți să ne dăm seama cum și de ce otrăvește Leviathan pe toată lumea.

Lottie a ezitat, mușcându-și buza concentrată.

- Și cum facem asta? a întrebat ea.

A urmat o clipă de tăcere, cât Binah s-a bătut gânditoare cu degetul peste bărbie.

- Păi, a spus ea, mai întâi ar trebui să fim foarte atenți la orice incident similar și să vedem dacă există un tipar, și cred că e foarte clar de unde ar trebui să începem.

Cei trei membri ai trioului regal s-au privit, și niciunul dintre ei nu a putut să răspundă.

Jamie și-a dat ochii peste cap, iritat că trebuia să întrebe.

- Nu, Binah, te rog, spune-ne tu, a zis el pe un ton sec.

Binah a ignorat ironia.

- Petrecerea de Halloween e peste cinci zile, le-a spus ea. O mulțime de mâncare. Vată de zahăr, mere caramelizate, ciocolată, lucruri de genul ăsta...

Jamie a înțeles imediat.

- Mâncare care ar putea fi otrăvită.

21

– Cred că glumești!

Lui Lottie nu-i venea să creadă. S-a privit în oglinda de la baie. Toate coșmarurile ei păreau să se adeverească.

Fusese transformată într-un dovleac veritabil.

– Arăți de milioane! chicoti Ellie din cadrul ușii, arătând grozav fără niciun efort în costumul ei de pirat, completat cu o sabie de plastic și un cârlig fals.

Era seara de 31 octombrie și toată lumea de la Rosewood Hall se pregătea pentru petrecerea de Halloween. Lottie era deja foarte încordată din cauza conspirației cu otrava; o școală plină de schelete, pânze de păianjen, lilieci și păianjeni sinistru de realiști nu o ajutau cu nimic.

„Dovleci afurisiți." În momentul acela, nu avea nevoie să i se aducă aminte de familia ei. În seara aceea avea o treabă importantă! Și n-o ajuta nici costumul ăla ridicol.

– De ce trebuie să fiu un dovleac? Asta e discriminare! a oftat Lottie, abia reușind să-și ridice brațele de sub costumul portocaliu și umflat.

– Binah a făcut costumele astea special pentru noi, iar mie mi se par grozave.

Ellie a intrat în baia faianțată, pășind agale ca un adevărat căpitan de pirați.

– Păi, sigur că ți se par grozave. Tu arăți nemaipomenit!

– Și tu arăți nemaipomenit.

A venit în spatele lui Lottie și au rămas amândouă privindu-se în oglindă, diferența de înălțime dintre ele fiind mărită de cizmele negre cu toc ale lui Ellie.

– Nu-i adevărat. Arăt ca un dovleac.

– Un dovleac drăgălaș.

Ellie a rânjit și și-a lăsat bărbia pe umărul lui Lottie, gâdilând-o pe gât cu răsuflarea ei. Lottie s-a bosumflat, cu obrajii și părul potrivindu-i-se cu costumul umflat.

– Și, la urma urmei, a continuat Ellie, ridicând o sprânceană, de când se plânge mereu modesta Lottie Pumpkin de un dar?

Lottie a înghețat. Nici măcar nu se gândise că era prost crescută. Binah pregătise acele costume special pentru ele și ea nu se gândea decât la sine. Cu siguranță asta nu era o purtare de prințesă și, dacă nu era cu băgare de seamă, avea să ajungă personajul unei povești moralizatoare despre egoism.

„Bună, curajoasă, de neoprit“, s-a gândit ea, amintindu-și mantra, și trase adânc aer în piept, privindu-se în oglindă.

– Un dovleac drăgălaș? a repetat, străduindu-se să vadă și ea ce vedea Ellie.

Ellie rânji.

– Cel mai drăgălaș!

Binah le aștepta în fața porții de la Ivy; îmbrăcată ca o Zână a Florilor, cu două aripi care, efectiv, străluceau.

Pe materialul subțire, cu sclipici pe margini, fuseseră făcute desene delicate cu vopsea fosforescentă; arăta ca și cum ar fi împrăștiat praf de zâne. Rochia ei era acoperită cu sute de petale. Avea părul prins în vârful capului, cu floricele și pietricele sclipitoare în buclele negre. Le-a zâmbit radioasă, cu dinții ei strălucitori cum era și costumul, iar Lottie a fost surprinsă de cât de firesc i se părea să o vadă pe Binah îmbrăcată în zână.

– Arătați perfect! a exclamat Binah, bătând din palme.

– Aaa! Vă mulțumesc, doamnă! Acum haideți să mergem, ca niște ștrengari ce suntem, să dansăm o gigă săltăreață.

Ellie și-a dus mâna la pălăria cu trei colțuri, după care a tras-o pe Lottie lângă ea cu un braț.

Lottie se simțea bine să o aibă cu ele pe Binah, și era o ușurare că mai știa și altcineva despre aranjamentul ei ca substitut. Acum, ea și Ellie se puteau relaxa cu adevărat în preajma ei, și lui Lottie îi tresălta inima văzând că Ellie mai avea o prietenă în afara palatului care îi cunoștea secretele.

S-au îndreptat către sala principală care dădea spre grădina de trandafiri. Florile de pe alee păreau să se închidă somnoroase, dar țepii le luceau ascuțiți. Fumul artificial se învolbura în jurul lor pe când se apropiau de clădire, iar luminile roșii și verzi se revărsau pe sub uși, alături de muzica răsunătoare. Două fete îmbrăcate ca eleve zombi le-au salutat. Lottie le-a zâmbit și ea cu jumătate de gură. Una dintre ele i-a rânjit și și-a dat seama că era Sunny, fata somnoroasă de la biblioteca Stratus. Era aproape imposibil de

recunoscut cu tot machiajul acela înfricoșător și cu părul pieptănat pe spate.

– Deștept costum! a remarcat Sunny, zâmbind.

– Mersi. Mi l-a făcut prietena mea. Lottie a arătat către Binah, care a încuviințat din cap cu mândrie. Fetelor, ea e Sunny. Ea, ă, m-a ajutat la studiul ăla pentru biologie. V-aduceți aminte?

A făcut ochii mari la Ellie și Binah, sperând ca ele să se prindă.

– Super! a exclamat Binah fără nicio ezitare.

– Deci, a început Sunny, rânjind, ai văzut vreo fantomă?

– Poftim?

Lottie aproape că s-a înecat auzind întrebarea, iar Binah și Ellie au părut la fel de nedumerite.

– Știi tu, statuia lui Elwin. Ai văzut vreo fantomă?

– Ai mângâiat șoimul? a întrebat Binah, în mod clar cunoscătoare a superstiției de la Stratus; Ellie, pe de altă parte, părea total confuză. Ce dorință ți-ai pus?

– Nu mi-am pus. Nu s-a întâmplat nimic.

Lottie și-a lins agitată buzele. Nu le-a spus fetelor că își dorise o familie, căci cum ar fi putut? O familie nu avea să o ajute în rolul ei de substitut.

Ellie a ridicat încet o sprânceană, privind cu atenție stânjeneala lui Lottie.

– Vreau un măr caramelizat! a exclamat ea deodată și a împins-o pe Lottie înăuntru, cu Binah venind în urma lor.

Lottie a știut că Ellie voia să abată atenția de la ea și a simțit un val de recunoștință.

– Ne vedem mai târziu, Sunny! i-a strigat ea.

Sala cea mare era plină ochi cu elevi de la Rosewood în costume înfiorătoare și extravagante, care dansau pe muzică pop. Lottie voia să li se alăture, dar nu putea scăpa de senzația stranie pe care i-o dădea seara aceea. Ellie a înșfăcat un măr caramelizat de pe o masă – impresionant, când avea doar un cârlig în loc de o mână – și a început să se uite prin sală.

– Toată lumea o să se îmbuibe cu dulciuri în seara asta, așa că trebuie să fim atenți la cei care mănâncă ciocolată Tompkins și la orice simptom al otrăvii Leviathan, a spus Ellie, pregătindu-se să muște zdravăn din măr.

– Atunci poate că n-ar trebui să mâncăm nimic nici noi, Ellie, a certat-o Lottie, smulgându-i mărul din mână și lăsând-o cu gura căscată.

– Dar, dacă teoria ta e corectă, atunci ar trebui ca doar ciocolata Tompkins să fie o problemă, a protestat Ellie și a întins din nou mâna după măr, dar de data asta Binah a fost cea care a oprit-o.

– Nu cred că ar trebui să riscăm, a spus ea.

Ellie a scos un pufnet ușor, dar n-a mai încercat să ia mărul.

Din punctul de vedere al lui Lottie, nu te puteai încrede în mere.

S-au uitat prin mulțime și au zărit câteva fețe cunoscute. Profesoara Devine, profesoara Bolter și doamna Juma erau toate îmbrăcate în vrăjitoare, fiecare având o pălărie țuguiată în culoarea casei sale. Anastacia dansa cu niște fete tot de la

Conch, toate îmbrăcate ca diferite celebrități hollywoodiene clasice. Lottie s-a simțit ușurată să o vadă distrându-se. Raphael arăta șic și totodată caraghios într-un costum de T-Bird din *Grease*, cu părul dat pe spate și cu o buclă rebelă pe frunte, iar lui Lottie a fost cât pe ce să-i stea inima în loc o clipă când i-a văzut lângă el pe Jamie și Percy, îmbrăcați la fel. Se îndoia foarte tare că fusese ideea vreunuia din ei doi, dar nu se putea împiedica să își spună cât de grozav arăta Jamie în geacă de piele. Când privirile lor s-au întâlnit, a fost sigură că zâmbetul lui afectat se datora costumului ei de dovleac.

„La naiba cu costumul ăsta ridicol!" și-a spus ea. O roșie s-ar fi potrivit mai bine cu culoarea pe care o căpătaseră obrajii ei.

Privirea lui a trecut de la Lottie la Ellie, care i-a făcut un semn entuziast cu cârligul ei de pirat. El a dat scurt din cap către Lottie, apoi s-a întors din nou la Raphael și Percy. Lottie a recunoscut gestul: era felul lui de a-i spune să rămână atentă.

Când s-a mișcat, un obiect strălucitor de pe pieptul lui a reflectat lumina roșie de discotecă, atrăgându-i atenția lui Lottie și făcând-o să ducă mâna instinctiv la propriul medalion cu lup. Cuvintele lui Sunny i-au răsunat brusc în minte: „Ai văzut vreo fantomă?"

Cum putea ea să rămână atentă cu toate poveștile alea cu fantome care o urmăreau?

– Lottie, ce s-a întâmplat? a întrebat Binah, cercetând bufetul.

– Nimic, a răspuns repede Lottie.

Prea repede, probabil, pentru că celelalte două fete au schimbat o privire care spunea că nu o credeau absolut deloc.

Ellie s-a așezat în fața ei, ascunzându-i-l privirii pe Jamie.

– E din cauza a ce-a spus Sunny? a întrebat ea.

– N-am văzut nicio fantomă! s-a apărat Lottie.

Ellie a zâmbit afectat și Lottie și-a dat seama că fusese păcălită.

– Fantome? a întrebat Binah, ridicând privirea de la niște popcorn pe care îl cerceta.

Prietenele lui Lottie o priveau, iar albul ochilor lor strălucea în luminile fluorescente. Lottie a tras adânc aer în piept, știind că nu mai putea evita discuția aceea.

– OK, uitați ce e: de fapt, mi-am pus o dorință la statuia lui Elwin. Lottie a oftat, simțindu-se stânjenită. Și de atunci, m-am simțit ca și cum aș fi bântuită de o fantomă, sau ceva. Ellie a încercat să deschidă gura, dar Lottie a continuat repede: Mi-am pus o dorință legată de familie, pentru că am simțit că diadema încerca să-mi spună ceva și, după ce am văzut-o pe Liliana cu aceeași diademă, mi-am dat seama că nu știu nimic despre strămoșii mei, în special despre Henry Pitkin... Lottie s-a oprit și s-a uitat la fața uluită a lui Ellie. Sună foarte stupid, nu-i așa?

Ellie a privit-o chiorâș, fără să încerce măcar să își ascundă nedumerirea.

– Crezi că ești bântuită de Liliana?

Atunci atenția le-a fost atrasă de Binah, care și-a dres zgomotos glasul.

– Cred că Lottie vrea să spună că are senzația că e bântuită de faptul că se simte ruptă de familia ei, a explicat Binah pe un ton calm.

Lottie a observat privirea lui Ellie îndreptându-se pentru o clipă spre medalionul ei cu lup și un val de vinovăție a copleșit-o. Motivul pentru care nu voia să îi spună lui Ellie nimic despre aceste sentimente stranii era medalionul. Din punctul de vedere al lui Ellie, Lottie făcea parte din familia Wolfson, iar Lottie nu voia ca Ellie să o creadă nerecunoscătoare.

– Lottie, așa e? a întrebat Ellie, aerul ei obișnuit de bravadă dispărând acum.

– Familia e un subiect dificil.

Lottie nu s-a putut opri să nu repete cuvintele lui Jamie, știind că ar fi fost prea greu să își explice sentimentele cu propriile cuvinte. Ellie era exact opusul ei: avea o legătură aproape *prea* strânsă cu familia ei.

– Păi...

Binah și-a împins ochelarii pe nas. Lottie vedea în ochii ei cum în minte începea să-i încolțească un plan.

– Am putea încerca să luăm legătura cu familia ta, dacă vrei, a spus Binah.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, Binah, dar toți membrii familiei mele cu care mi-aș dori să vorbesc s-au prăpădit de mult.

Rânjetul acela răutăcios s-a ivit din nou pe fața lui Binah.

- E Samhain[1], a spus ea. 31 octombrie e o zi de trecere, un moment când pragul dintre lumea noastră și cealaltă e foarte subțire.

- Binah, ce tot spui tu acolo? a întrebat Lottie.

- Spun că... Sclipiciul de pe aripile ei a scăpărat când și-a aruncat părul peste umăr. Fetelor, voi ați făcut vreodată o ședință de spiritism?

---

[1] Veche sărbătoare celtă care celebra sfârșitul anotimpului recoltelor și începutul iernii, sau a „jumătății întunecate" a anului, prin focuri și sacrificii. Focurile erau o modalitate de a le lumina drumul sufletelor celor morți care se întorceau în infern din lumea celor vii. (n.tr.)

22

Binah a aprins un chibrit și o flacără aurie a pâlpâit, după care a aprins o lumânare galbenă, groasă. Flacăra a crescut și lumina a umplut camera, în vreme ce ea a așezat sfeșnicul pe un pupitru de lemn.

Lottie încercase să se împotrivească, spunând că trebuiau să rămână la petrecere și să caute semne de otravă, dar Binah fusese foarte hotărâtă.

– Dacă n-o facem acum, n-o să mai avem altă ocazie! spusese ea. Și, la urma urmei, nu se vede pe nicăieri ciocolată Tompkins.

Ellie fusese de acord.

– Putem să ne întoarcem la petrecere după ce terminăm. Lottie, lasă-ne să te ajutăm. O să ne rămână timp și pentru Leviathan.

Și cele două o târâseră afară pe Lottie, care protestase doar cu jumătate de gură.

Binah le condusese în sus, pe aleea înspăimântător de liniștită, către Stratus Side. Foarte rar ajungeau Lottie și Ellie să viziteze căminul Stratus și era prima dată când vreuna dintre ele intra în camera lui Binah. Nu era deloc cum își închipuiseră.

Toată lumea știa că lui Binah îi plăcea să învețe, dar Lottie pur și simplu nu se așteptase să vadă asta *atât* de clar.

Podeaua era acoperită cu cărți și hârtii, în afara unui cerc care înconjura o măsuță joasă, perfect organizată, unde câteva perne zăceau împrăștiate pe dușumeaua vopsită. Orice suprafață care nu era acoperită de cărți era ocupată de plante cărora le mergea de minune și care își întindeau lujerii peste pervazuri și diferite suprafețe. Lottie se simțea ca și cum ar fi intrat într-o bibliotecă sau o seră - sau poate amândouă.

Acum s-au adunat în mijlocul camerei, așezate pe perne la măsuța joasă, iar costumele lor păreau total nelalocul lor în camera înghesuită.

- Mai întâi, trebuie să aprindem niște salvie, a spus Binah pe un ton detașat, aplecându-se în spate ca să tragă un sertar de lângă pat în care a băgat mâna adânc pentru a scoate un mănunchi legat cu sfoară.

A aprins capetele tulpinilor și a început să se învârtă prin cameră, lăsând fumul foarte parfumat să umple încăperea. Apoi s-a întins sub pat, de unde a scos o cutie prăfuită, ascunsă de pături. Pe capacul ei era scris OUIJA. A suflat cu grijă stratul gros de praf și Lottie s-a întrebat de câtă vreme o fi zăcut acolo.

Binah a ridicat capacul și a scos din cutie o tăbliță de lemn, pe care a așezat-o pe masă. S-a instalat pe o pernă în fața fetelor și s-au uitat toate la plăcuță. Pe marginea ei se aflau niște litere așezate în cerc, iar în centru erau cuvintele DA, NU, SALUT și LA REVEDERE.

Lottie s-a înfiorat fără să vrea.

- Nu e niciun pericol?

– Ce pericol ar putea să fie? a pufnit Ellie. Nu e adevărată. Și-a folosit capătul cârligului pentru a se scobi nonșalant între dinți, semănând foarte bine cu piratul pe care îl întruchipa.

Lottie a vrut să o aprobe. Nu știa prea bine ce sperau ele să obțină acolo, dar avea destulă minte cât să n-o întrebe nimic pe Binah.

– Absolut niciun pericol, a asigurat-o Binah, ignorând-o cu totul pe Ellie. Tot ce trebuie să facem e să ne așezăm vârfurile degetelor pe indicator și să-i punem unuia din strămoșii tăi o întrebare. Odată ce am intrat în legătură cu un membru al familiei, el ne va conduce degetele către literele sau simbolurile de pe plăcuța ouija, astfel încât să formeze un răspuns.

Lottie a ascultat cu atenție în vreme ce Binah explica regulile.

– Începem? a întrebat Binah.

Lottie și Ellie s-au privit, apoi au încuviințat din cap. Ellie și-a așezat două degete pe indicator. Binah a urmat-o repede și apoi au așteptat-o și pe Lottie.

Când vârfurile degetelor ei au atins lemnul lustruit al indicatorului, a simțit cum electricitatea statică i se urcă rapid pe braț, o senzație nu neplăcută, dar cu siguranță intensă.

– Am vrea să intrăm în legătură cu un membru al familiei lui Lottie Pumpkin, a intonat Binah, cu o voce calmă, dar autoritară.

A urmat un moment de tăcere încărcat de așteptare și apoi aerul din cameră s-a răcit.

Un frig pătrunzător a umplut încăperea, iar răsuflările lor s-au transformat în aburi. Ellie s-a înfiorat, dar a încercat să-și mascheze tremurul ridicând din umeri. În mod clar exista o prezență nevăzută acolo.

- Ești rudă cu Lottie Pumpkin? a întrebat Binah pe un ton respectuos.

Niciuna din ele nu îndrăznea să respire, de teamă să nu tulbure încăperea. Dar nu era nimic - nicio mișcare, niciun sunet.

- Ce prostie, a mormăit Ellie.

Dar, spunând acestea, degetele au început să îi tremure. Lottie și-a dat seama că a simțit și Ellie, pentru că a încremenit, privind tăblița cu ochii mari.

Era o vibrație joasă, o senzație aproape pișcătoare în vreme ce indicatorul începea să se miște încet sub degetele lor.

Lottie s-a întrebat dacă entuziasmul lor colectiv era cel care împingea obiectul, dar, în același timp, nu îi păsa - era incitant. A privit, fascinată, cum indicatorul s-a apropiat de cuvântul DA, dar a trecut pe lângă el și s-a îndreptat către literele de deasupra.

- Să ia cineva un pix și o hârtie, a șoptit Binah.

Lottie a întins mâna către birou și a luat un ciot de creion și o foaie de hârtie. Fără să-și ia ochii de la plăcuță, cu vârful limbii pe-afară de concentrare, a scris fără să se uite în vreme ce mâinile lor se mișcau pe tăbliță de la o literă la alta.

- L... A... T... I...

Au rostit în cor literele și Lottie le-a notat.

- F... U... L... I...

Lottie a început să se încrunte. A aruncat rapid o privire la ce scrisese acolo. Era o aiureală. Ellie părea la fel de nedumerită, dar Binah nu era descurajată, ci continua să se concentreze la tăbliță.

- T... Y... M.

La acea ultimă literă, s-a întâmplat ceva ciudat. Indicatorul a tremurat deasupra lui „M" și apoi le-a condus degetele încet în jurul literei, în sensul acelor de ceasornic.

Un rânjet a apărut pe chipul lui Binah. I-a zâmbit radioasă lui Lottie și a făcut un semn din bărbie către tăbliță. Dar Lottie nu înțelegea ce se întâmplase. Ce-i scăpa? Literele erau o amestecătură.

„O amestecătură..."

Aerul din cameră a început să se încălzească în vreme ce fetele se uitau lung una la alta. Vibrația din vârful degetelor lor a dispărut la fel de repede pe cât începuse. Binah a mișcat repede indicatorul pe plăcuță către LA REVEDERE și totul s-a terminat, dintr-odată.

S-au strâns în jurul bucății de hârtie și au privit lung la literele scrise de Lottie.

Literele pluteau în fața ochilor ei. Nu aveau niciun sens, dar poate dacă le aranja din nou... O imagine i-a venit în minte, imaginea femeii care o obseda.

– Ia să vedem... a șoptit ea. L-I-L...

Ellie a înțeles imediat când a văzut-o pe Lottie așezând literele într-o ordine diferită și a strigat:

- I... Lili! Apoi: M-A-Y... F...

- U-T-T! a continuat Lottie. Lili Mayfutt!

A șoptit numele, temându-se să îl rostească cu voce tare și nevenindu-i să creadă ce se afla în fața ei.

„De ce Lili? Ce voia?“

Camera a devenit încețoșată în vreme ce ea se uita din nou la literele amestecate și murmura în barbă:

- Stați... Mai văd ceva...

- Ce e, Lottie?

Ellie a ridicat îngrijorată o sprânceană văzând-o pe Lottie cum începe din nou să scrie.

Lottie s-a oprit din scris și a ridicat hârtia, confuză.

- Uitați... Putem să avem și „Tufty“, dar nu îl avem pe „W“ de la „William“.

Auzind asta, Binah a zâmbit.

- Lottie, mai spune-mi o dată care e superstiția cu statuia lui Elwin.

Lottie s-a uitat la ea nedumerită, dar știa că nu trebuia să pună la îndoială instinctele lui Binah.

- Îl mângâi pe cap de trei ori, apoi freci „W“-ul din mijlocul numelui său și îți pui o dorință. Dacă vezi fantoma lui William Tufty, dorința ți se împlinește.

- Ce ciudat că superstiția se referă la fantoma fondatorului școlii noastre, și totuși tu ești bântuită de o prințesă rebelă, a spus Binah gânditoare, strângând tăblița ouija și suflând în lumânare.

În momentul în care flacăra a dispărut, mintea lui Lottie s-a limpezit brusc. Nu era singura persoană care

fusese bântuită de fantoma greșită; la fel pățise și Francesca Bennington din al doisprezecelea an. Nu-i venea să creadă că nu își dăduse seama până atunci. Adevărul fusese tot timpul sub nasul ei.

- *William* Tufty! Sigur că da! Tăblița ne spunea să răsturnăm „M"-ul! Vai de mine!

Lottie și-a dus mâna la gură. Brusc, trăsăturile familiare ale Lilianei și pictura lui Tufty cu acea sclipire atotcunoscătoare în ochi începeau să aibă noimă.

- Ce e, Lottie? a întrebat Ellie, uitându-se când la una, când la alta.

- „De cauți să descoperi adevărul" - a început să recite Lottie - „vei afla că dorința toată ți se împlinește..."

Firișoarele de păr de pe brațele ei s-au ridicat în clipa în care și-a dat seama de greșeala pe care o făcuseră cu toatele.

- Binah, nu dorința ta se împlinește, ci dorința de a afla adevărul despre William Tufty.

Nici măcar nu s-a întrebat dacă Binah știa poemul. „Binah știe totul."

Lottie s-a holbat la prințesa ei. Cea mai bună prietenă a sa, care trăia o viață dublă, disperată să scape din capcana îndatoririlor regale. La fel ca Liliana Mayfutt - proprietara originară a diademei lui Lottie. Prințesa fugară... Adevărata identitate a lui William Tufty... Lottie a simțit că totul se leagă.

- Cred că tocmai am aflat cine a fost William Tufty.

- Și, a adăugat Binah, luând un rucsac de pe podea, cred că știu unde s-au ascuns.

23

– Știam eu că trebuie să fie mai multe coridoare secrete!

Binah, practic, cânta în vreme ce se furișau afară către statuia șoimului de iarnă. Dar Lottie nu putea să nu fie tulburată. Șirurile decorative de lilieci și pânze de păianjen o făceau să se simtă ca și cum intrau într-un mormânt.

Făcea exact ceea ce Jamie o avertizase să nu facă, exact ceea ce își spusese *singură* să nu facă: distrăgea atenția tuturor cu o căutare minoră prostească, în vreme ce ele trebuiau să se concentreze pe adevăratul dușman – Leviathan.

Și totuși, nu le-a oprit. Chemarea misterioasă din adâncul școlii pusese stăpânire pe ea și știa că nu avea să scape din ghearele ei până când nu o înfrunta.

S-au apropiat de baza scărilor, iar pașii lor răsunau în tăcere. De dincolo de ușă se auzeau sunetele slabe ale petrecerii de Halloween, încă în plină desfășurare. S-au oprit în fața lui Elwin, simbolul celor ingenioși, al celor care rezolvă mistere, al celor cu o gândire creativă. Era logic că, dacă voiai să-ți ascunzi undeva secretele, aveai să le ascunzi printre elevii de la Stratus.

Mâinile lui Lottie au început să tremure în vreme ce privea în ochii păsării atotcunoscătoare. Fusese ferită de ornamentele de Halloween, căci elevii consideraseră că ar fi fost o lipsă de respect, dar absența unui decor țipător în marea

sală cu ecou o făcea să pară, într-un fel, mai intimidantă decât în orice alt loc de la Rosewood. Și apoi senzația a devenit mai puternică.

Lottie știa că era în capul ei, o durere ciudată care vibra în locul unde stătea, de obicei, diadema. Era ca și cum senzația urca de undeva de sub podea, vibrând sub tălpile ei, prin corp, către creștet. Și, ca și cum ar fi venit de departe, a auzit șoapta unei melodii. S-a întors către Binah și Ellie, dar niciuna din ele nu părea să simtă sau să audă ceva.

Binah a început să studieze statuia, dar Lottie și-a dat seama că nu o putea urmări. Și-a dus mâna la piept pentru a încerca să-și acopere bubuiturile inimii.

- Hei, prințesico, a șoptit Ellie, aplecându-se către urechea lui Lottie. Vrei să mă ții de mână?

Probabil că observase cum se simțea Lottie. În vocea ei nu era nici urmă de sarcasm, doar zâmbetul ei în colțul gurii, liniștitor, în vreme ce îi întindea mâna liberă lui Lottie. În acel moment, Ellie semăna mai degrabă cu un prinț decât cu un pirat.

- Da, te rog.

Lottie și-a strecurat mâna într-a lui Ellie și a simțit cum îi dispare teama.

„Fii curajoasă!"

- Uite! a strigat Binah, întorcându-se către ele cu un zâmbet larg.

Lottie a simțit mâna lui Ellie strângând-o pe a ei și au urmat-o amândouă pe Binah mai aproape de Elwin.

– „W“-ul! Binah a trasat cu un deget litera din numele lui Elwin. Așa cum sugerează tăblița ouija, ar putea fi și un „M“ întors. Vedeți?

Lui Lottie cu greu îi venea să creadă, dar dacă Binah avea dreptate, asta era ascunzătoarea lui Lili Mayfutt.

– Deci... ce facem? a întrebat Ellie.

Lottie s-a uitat cu atenție la literă și a apăsat palma pe tăbliță, sperând să se întâmple ceva – orice. Dar nimic.

Binah s-a apropiat și a încercat să facă același lucru, dar tot nimic.

– Lăsați-mă pe mine.

Ellie și-a tras sabia din teacă, cu o sclipire poznașă în ochi. Lottie nu știa prea bine ce ar fi putut să facă prietena ei cu o sabie de plastic, dar apoi Ellie a scos un urlet și a început să lovească din toate părțile cu tăișul sabiei în statuie, mișcându-și fulgerător brațul prin aer.

– Tu. Te. Vei. Deschide. Tu. Încăpere. Secretă. Stupidă! a răcnit ea.

Incredibil, dar tot nimic nu s-a întâmplat.

– Liliana Mayfutt, deschide ușa acum!

Ellie a coborât sabia, dând lovitura finală.

Clic.

Ellie s-a dat repede înapoi, apucând-o din nou de mână pe Lottie.

– Ce-a fost asta? a întrebat Lottie, strângând-o de degete pe prietena sa.

Toată lumea a tăcut și a privit cum „W"-ul s-a rotit încet pe statuie, însoțit de scârțâitul unui mecanism ascuns, iar litera a devenit un „M".

- „W" pentru „William" și „M" pentru „Mayfutt"! a strigat Binah cu satisfacție.

Avea dreptate - ea întotdeauna avea dreptate.

S-a auzit un scrâșnet și statuia lui Elwin a început să se ridice, urcând către scările în spirală, cu aripile înălțându-se deasupra lor. Ochii statuii au sclipit când au întâlnit lumina lunii care se revărsa pe fereastra de deasupra, reflectând strălucirea argintie în încăperea de sub ea. Acolo unde șoimul stătuse înainte pe un soclu, acum se afla o arcadă deschisă cu scări care duceau în jos, tot mai jos, către un spațiu necunoscut și întunecat aflat sub picioarele lor.

Ellie a privit în jos către scări și a scos un fluierat.

- Școala asta e complet razna!

Binah, întotdeauna pregătită, a scos două lanterne din rucsacul pe care îl luase din camera ei.

- Haideți, repede, a spus ea, întinzându-i fiecăreia câte o lanternă. Nu mai e prea mult până se termină petrecerea.

Nu a trebuit să-i spună de două ori lui Ellie, care a luat-o înainte după ea, trăgând-o pe Lottie de mână.

Și, din nou, Lottie a coborât în vizuina iepurelui[1].

Pe peretele tunelului se vedea o manetă, chiar în spatele ușii care se deschisese.

---

[1] Aluzie la Alice din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll (n.tr.)

– Ah, deci așa poate fi activată ușa din interior, a murmurat Binah, uitându-se cu atenție la maneta de alamă. Interesant. Ar trebui să o închidem, ca să evităm să fim descoperite.

Spunând aceasta, a tras maneta și ușa s-a închis încet, cufundându-le în întuneric în vreme ce porneau în jos pe scări.

Lottie s-a agățat de brațul lui Ellie, iar Ellie a strâns-o mai bine, cu blândețe. Cu fiecare pas pe care îl făceau, bâzâitul și melodia din capul lui Lottie deveneau mai puternice, și totuși știa că trebuiau să vadă ce se afla acolo jos.

– Asta e! a strigat Binah, sărind de pe ultima treaptă și răspândind în spatele ei sclipici ca și cum ar fi fost o zână adevărată.

Ajunseseră într-un spațiu circular, ca o cavernă, mărginit de pereți de piatră reci. În centrul încăperii se afla un șevalet de lemn, în fața unei canapeluțe roșii de catifea, pline de praf. Grămezi de obiecte dreptunghiulare erau proptite de pereți și acoperite cu bucăți mari de pânză. Ellie și-a întins cârligul și a ridicat un colț, scoțând la iveală o ramă aurită.

– Tablouri, a șoptit ea.

Alte picturi erau așezate în teancuri legate pe jos. Blatul unui birou uluitor de mahon a lucit în lumina lanternelor lor. Din fiecare sertar se revărsau hârtii.

Aveau în fața ochilor atelierul unui artist.

– Ăsta trebuie să fie locul unde venea să lucreze William Tufty – sau Liliana, a spus Ellie.

A început să inspecteze încăperea împreună cu Binah, amândouă ridicând diverse obiecte și apoi punându-le la loc.

- Ce-i asta?

Mâna lui Ellie a atins un caiet legat în piele de pe o măsuță de toaletă, cu paginile atât de fragile și decolorate, încât părea că ar fi putut să i se fărâmițeze între degete în orice clipă. Cele trei fete stăteau una lângă alta, uitându-se la obiectul acela străvechi într-o tăcere solemnă, în vreme ce Ellie dădea paginile cu grijă, ținându-și răsuflarea de teamă ca scrisul să nu dispară ca prin farmec.

Nu încăpea nicio îndoială; cuvintele pe care le aveau în față erau o dovadă de netăgăduit.

- E jurnalul Lilianei Mayfutt, a declarat Ellie.

Prin fața ochilor lor se perindau date, nume și țări, scrise cu un scris elegant, pe măsură ce Ellie continua să răsfoiască jurnalul.

- „1643... Albania... Japonia... Kou... 1646... Rosewood... Edith..."

Un tăvălug de istorie secretă li se dezvăluia în fața ochilor, povestea prințesei tinere care fugise și își luase o altă identitate și toate aventurile care conduseseră, în cele din urmă, la înființarea unei școli. Însăși școala în care se aflau.

- Ca să vezi, a spus Ellie, închizând cu mare grijă jurnalul ca și cum ar fi fost o carte sfântă.

Dar Lottie abia dacă o auzea. Abia dacă pricepea ceva din ceea ce tocmai găsiseră, absorbită de acea melodie din

mintea ei, care devenea din ce în ce mai tare, când ceva i-a atras atenția.

Rezemat de birou se afla un tablou în ramă aurie, acoperit parțial cu o pânză. Sub ea, Lottie a zărit un zâmbet ușor, care a umplut-o de căldură. Fermecată, s-a apropiat de tablou și a dat deoparte husa, care a căzut pe jos cu un foșnet ca un oftat fantomatic. Restul picturii s-a dezvăluit privirii ei și Lottie a început imediat să tușească și să murmure incoerent – nu din cauza prafului, ci a persoanei care o privea din ramă. S-a dat înapoi, împiedicându-se de un alt teanc de tablouri, iar husele lor au căzut, scoțând la iveală alte rame aurite și alte imagini ale aceluiași chip. A fugit la următoarea pictură, și la următoarea, trăgând husă după husă și învârtindu-se înnebunită prin toată încăperea.

– Lottie, ce s-a întâmplat? a spus Ellie, alergând la ea ca să o calmeze.

Costumul de dovleac devenise dintr-odată sufocant. Lottie a tras înnebunită de el, smulgându-și-l peste cap și aruncându-l pe jos, și a rămas doar în furoul ei negru. A îndreptat un deget acuzator către primul tablou și ochii de un albastru tulbure pe care îi cunoștea atât de bine. Ochi care erau exact ca ai ei.

– Toate tablourile astea... a început ea, chinuindu-se să își recapete răsuflarea. Sunt toate ale lui Henry Pitkin, strămoșul meu.

Aproape că nu putea să înțeleagă ce vede.

„De ce naiba să fi pictat William Tufty atât de multe portrete ale lui?“

– Ei bine, asta e ciudat, a spus Binah, meditativă. De unde știi?

S-a apropiat de birou și a luat una dintre numeroasele bucăți împăturite de hârtie dintr-o cutiuță de lemn cu încuietoare, studiind scrisul cu ochii ei de bufniță.

– Nu-ți dai seama după fața lui? Lottie gâfâia arătând către imagine. Avem aceiași ochi. Și este pictat în același stil ca portretul pe care îl am eu. Trebuie să fi fost făcute de aceeași persoană.

– Crezi că Liliana ți-a pictat strămoșul de nenumărate ori? a întrebat Ellie, uitându-se cu atenție la tablou.

Lottie nu a avut timp să răspundă, căci Binah a apărut în spatele ei, cu bucata de hârtie încă în mână.

– Cred că e posibil să fi făcut mai mult decât să-l picteze, a spus Binah, înăbușindu-și un chicotit în vreme ce le întindea o scrisoare, deși genul ăsta de sentiment m-a ocolit întotdeauna.

Lottie nici n-o auzea. Mâinile ei tremurau ușor în vreme ce lua hârtia și o netezea, ținând lanterna în sus ca să poată vedea mai bine cuvintele. O durere dulce-amăruie i s-a ivit în piept, chiar sub locul unde se afla medalionul cu lup.

Preaiubitei mele vulpițe, Liliana,

În fiecare dimineață mă trezesc cu o nerăbdare plină de bucurie de a privi chipul trandafiriu al frumoasei noastre Edith.

Se face destul de durdulie acum și sunt sigur că, dacă i-ai vedea burtica rotunjoară, ți-ar veni să o înfuleci fără doar și poate. Face o adevărată zarvă în casă și își fugărește încântată doicile prin parc. E la fel de zgomotoasă și cere la fel de multă atenție ca și mama sa!
Dar ochii ei sunt cei care îmi amintesc cel mai mult de tine, acel albastru de nu-mă-uita. E un rod al iubirii, negreșit, și din iubire va și înflori.

De la șoricelul tău pe vecie îndrăgostit,
Henry

– Se iubeau, a șoptit Lottie, strângând scrisoarea la piept, dorindu-și să absoarbă cât mai mult posibil din tandrețea acelor cuvinte.

Când își dorise o familie, nu-și imaginase nicio clipă că avea să o găsească ascunzându-se în inima școlii Rosewood.

– Ce? Cine? a întrebat Ellie, uitându-se peste umărul lui Lottie și îndreptându-și lanterna către scrisoarea secretă de dragoste.

– William – adică Liliana – și strămoșul meu Henry Pitkin. Lottie s-a uitat din nou la scrisoare și ochii i s-au încețoșat. Au avut un copilaș împreună – pe Edith.

Lottie a împăturit cu grijă scrisoarea și și-a dat seama că bâzâitul și melodia din capul ei încetaseră. Ele o conduseseră către adevăr și acum nu mai erau necesare. Lottie găsise ceea ce căutase. Crezuse că, venind la Rosewood, întorsese

spatele familiei sale – în schimb, școala o adusese mai aproape decât și-ar fi putut imagina vreodată de cei pe care îi iubea.

– Deci, de-aici vine celălalt prenume al meu, a spus ea, înghițindu-și un mic suspin.

Nu era tristă; era în culmea fericirii. Dintotdeauna simțise chemarea către Rosewood, dintotdeauna știuse că diadema ei era specială. Împreună, o conduseseră către singurul lucru care lipsea din viața ei.

„Mulțumesc." A închis ochii și a rostit în tăcere cuvântul, cu o durere surdă și dulce în piept.

– Așadar, e diadema Lilianei? a întrebat Ellie, neputând să-și ascundă încântarea la vederea unei bijuterii adevărate a idolului său din copilărie.

– Da, a răspuns Lottie, zâmbind. Acum este cu adevărat diadema familiei mele.

Faptul că diadema ei fusese cândva a Lilianei îi umplea inima de fericire. Această bijuterie de familie, această moștenire, nu îi fusese, pur și simplu, dăruită lui Henry Pitkin; *aparținuse* strămoașei ei Liliana, preaiubita soție a lui Henry. Faptul că Liliana renunțase la tron – pentru a fugi departe, ca să găsească libertatea, să găsească dragostea și să își ia o identitate cu totul nouă ca bărbat pentru a putea înființa o școală – nu a făcut decât să întărească încrederea lui Lottie în mantra ei: „Fii bună, fii curajoasă, fii de neoprit!" Liliana avusese toate aceste calități, iar Lottie credea că le putea avea și ea.

Fetele au pornit-o înapoi spre căminele lor înainte să se încheie petrecerea, închizând ușa secretă și așteptând ca statuia să coboare din nou pe soclu. Apoi au răsucit „M"-ul la loc în poziția lui de „W".

- Și conspirația cu otrava de la Leviathan? a întrebat Lottie în vreme ce pășeau pe alee.

Își pusese din nou costumul de dovleac înainte să iasă din camera secretă. La urma urmei, n-aveau chef de întrebări stânjenitoare.

Binah și-a întins brațele și a căscat.

– Păi, n-am auzit niciun țipăt de groază sau isteric, așa că mă gândesc că suntem în siguranță în seara asta.

Lottie a încuviințat din cap, dar știa că trebuiau să rezolve problema asta înainte să fie afectați și alți copii.

S-au întors toate trei în camerele lor, stabilind că atelierul lui William Tufty avea să rămână micul lor secret.

În definitiv, era moștenirea lui Lottie.

Când Lottie s-a întins în pat în seara aceea, s-a întrebat dacă nu cumva deja visa. Liliana Mayfutt fugise de-acasă și întemeiase Rosewood Hall dându-se drept William Tufty - un adevăr la fel de ciudat ca existența substituților și a partizanilor. Lottie se gândea că putea înțelege – propriile ei cercetări îi arătaseră că fusese greu pentru femeile din familia regală să facă altceva decât să zâmbească afectat, să se mărite și să aibă copii. Dacă Liliana își dorise cu adevărat să fie liberă în acele vremuri, să poată să facă propriile alegeri – cum ar fi, de pildă, să înființeze o școală –, poate că nu

avusese altă posibilitate decât să pretindă că este bărbat. Lottie a mângâiat diadema de pe noptieră, imaginându-și de câte ori Liliana, Henry, Edith sau chiar mama ei își găsiseră alinarea în același fel.

„Bună, curajoasă, de neoprit."

Știind de unde provenea diadema ei, aceste cuvinte i se păreau și mai puternice acum.

Această lume a regalității devenea tot mai magică și Lottie începea să înțeleagă mai bine de ce simțea că îi fusese sortit să se afle aici.

– Așadar, ai legături regale cu Rosewood, a spus Ellie.

Desena cu un deget mici opturi deasupra capului, în vreme ce stătea întinsă în patul ei, meditând la tot ce descoperiseră.

– Așa se pare, a răspuns Lottie, strângându-l lângă ea pe Domnul Truffles.

Încă îi era greu să se obișnuiască cu ideea.

– Și amândouă avem sânge regal.

Nu era o întrebare, dar Lottie a răspuns oricum.

– Asta nu schimbă nimic, a spus ea repede, remarcând tonul trist al lui Ellie.

– Lottie, de ce nu mi-ai spus ce simți în legătură cu familia ta? a întrebat dintr-odată Ellie, aproape întrerupând-o.

Lottie s-a întors pe o parte ca să se uite la Ellie. A ezitat înainte să răspundă, negăsindu-și prea bine cuvintele pentru a explica tot ce simțea.

– Părinții tăi au fost așa de buni și m-au primit în familia regală. Am crezut că ar părea lipsă de recunoștință din partea mea să-mi fac probleme în legătură cu ai mei.

Liniștea s-a lăsat din nou în cameră, ca o ceață ușoară.

- Mă bucur că ți-ai găsit căminul, Lottie, a murmurat Ellie, în cele din urmă, pe un ton precaut.

Lottie nu și-a putut stăpâni râsul, pufnind în vreme ce încerca să-și înăbușe chicotelile.

- Nu, Ellie, nu pricepi? Nu-i venea să creadă că Ellie nu își dăduse seama, dar, de fapt, nu se pricepuse niciodată prea bine la subtilități. Henry și eu. Liliana și tu. Istoria se repetă. Cred că mi-a fost dintotdeauna sortit să fiu legată de tine.

Ellie s-a întors cu fața la ea și privirile li s-au întâlnit.

- Familia Wolfson, familia Mayfutt, Rosewood... Ellie, nu ei sunt căminul meu. *Tu* ești căminul meu.

Buzele lui Ellie s-au deschis și ochii ei s-au făcut mari la cuvintele lui Lottie. În cele din urmă, a zâmbit.

- Cred că e o tradiție ca prințesele rebele să facă o pasiune pentru dovlecii mici și drăguți.

- Cum...

Nasul lui Lottie s-a încrețit în vreme ce încerca să înțeleagă ce spunea Ellie și obrajii i s-au înroșit într-un fel greu de explicat.

- Noapte bună, prințesico, a zis Ellie și, întorcându-se cu spatele și trăgându-și pilota până la bărbie, a lăsat-o pe Lottie să cugete pe îndelete la ce voise ea să spună mai exact.

PARTEA A DOUA

Prietenii

24

Lottie se simțea bine. Trupul îi era ușor, mintea, limpede precum cristalul și, pentru prima oară de când începuse toată povestea cu Leviathan, chiar era convinsă când spunea că totul avea să fie OK.

A coborât din pat dansând în dimineața aceea, nerăbdătoare să ajungă la antrenamentul cu Jamie. Diadema ei sclipea pe noptieră, amintindu-i cu căldură cât de departe ajunsese în acel an; era moștenirea ei, dovada că era moștenitoarea școlii Rosewood, că locul ei era acolo.

– Liliana...

Lui Lottie aproape că i-a sărit inima din piept de spaimă când a auzit vocea răgușită a celei mai bune prietene ale sale, care vorbea în somn. Pleoapele lui Ellie au tremurat de câteva ori în direcția lui Lottie. Ea a rămas nemișcată, temându-se să scoată vreun sunet, dar Ellie s-a cufundat din nou încet în somn.

După ce a descoperit cât de profundă era, în realitate, legătura ei cu Rosewood, Lottie a simțit o imensă responsabilitate față de școală. Era ca și cum fiecare elev făcea acum parte din familia sa și era datoria ei să se asigure că erau cu toții în siguranță și fericiți. Această responsabilitate însemna că pregătirea ei cu Jamie era și mai importantă acum.

Trebuia să-i oprească pe cei din Leviathan, dar, ca să poată face asta, trebuia să fie puternică.

Era deosebit de rece în acea dimineață de noiembrie, când Lottie se îndrepta către pajiște; aerul era nemișcat și tăcut, iar parfumul florilor, mai domol, căci se pregăteau de somnul de peste iarnă.

– Ai întârziat cinci minute.

Pașii lui Lottie au șovăit la auzul tonului aspru al lui Jamie. Tot îl mai supăra ceva?

– Scuze, a trebuit să mă mișc foarte încet pe lângă Ellie, deși pe fata aia nici cu uraganul nu poți s-o trezești.

A încercat să îi zâmbească, dar, spre nedumerirea ei, el nici măcar nu a surâs disprețuitor. Nu se vedea nicio urmă din umorul lui sarcastic, doar o privire iritată.

– Să nu mai întârzii, a spus Jamie pe un ton rece, întorcându-i spatele și lăsând-o să vină după el.

Lottie a simțit că i se strânge inima. Chiar crezuse că se înțelegeau bine, dar el tot trecea de la o atitudine prietenoasă la una neașteptat de iritată, iar ea nu-și dădea seama cu ce greșea.

– Bine, a răspuns ea, frustrată.

Jamie a condus-o undeva la marginea pajiștii, ceva mai aproape de casa Conch decât era obișnuită, și i-a aruncat la picioare două gantere.

– Fă exercițiile alea pe care ți le-am arătat săptămâna trecută și pe urmă putem exersa autoapărarea.

Ea a oftat, neștiind ce putea spune pentru a-l îmbuna, când, spre surprinderea ei, el și-a scos propriul set de

gantere – mult mai mari decât ale ei – și s-a apropiat pentru a lucra împreună cu ea.

– O! a făcut ea prostește. Nu știam că te antrenezi și tu.

– E vreo problemă? a întrebat Jamie, scoțându-și hanoracul și dezgolindu-și brațele subțiri, dar puternice.

A luat în mâini ganterele și a început să se antreneze, întinzând brațele în față și dând cu pumnii în gol.

– Nu, doar că...

Vorbele i s-au oprit în gât în vreme ce îl privea lovind agresiv aerul rece; mișcările lui erau deopotrivă prudente și violente, ca și cum și-ar fi înăbușit o furie sălbatică. Și totuși, Lottie nu-și putea lua privirea de la el; trupul lui armonios era ca o statuie sculptată cu migală.

– Mă distrage. A zis-o fără să se gândească și și-a dus imediat mâna la gură când și-a dat seama. N-am vrut să spun asta, am vrut să spun că ești foarte bun; mă face să mă simt proastă.

Îi venea să-și tragă una pentru că fusese atât de nepoliticoasă. Asta în mod clar nu avea să-l binedispună.

– Mda, păi, și tu mă distragi, a răspuns el fără să ezite.

– Poftim? Nu știu ce crezi tu...

– Iar faci așa, ești distrată și mă distragi și pe mine. Ridică-ți ganterele! a zis el pufăind și continuând să lovească violent în gol.

Lottie a tăcut, fără tragere de inimă, și și-a ridicat greutățile.

„Sunt distrată și distrag?" Asta era, în general, opusul a cum se simțea ea de când descoperise adevărul despre familia ei.

- Te înșeli, a spus Lottie.

- Ce?

Jamie s-a oprit din lovituri și a început ea, în schimb, să atace spațiul din fața ei. Fiecare mișcare violentă șuiera prin aer, și Lottie nu s-a oprit. Atitudinea lui Jamie o demoraliza, și asta era tot ce-i lipsea acum.

- Am muncit mult, a spus Lottie, și am înfruntat lucruri la care nici n-aș fi vrut să mă gândesc, ca să pot rămâne vigilentă și să nu mai fiu distrasă. Nu știu ce am făcut ca să te aduc într-o dispoziție atât de proastă, și nu știu ce să fac pentru a o schimba, dar în niciun caz nu mă acuza că aș fi distrasă. Eu mi-am înfruntat demonii, Jamie, ceea ce nu pot spune și despre tine.

A lăsat greutățile pe pământ, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai zisese, încercând să-și recapete răsuflarea. O șuviță i-a ieșit din coada de cal și i-a căzut în ochi. A suflat spre ea, ca s-o dea la o parte, dar i-a venit din nou în față.

S-a întors iarăși spre Jamie și a încremenit văzându-i chipul. Părea îndurerat, și privirea lui îi aducea atât de bine aminte cum se uitase la ea în seara aceea, lângă piscină. El a întins mâna și i-a dat șuvița de păr după ureche, privind-o atât de intens în ochi, încât nu și-a putut întoarce privirea.

- Lottie, a început el, cu o voce blândă, și ea și-a dat seama că începe să se relaxeze, dar apoi a clătinat din cap, privirea i-a devenit din nou rece și și-a luat mâna. Nu faci decât să mă tragi în jos, a spus.

Lottie era aproape prea șocată ca să mai zică ceva. Vorbele lui o dureau, și încă mult, dar un sentiment de amărăciune i s-a ivit în piept și a simțit răceala din aer învolburându-se în jurul ei. Una era să o acuze că era distrasă, dar cum îndrăznea să spună că îl trăgea în jos? Făcea tot ce putea pentru a-i opri pe cei din Leviathan, muncind din greu pentru a face față unor lucruri care o îngrozeau, deși el refuza să vadă asta.

– În ce fel te trag în jos?

Mâna ei a rămas înfiptă în șold, imitând cât de mult putea atitudinea de „nu mă pune la încercare" a lui Ellie.

– Trebuie să o pun pe primul loc pe Ellie și coroana, iar tu...

– Eu *întotdeauna* o pun pe Ellie pe primul loc; înseamnă totul pentru mine. Să nu îndrăznești să te îndoiești de asta! Doar ăsta e și motivul pentru care ai acceptat să mă pregătești, pentru ca amândoi să o putem pune pe primul loc și să nu ne facem griji unul pentru celălalt. Lottie a înaintat un pas spre el, nelăsându-i privirea dezaprobatoare s-o oprească. Nu transforma asta în problema mea, dacă tu nu poți s-o faci, sau fii sincer și spune-mi ce te deranjează cu adevărat.

Ceva din ce a spus trebuie să fi ajuns până la el, deoarece în jurul lor a început să se facă dintr-odată foarte cald, ca și cum frustrările fiecăruia dintre ei ar fi radiat în atmosferă. Brusc, și cu mai multă violență decât era nevoie, Jamie și-a aruncat ganterele, dar Lottie nici n-a clipit. Se săturase de atitudinea lui și se săturase să o învinuiască pe ea pentru asta. Deja avea destule pe cap.

– Să te pregătesc pe tine de două ori pe săptămână îmi mănâncă din propriul meu antrenament. Asta e slujba mea, Lottie, și, cumva, tu mă împiedici să o fac bine. N-ar fi trebuit niciodată să accept să lucrez cu tine. Nu pot.

– *Nu poți?* Nu înțeleg, credeam că...

– Nu, nu înțelegi. Niciodată nu înțelegi nimic.

Jamie a ridicat vocea mai mult decât se aștepta Lottie, așa că a făcut un pas în spate.

– Ce-i cu tine, Jamie? De ce ești așa de – a ezitat să rostească vorbele, pentru că i se părea aproape o prostie – așa de rău?

Și-a tras nasul, frecându-se disperată pe față în încercarea de a-și opri lacrimile, dar nu a reușit să le împiedice să îi alunece pe obraz.

– Lottie, eu...

Un fluierat ascuțit a străpuns aerul înghețat de pe pajiște și, când s-au întors, l-au văzut pe Raphael venind în fugă spre ei, cu un rucsac săltându-i în spate și cu transpirația lucindu-i pe pielea cafenie.

Lottie s-a frecat din nou repede pe față, încercând să-și vină în fire înainte ca Raphael să facă vreo supoziție.

– Nu știam că prințesa dovleac mi-a luat partenerul de jogging.

Raphael chicotea pe când se apropia de ei, dar, după ce s-a oprit și și-a aruncat pe jos rucsacul, s-a aplecat puțin, sprijinindu-se cu mâinile pe picioare, pentru a-și recăpăta răsuflarea, acela fiind, în mod clar, sfârșitul alergării lui

înainte de ore. I-a privit nedumerit, studiindu-le fețele, și Lottie s-a panicat că ar fi putut să o întrebe de ce plângea.

– Chiar nu credeam că obrajii tăi pot să se facă mai roșii decât i-am văzut pân-acum.

A zâmbit afectat, iar dinții lui perfecți, ca niște perle, au sclipit către ea.

– Nu sunt roșii, ci trandafirii, și asta e dovada că am lucrat intensiv, dar mersi oricum, a răspuns ea, încrucișându-și brațele și așezându-și imediat pe față masca unuia care se simțea perfect și nu tocmai ce avusese o ceartă care ar fi putut strica o prietenie.

– Și Jamie ce scuză are? a miorlăit Raphael, arătând către partizanul furios.

Lottie s-a uitat la Jamie. Continua să o privească fix, și pieptul i se umfla și se lăsa încet. Era clar, după maxilarul său încordat, că voia să spună mai multe, dar trebuia să își țină buzele pecetluite în prezența lui Raphael.

– Sunt bine.

Și-a luat cu greu privirea de la ea, pufnind brusc, ca un taur furios.

– Chiar? Raphael și-a schimbat tonul, părând acum sincer îngrijorat. Jamie, nu mi-o lua în nume de rău, dar arăți îngrozitor. Lottie a trebuit să-și țină răsuflarea ca să nu icnească la această observație fără menajamente, dar n-a avut timp să se gândească prea mult la asta, că Raphael a spus ceva care a schimbat totul. Percy tot nu te lasă să dormi cu umblatul lui în somn?

„Percy umblă în somn?“

Lottie i-a aruncat o privire, aproape nevenindu-i să creadă că Jamie ținuse ceva secret față de ele, după cât le mustrase, dar el a refuzat să se uite în ochii ei.

– Am spus că sunt bine, Raphael. Ne vedem mai târziu.

Raphael a dat din umeri, recunoscându-se învins, și s-a întors să plece, dar apoi s-a oprit.

– A, da! Jamie, ai uitat ceva în punga cu notițele de la *Hamlet* pe care mi le-ai împrumutat.

Aerul a încremenit din nou în vreme ce Raphael băga mâna în rucsac și Lottie a văzut confuzia de pe chipul lui Jamie, ceva ce foarte rar îi era dat să vadă.

– Voiam să trec pe la tine și să ți-o las, când v-am văzut. Raphael a tras fermoarul de la buzunarul lateral. E o carte de istorie, sau ceva, a adăugat el într-o doară, și confuzia lui Jamie s-a transformat în groază.

Aerul s-a schimbat din nou, o agitație l-a cuprins pe Jamie și, cu viteza fulgerătoare a unui partizan, a înșfăcat brațul lui Raphael, care tocmai ieșea din rucsac. Dar prea târziu! Era ceva ce Lottie nici nu visa să mai vadă vreodată. Cartea. Cartea despre istoria Pakistanului pe care i-o dăruise ea cu mai bine de o lună în urmă. Cartea care – își dădea abia acum seama – încă îl bântuia.

Jamie a smuls cartea de la Raphael și a băgat-o în rucsacul lui fără niciun cuvânt.

Dintr-odată, toată confuzia din ultimele săptămâni s-a risipit.

„De-asta e Jamie așa distant.“

- Mulțumesc, Raphael, a răspuns Jamie pe un ton foarte calm, nelăsând să se vadă nicio urmă din stinghereala pe care o simțea.

Bineînțeles că nu a funcționat, căci reacția lui inițială fusese prea agresivă și Raphael începuse să se holbeze la el, uluit.

-Bine... a spus el încet, uitându-se când la unul, când la altul. Ne vedem mai târziu.

L-au urmărit cu privirea cum se îndrepta alergând către casa Conch, devenind un punctișor pe măsură ce se îndepărta, fără să știe ce impact avusese asupra celor doi.

- Jamie... Lottie s-a întors către el, neștiind prea bine ce-ar fi trebuit să spună. Se simțea ca și cum ar fi fost martoră la ceva foarte intim. Îmi pare rău, a zis ea, în cele din urmă, cuvintele ieșindu-i ca o șoaptă sugrumată.

- N-ar mai trebui să facem asta, a spus el calm, îndreptându-se către gantere pentru a le strânge. A fost greșeala mea. Hai să ne vedem, mai bine, de școală și de responsabilitățile noastre. Amândoi.

O privire hotărâtă în direcția ei i-a spus cât de serios vorbea, de fapt.

Lottie s-a gândit la începutul verii, când el acceptase să o pregătească, și cum simțise că se înțelegeau foarte bine unul pe altul. Cum putuse să strice totul atât de rău?

Fără să se poată uita la el, și-a lăsat capul în jos.

- Chiar voiam să ajut, a spus ea.

Jamie a pufnit amar, dar nu părea supărat.

- Știu, a răspuns.

În cele din urmă, Lottie l-a privit din nou în ochi - acei ochi căprui-închis, ascunși în spatele unor gene dese și întotdeauna atât de greu de citit. Nu era supărat; era trist. În spatele măștii crăpate se ascundea o imensă și profundă singurătate.

Iar Lottie a simțit că avea să treacă mult timp până aveau să devină din nou la fel de apropiați.

25

Pe măsură ce luna noiembrie se scurgea lent, o ceață groasă s-a lăsat peste școală și odată cu ea a venit și o liniște stranie. Nu era liniștea calmă, de studiu pe care și-o amintea Lottie de iarna trecută, ci o liniște încordată, ca și cum Rosewood ar fi știut că ceva sinistru pândea dinăuntrul său.

Lottie, Binah și Ellie erau în noua lor „bază secretă", atelierul Lilianei. Acum veneau adeseori în timpul perioadei lor săptămânale de „studiu liber" și decoraseră spațiul pentru a se simți ca acasă, umplându-l cu luminițe colorate, agățând diverse lucruri pe pereți și transformându-l astfel într-o grotă scânteietoare și confortabilă în care să învețe și să facă planuri.

– Au mai fost două cazuri de copii afectați de surogatul de formulă Hamelin, a anunțat Binah. Rory Martin din anul șapte, în timpul unei ore de mate săptămâna trecută, și Alice Amari, din anul doisprezece, șefa casei Ivy, în pauza de masă acum două zile.

Binah își notase ora exactă, datele și împrejurările în care se produsese fiecare incident. Era limpede că începea să se contureze un tipar. Până atunci fuseseră zece incidente în total, fiecare cu aceleași simptome și același miros de pudră de bebeluși.

– Câte unul pe săptămână, a spus Lottie pe un ton solemn, cu foile ei de recapitulare la chimie întinse pe birou în fața sa.

Teoretic, ea era moștenitoarea școlii Rosewood; trebuia să aibă grijă ca toți elevii să fie în siguranță, și asta însemna să își dea seama ce plănuia Leviathan – și să-și dea seama repede.

Ellie a mormăit, prăbușindu-se pe canapeaua de două locuri, căreia Lottie și Binah îi schimbaseră tapițeria.

– Nu are nicio logică. Cum o dată pe săptămână? Și de ce?

Nu știau răspunsul. Nu mai aveau alte informații care să le ajute și începeau să aibă senzația că ajunseseră într-un punct mort. Lottie a aruncat o privire către una din picturile Lilianei, imaginându-și furia ei și amintindu-și că același foc curgea și prin venele ei.

„Fii de neoprit!"

– O să ne dăm noi seama, a spus Lottie, închizându-și cartea și aruncându-i lui Ellie unul din cele mai liniștitoare zâmbete ale ei.

Nu puteau lăsa Leviathan să câștige; aveau să-și dea examenele și să-i dejoace planul – oricare ar fi fost el.

– Unul pe săptămână, a repetat Binah cuvintele încet, aproape în șoaptă. Asta e recapitularea la chimie? a întrebat ea dintr-odată, și ochii i s-au făcut mari, ca de bufniță, așa cum se făceau întotdeauna când îi venea vreo idee.

– Ăăă, da... Vrei să te uiți?

Lottie a întins cartea, dar Binah a ignorat-o și și-a împins ochelarii pe nas, încruntându-se concentrată.

– Unul pe săptămână... a repetat ea ca pentru sine, privind lung către cartea de recapitulare la chimie, *Biochimia experimentală modernă*.

Fața i s-a luminat în clipa în care și-a dat brusc seama de ceva.

– E un experiment! a zâmbit ea cu gura până la urechi, încântată de noua ei descoperire. Leviathan experimentează.

– Iar elevii de la Rosewood sunt subiecții! a adăugat Lottie, sărind entuziasmată de pe scaun.

– Probabil că încearcă să perfecționeze formula, a început să speculeze Binah, bătând cu pixul în caiet și notând noua informație.

– Dar nu pot să-mi dau seama cum strecoară otrava în școală. Cine le-ar putea face treaba murdară acum, că Saskia a fost capturată? a spus Lottie, plimbându-se prin atelier.

Cineva, sau ceva, probabil că aducea substanța – cineva din școală. O mulțime de chipuri i-au trecut prin minte: directorul, profesorii, elevii... *Elevii?* La acest gând, s-a oprit și a avut o senzație ciudată că îi scăpa ceva. Deodată, în minte i-a venit Percy Butter, băiatul traumatizat care împărțea camera cu Jamie.

– Cred că ar trebui să-i spunem lui Jamie, a zis Binah, ca și cum i-ar fi citit gândurile. S-a uitat în jur de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că nu era și el acolo și că lipsea de ceva vreme. Dar unde e? S-a întâmplat ceva?

Binah s-a întors către Lottie, care a simțit cum i se umezesc palmele și i se pune un nod în gât. Se hotărâse să-l lase în pace pe Jamie, așa cum își dorise, și la fel făcea și el. Se întâlneau să discute despre Leviathan și să ia micul dejun, dar, în afară de asta... Nu păruse prea interesat de atelier nici după ce îi spuseseră ce descoperiseră, iar examenele care se apropiau deveniseră o scuză grozavă pentru a se evita unul pe altul. Lottie trebuia să recunoască însă că datorită acestui lucru reușise să lucreze foarte mult.

– Eu și Jamie...

Se pregătea să le spună că ea și Jamie hotărâseră să ia puțină distanță unul față de altul, când Ellie s-a îndreptat brusc, ca și cum ar fi străbătut-o un fulger.

– Auziți?

Avea urechile ciulite aproape la propriu, iar nasul i se mișca, de parcă ar fi fost un lup care adulmecă un miros.

– Ce să auzim?

Binah și Lottie s-au uitat una la alta, rămânând cât de silențioase puteau.

Ellie a sărit în picioare.

– Plânge cineva.

Abia au avut timp să-și adune lucrurile, că Ellie s-a îndreptat către ieșire.

– Ellie, unde te duci? a strigat Lottie, aproape ciocnindu-se de ea când s-a oprit la baza scărilor.

Ellie a rămas o clipă încremenită, ascultând cu atenție, apoi a pornit din nou.

– Sunetul se mișcă, a spus ea.

– Păi, atunci să mergem după el, a zis Lottie, făcându-i semn lui Ellie să o ia înainte.

S-au strecurat afară din atelierul lor secret, ascultând cu grijă ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă când au deschis și au închis la loc apoi ușa tainică. Vremea mohorâtă îi făcuse pe aproape toți elevii să se refugieze în sălile de studiu, lăsând școala pustie și mai scârțâitoare ca de obicei. Au urmat-o pe Ellie afară prin ceață, în josul aleii mărginite de trandafiri, încercând, dar în zadar, să audă ce auzea ea. Trecuseră deja de căminul Ivy Wood când au apucat-o spre pădurea Rose, un loc în care elevilor le era interzis accesul.

Primul lucru pe care l-a remarcat Lottie a fost cântecul. O melodie ciudată și obsedantă se auzea dinspre pădure, ca prin vis, încât lui Lottie i se părea aproape că vine chiar din capul ei. Înainte să poată să o urmeze, melodia a încetat brusc.

„Oare mi-oi fi imaginat doar?"

Apoi s-a uitat în jos și acolo, la intrarea în pădurea întunecată, se afla o dâră de firimituri aurii care dispărea printre copaci, ca și cum ar fi fost acolo pentru a le ghida.

– Alea sunt... firimituri de pâine? a întrebat Lottie, fără să-și creadă ochilor.

Binah s-a aplecat și a luat pe deget câteva firimituri, apoi s-a ridicat și le-a dus la nas.

– De biscuit, de fapt.

– Acolo! Auziți? a spus Ellie și, tăcând apoi, a intrat în pădure.

Au urmat-o.

– Mie mi s-a părut că aud o melodie, a șoptit Lottie, dar, când s-a concentrat mai bine, a auzit ce urmărea Ellie.

Un scâncet vag, înăbușit de ceață, i s-a strecurat încet în urechi. Tristețea inconfundabilă a unei fete care plângea.

„Nu plânge, mai degrabă se tânguiește." Gânduri la făpturi prevestitoare de moarte i-au umplut mintea lui Lottie, zâne îndurerate care aleargă în pădure pentru a jeli. A întins mâna spre Ellie și și-a împletit degetele cu ale ei pentru a potoli durerea bruscă pe care o trezise sunetul în ea. Cele două fete s-au privit, apoi au dat din cap și au pătruns mai adânc în misterioasa și întunecata pădure Rose, urmând firimiturile de biscuit.

Cu mai puțin de un an în urmă, Lottie alergase în pădurea aceea în ziua aniversării morții mamei sale. Acum, cele trei fete s-au strâns una într-alta în vreme ce înaintau cu greu. Stejari cu trunchiuri răsucite împiedicau lumina să pătrundă, iar ceața implacabilă care se lăsase deasupra școlii atârna densă în aerul întunecat.

– Acolo! a șoptit Ellie, arătând către un stejar cu trunchiul gros, într-un luminiș plin de mușchi.

Era același copac sub care se trezise Lottie cu atâta timp în urmă. Și-au ținut răsuflarea, ascultând suspinele îndurerate.

„Voi fi bună. Voi fi curajoasă", și-a repetat Lottie în gând.

– Hei! a strigat ea.

Plânsul s-a oprit brusc și ele au ocolit prudente copacul, ca să nu îl sperie pe cel care se afla acolo.

În spatele trunchiului se vedea stofa galbenă în carouri a unei uniforme de la Stratus. Mirosul inconfundabil de pudră de bebeluși plutea în aer.

Și iat-o. Așezată sub ramurile marelui stejar era Lola Tompkins, plângând în hohote și îndopându-se cu un pachet de biscuiți.

26

Ceața din jurul școlii începea să devină supărătoare și Jamie nu reușea să reziste în fața cântecului ei adormitor. Totul îl epuiza, iar partea cea mai rea era că nu putea să o mai învinuiască pe Lottie pentru asta. Ea își ținuse promisiunea și se comporta ca un substitut perfect și o elevă model, și, în mod miraculos, reușise să o facă și pe Ellie să se poarte frumos. Problemele care nu-i dădeau pace lui Lottie dispăruseră, și ar fi fost o dovadă de încăpățânare din partea lui să o învinuiască pe ea că era distrat. Și totuși, exact așa făcuse.

Îi trebuise doar o săptămână în care să nu o vadă ca să își dea seama că nu ea era problema. Continua să fie cu mintea aiurea, tot nu făcea niciun progres în cercetările sale despre Leviathan și continua să se gândească la Lottie.

Pentru că nu mai putea să o învinuiască pe ea, dădea vina pe toată lumea și pe toate lucrurile.

– Jamie, ai auzit ce-am spus?

Jamie a ridicat privirea spre Raphael, care dădea din mână pentru a-i atrage atenția, în vreme ce se îndreptau amândoi către bibliotecă.

– Da, Raphael, dar pur și simplu nu știu cum să-ți mai explic că nu-mi pasă ce personaj din *Răzbunătorii* aș putea să fiu.

Jamie și-a dat ochii peste cap, știind că Raphael nu avea să renunțe la subiect.

– Întotdeauna mi s-a părut că tu semeni cu Bucky. Ești atât de serios și de melancolic.

Raphael s-a holbat la Jamie ca și cum s-ar fi pregătit să îi prezică viitorul. Jamie i-a răspuns cu o privire dezaprobatoare, care a reușit să-l facă pe Raphael doar să râdă.

– Dap! a pufnit Raphael. Tu și Bucky v-ați potrivi la fix!

Au trecut pe lângă un grup de eleve de la Ivy, care au chicotit și s-au înroșit când Raphael le-a făcut cu ochiul, iar Jamie a trebuit să se abțină să îl ia peste picior. Se obișnuise repede cu efectul pe care el și Raphael îl aveau asupra elevelor, dar se detesta pentru că se lăsa atras în jocul ăsta. I-a zâmbit uneia dintre fete. Așa cum era de așteptat, ea s-a înroșit ca focul și le-a șoptit ceva prietenelor ei. Vanitatea era o altă slăbiciune pe care această școală o scosese la iveală în Jamie.

Au intrat pe ușa arcuită a bibliotecii, unde stabiliseră să se întâlnească cu Percy. Astăzi era mai liniște decât de obicei, căci toată lumea se pregătea pentru examenele de iarnă. Lui Jamie atmosfera i se părea neliniștitoare, ca și cum dincolo de aparenta acalmie ar fi stat la pândă ceva.

Apoi l-a izbit mirosul.

Dulce, ca pudra pentru bebeluși. Acel miros inconfundabil nu putea însemna decât un singur lucru. Jamie a intrat imediat în alertă, gata să acționeze rapid în momentul în care cineva ar fi prezentat simptome de intoxicație cu formulă Hamelin. Instinctiv, a întins brațul în fața lui Raphael,

ferindu-l de orice posibil pericol. Mintea i s-a umplut de imagini cu Lottie având probleme, cu Lottie otrăvită, cu toate persoanele la care ținea el victime ale Leviathan.

Un mormăit i-a scăpat din gât. „Ar trebui să te gândești numai la Ellie."

Raphael i-a împins brațul deoparte în clipa în care sursa mirosului le-a apărut în fața ochilor.

Micky Tompkins. Stătea jos și vorbea concentrat cu Percy. Era ciudat să îl vadă pe Micky fără Lola. El și Percy comunicau prin semne. N-ar fi trebuit să îl surprindă pe Jamie că Micky cunoștea limbajul semnelor; Micky și Lola crescuseră cu Percy, familiile lor fiind foarte apropiate datorită afacerilor. Ceea ce îl surprindea era subiectul discuției lor, ușor de citit pentru el în timp ce-i urmărea cu privirea.

Prinse trei cuvinte-cheie. „Periculos"... „marionetă"... „ajutor".

Dar ultima propoziție a fost cea care l-a îngrijorat cel mai mult pe Jamie. Percy a ridicat privirea și l-a surprins uitându-se la ei. Și-a coborât mâinile, încercând să-și ascundă mesajul, dar nu a funcționat. Jamie l-a văzut pe colegul lui de cameră spunându-i lui Micky: „Oprește-te. Jamie cunoaște limbajul semnelor".

Au încremenit amândoi și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-au întors către Raphael și Jamie, care se apropiau de ei.

– Micky! Nu știam că te-ai întors. Raphael s-a repezit spre el, ciufulindu-l în joacă. Ești OK? Unde e Lola?

Micky le-a zâmbit radios amândurora, un gest atât de dulce, încât Jamie aproape că i-a simțit gustul.

– Salut, Raphael, Jamie. Sunt foarte bine, mulțumesc.

Micky întotdeauna avusese un fel ciudat de a vorbi: fără prea multe cuvinte. Dar chiar și pentru el răspunsul era prea concis, în ciuda zâmbetului.

– Unde e Lola? a repetat Jamie, silindu-se să-și păstreze tonul vesel al vocii.

Nu voia ca Micky să își dea seama de suspiciunile lui.

Micky s-a întors către el, iar privirea lui albastră de gheață i-a străpuns inima.

– Sunt convins că Lola e foarte OK fără mine.

În mod clar, Lola nu era deloc OK. Lottie nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de supărat. O durea chiar și să se uite la ea cum suferea.

– Lola? a spus Lottie încetișor.

Lola a tresărit auzindu-și numele și s-a șters repede la ochi, încercând din răsputeri să ascundă că plânsese. Bineînțeles că nu a funcționat; avea ochii umflați, iar nasul îi devenise aproape la fel de roșu ca buzele.

– Ești OK? a întrebat Ellie serioasă, neștiind cum să o aline.

– Sunt foarte bine.

Lola a încercat să schițeze un zâmbet, care lui Lottie i-a rupt inima. Ea însăși își perfecționase zâmbetul fals cu mulți ani în urmă.

Ellie și-a scos geaca și, fără niciun cuvânt, a înfășurat-o în jurul Lolei. Binah și Lottie i-au urmat exemplul și s-au așezat în cealaltă parte a Lolei, înconjurând-o toate acum ca un cocon cald. Pentru o clipă, ea a părut șocată, dar curând s-a relaxat în compania lor, lăsându-și lacrimile să-i alunece nestingherite pe obraji.

– Nici măcar nu știam că te-ai întors, a șoptit încetișor Lottie.

– M-am întors azi-dimineață, a răspuns ea cu un sughiț. Cum m-ați găsit aici?

– Ne-am luat după firimiturile de biscuiți, a răspuns Binah, râzând de isprava lor.

– Ups!

Lola a roșit și a râs ușor, cu jumătate de gură.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellie. E nevoie să bat pe cineva?

Ellie și-a lovit palma cu pumnul pentru a arăta că vorbea serios și Lola aproape că a zâmbit, dar a scuturat repede din cap.

– Nu, nu. Doar că se duce totul de râpă. Și-a răsucit pe deget o șuviță de păr alb. Sunt îngrijorată că ne-am întors prea repede la școală, dar trebuia să plecăm din casa aia.

Lottie cunoștea prea bine sentimentul acela, cercul vicios de a vrea să fii alături de cineva drag din familie care e bolnav, dar pe care îți e prea greu să îl vezi așa de nefericit.

– Înțeleg, a spus încet Lottie, dorindu-și să își poată deschide sufletul în fața Lolei și să-i vorbească despre adevărata ei viață de familie. Am auzit de tatăl tău la știri.

Din fericire, Lottie simțea că Lola începea să se liniștească.

Lola a respirat adânc și sacadat și a început să își spună povestea.

- Tatăl meu e așa de bolnav. E bolnav de foarte mult timp. Richard Butter l-a ajutat cu afacerea, dar anul ăsta i-a fost mult mai rău. Lola s-a oprit preț de o clipă, ca să se adune, și Lottie a simțit cum Ellie întinde mâna și o strânge pe Lola de umeri. Imediat după fuziunea cu Butter, au început să se perinde pe la conac o mulțime de oameni ciudați, și nu mai putem sta niciodată singuri cu tata, a continuat Lola, apoi s-a scotocit în buzunar după un șervețel și și-a suflat nasul.

- Ce fel de oameni? a întrebat Ellie.

- Sunt stagiari la Richard Butter - Ingrid și Julius. Lola a devenit foarte serioasă, ca și cum și-ar fi amintit ceva neplăcut. Mă sperie, a șoptit ea. Dar e vorba de tata. Cred că își pierde mințile. Tot încearcă să cânte la pianul ăla vechi al mamei, care ne-a rămas după moartea ei, dar are degetele prea distruse de artrită. Și, pe urmă, Micky a fost foarte îngrijorat pentru Percy. Știu că e greu pentru amândoi, dar nu vrea să vorbească deloc cu mine despre asta. Niciodată nu am stat prea mult timp despărțiți. Doar am... Sunt așa de... Îmi pare rău, am...

- E OK, Lola. Binah a mângâiat-o pe cap liniștitor. Putem să stăm, pur și simplu, cu tine dacă vrei. Nu trebuie să spui nimic.

– Ne bucurăm doar că ești din nou cu noi, a adăugat Lottie, dar nu era sigură că Lola îi vedea zâmbetul încurajator printre lacrimi.

– Simt doar că ceva nu e în regulă cu casa. E ca și cum ar fi fost – și-a încrețit nasul, de parcă ar fi simțit miros de putreziciune – otrăvită.

Lottie a simțit că încremenește. A aruncat o privire la Binah și la Ellie. Fețele lor spuneau că și ele credeau la fel. Coconul fusese destrămat. Viețile oamenilor erau în pericol.

– Lola, a început ea, trebuie să te întrebăm ceva, dar, te rog, nu te simți obligată să răspunzi dacă nu vrei.

S-au întors cu toatele, formând un romb pe pământul acoperit cu mușchi unde stăteau așezate.

Lola s-a uitat pe rând la fiecare dintre ele și a dat din cap.

– Știi ceva despre un grup numit Leviathan? Sau de ce se pare că unele tablete de ciocolată Tompkins otrăvesc lumea la Rosewood?

Binah a trecut direct la subiect, fără să folosească însă un ton intimidant. Din păcate, Lola le-a privit lung, cu o față lipsită de expresie. Ceața a părut să se îndesească și să devină mai groasă în jurul lor.

– Otrăvesc? Ciocolata Tompkins? Nu... nu știu nimic despre asta. Lola și-a lăsat capul în jos și a apăsat cu palma iarba udă de rouă de lângă ele, lăsând o urmă închisă la culoare. Îmi pare rău...

Ellie a început să-și muște buza, iar părul negru i-a căzut peste ochi în vreme ce trăgea de iarbă.

– E OK, a spus repede Lottie, încercând să înveselească atmosfera.

A întins o mână spre Ellie, un gest pe care îl făcuse de un milion de ori. Toate aveau hainele umede de la cât umblaseră prin ceață și toată lumea începuse să tremure de frig.

– Stai liniștită, o să aflăm noi ce se întâmplă cu formula Hamelin.

Ochii Lolei s-au făcut mari.

– Ai spus „formula Hamelin"?

– Da, a răspuns încet Lottie.

– De unde naiba știi de asta?

Lola s-a îndreptat brusc, lovindu-se de crengile copacului, de unde o ploaie de rouă s-a scuturat pe ele.

Cele trei fete s-au uitat una la alta.

– Păi, avem motive să credem că o variantă a formulei Hamelin e cea care otrăvește oamenii de la Rosewood, a spus Binah, apoi și-a curățat ochelarii cu un colț din puloverul ei galben de la Stratus și apoi și i-a pus la loc. Știi ceva despre asta?

O pală de vânt s-a stârnit brusc și ceața a părut să se învolbureze în jurul Lolei, iar șuvițe din părul ei mătăsos au fluturat delicat, umplând aerul cu un miros dulceag.

– Nu e o poveste frumoasă, a spus ea, în cele din urmă, și dintr-odată a părut mult mai matură. Străbunicul meu, Hanz Thumann, a fost principalul cercetător. Era un om foarte rău. Vorbele ei păreau vâscoase și dense ca melasa. A renunțat la proiect după ce și-a dat seama, hm, cât de distrugător era. A ascuns toate cercetările și a fugit în Anglia,

unde și-a schimbat numele. Lola și-a lăsat privirea în poală. Mâinile i se înroșiseră de frig și pe obraji îi apăruseră două cercuri rozalii perfecte. Așa am devenit Tompkins.

Înainte ca vreuna din fete să poată spune ceva, Lola a băgat mâna în geantă și a scos o cutie muzicală albă.

– Asta e tot ce-a mai rămas din Thumann, a spus aproape în șoaptă în vreme ce ridica încet capacul.

Pe cutie erau pictate păsări albe care zburau sau se adăposteau în niște tufișuri roz dintr-o pădure crem. Când capacul s-a ridicat, a apărut un porumbel mic din porțelan, care a început să se învârtă când muzica a prins viață.

Lottie a recunoscut imediat melodia obsedantă; era aceeași melodie pe care o auzise la intrarea în pădure.

Pe partea interioară a capacului, cu un scris de mână frumos, erau niște cuvinte pe care Lottie nu știa să le traducă.

Um diese erinnerung festzuhalten,
musst du sie zuerst zerstören.

– El i-a dat cutia mamei, iar ea ne-a dăruit-o nouă, a continuat Lola. E foarte specială.

A cuprins cu palmele obiectul prețios și l-a strâns la piept, stând în genunchi ca și cum s-ar fi rugat.

Lottie nu-și dăduse seama până atunci cât de mult semăna cu Lola. Familiile amândurora își schimbaseră numele, amândouă își pierduseră mamele când erau mici și amândouă aveau obiecte prețioase care să le aducă aminte de ele. Lottie avea diadema, iar Lola, cutia muzicală.

Lola a închis cutia cu un bufnet delicat și muzica s-a stins.

- Asta e o veste minunată! a exclamat Binah, bătând din palme, și ceața a părut să se ridice ca prin minune în jurul lor. Probabil că Leviathan caută cercetările pentru a perfecționa ceea ce au deja.

- Cum poate fi asta o veste bună? a întrebat Ellie, cu ochii mari.

- Pentru că, a continuat Binah, ridicându-se în picioare, înseamnă că Leviathan nu are informațiile care îi trebuie. De aceea face experimente pe elevii de la Rosewood. Nu înțelegeți? Încă avem timp să oprim orice-ar avea de gând să facă.

Lottie a simțit un val de ușurare. Asta era nemaipomenit. Dacă aveau dreptate, atunci Leviathan nu reprezenta totuși amenințarea de care se temeau - încă.

- V-am fost de ajutor? a întrebat Lola cu un chițăit, revenind la obișnuita ei purtare dulce.

- Mai mult decât crezi, a răspuns Lottie.

27

Către Alteța Sa Regală, Lottie Pumpkin.

De LUNI întregi mă tot gândesc dacă să-ți trimit sau nu această scrisoare, dar, până la urmă, m-am hotărât că fac ceea ce trebuie spunându-ți ce am descoperit, chiar dacă sunt absolut convins că o să te înfurii pe mine pentru că „m-am implicat". Dar nu uita că sunt cel mai bun prieten al tău din copilărie și mama mea îți face mâncarea preferată ȘI, dacă asta nu ajută, încearcă să-ți amintești zâmbetul meu nevinovat și cum întotdeauna reușea să te convingă.
Așa că, fără să mai lungesc vorba, și ȘTIU că ai spus să nu mă implic, dar am găsit pe net aceste imagini în vreme ce căutam câteva dintre numele pe care le-ai pomenit când ai fost aici, și pozele astea, cum e de înțeles, m-au cam speriat, și m-am gândit să ți le trimit în caz că au cumva de-a face cu acel „Leviathan" de care ziceai.
Sper că nu e prea stresant să fii prințesă.

Prietenul tău foarte drăguț, care chiar nu a vrut să se implice, și asta a fost doar un accident,

Ollie

P.S. NU TE SUPĂRA PE MINE.

Lottie s-a holbat la scrisoarea scrisă de mână, neputându-se abține să scrâșnească din dinți. Era singură în bibliotecă. Binah avea pregătire suplimentară cu niște elevi din clase mai mici, iar Ellie era la antrenamentele de scrimă.

„Drăguțul de tine!“

Exact asta nu voise să facă Ollie. Și mai știa, în adâncul sufletului, că, de fapt, o enerva că Jamie avusese dreptate – din nou.

O avertizase că, dacă îi spunea lui Ollie, îl putea pune în primejdie, că nu trebuia să aducă și alte persoane în lumea lor. Acum, Ollie bâjbâia prin preajma conspirației Leviathan, și nu putea face nimic pentru a-l opri. Lottie și prietenii ei de la Rosewood aveau acum o mulțime de informații. Știau că Leviathan încerca să perfecționeze formula Hamelin. Știau că experimenta o dată pe săptămână cu ciocolata Tompkins. Și mai știau că ceva dubios se petrecea la conacul Tompkins și, posibil, cu compania Butter.

Dar tot nu știau cum strecura Leviathan otrava în Rosewood, care era scopul lui sau unde erau ascunse cercetările pe care le căuta. Lottie a respirat adânc și a luat din nou scrisoarea lui Ollie. O umbră a căzut peste ea, lungă și întunecată. Inima a început să-i bată mai tare. Fără să ridice privirea, știa exact cine era.

– Bună, Jamie.

A încercat să-și păstreze fața serioasă. Umbra s-a mutat dincolo de masă și Lottie a auzit hârșâitul unui scaun când Jamie s-a așezat în fața ei. I-a văzut pe masă mâinile cafenii, cu degetele împletite, când s-a aplecat spre ea.

– Lottie, a început el în șoaptă. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Lottie și-a mușcat buza. Dintr-odată, așezată în acel moment în fața lui, nu-și mai putea aduce aminte de ce fuseseră atât de distanți.

„Pentru că îi distragi atenția“, o voce enervantă din capul ei i-a amintit.

– Cum vrei, a răspuns ea, dar fără să ridice privirea din scrisoarea lui Ollie.

– Lottie, a repetat el, de data asta pe un ton mai categoric. Ai putea să te uiți la mine măcar?

A simțit afectarea din vocea lui. A ridicat fără să vrea privirea și a fost șocată să vadă cât de obosit părea. Părul lui negru, neascultător, era mai răvășit decât de obicei, și ea a simțit nevoia să-i dea la o parte o șuviță de pe chip.

– Așa e mai bine, a zis el.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat fără să vrea, apoi i-a venit să-și tragă una pentru că știa cât ura să fie întrebat asta.

Tot necazul ăsta începuse pentru că el credea că își punea sentimentele înaintea datoriei.

Jamie a respirat adânc.

– Voiam să-ți spun cât de mulțumit sunt de lucrurile pe care le-ai descoperit. Lottie nu s-a putut abține să mormăie ceva, dar el a ridicat o mână pentru a o opri. Și sunt impresionat de cât de bine vă descurcați la școală tu și Ellie. Chiar te-ai ridicat la înălțimea rolului tău.

Lottie s-a străduit din răsputeri să nu se holbeze la el. Nu-i venea să creadă. Chiar o căutase ca s-o laude? Era cu adevărat impresionat?

– Mersi...?

Era convinsă că buzele i-au zvâcnit la auzul neîncrederii din vocea ei și pentru prima oară după mult timp s-a gândit că poate lucrurile ar fi putut să fie din nou ca înainte.

– Da, păi... poate că a fost bine că n-am mai stat împreună un timp.

– Poate...

Și-ar fi dorit atât de mult să-i ceară din nou iertare că îi dăruise cartea, că îl făcuse să se gândească la lucruri la care n-ar fi vrut să se gândească, dar acum știa că nu trebuia să o facă. Ochii aceia căprui-închis s-au mijit spre ea. Era prima dată când o privea cu adevărat după ce se certaseră.

– Asta înseamnă că sunt iertată? a întrebat ea temătoare, cu inima bubuindu-i în piept.

Jamie a scos unul din oftaturile lui adânci, la care Lottie nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

– Te-ai schimbat așa de mult, a șoptit el, fără să-și ia privirea din ochii ei.

Exista o tristețe în felul în care a spus-o, și Lottie a simțit o durere în piept. Cuvintele lui erau atât de asemănătoare cu cele ale lui Ollie, dar ea nu se mai temea de ele. De când aflase de Liliana și de legătura ei intimă cu școala, se simțea bine în pielea sa. Își dorea ca și Jamie să găsească într-o bună zi aceeași ușurare.

– Așa și sper, a răspuns ea cât de relaxată a putut. Mă știi de mai bine de un an.

El și-a dat părul deoparte și mâna i-a ascuns o clipă ochii. Când a lăsat-o jos, Lottie a văzut un zâmbet jucându-i pe buze.

– Cel mai lung an din viața mea, a spus Jamie.

Ea i-a răspuns tot cu un zâmbet, care nu venea însă din inimă. Era limpede că și el se prefăcea: Lottie deja știa să recunoască o mască. Bagateliza ceea ce îi adusese acolo, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Lottie o văzuse pe Ellie făcând același lucru, dar diferența era că ea găsea întotdeauna o cale de a-și rezolva problemele. În privința lui, Lottie nu era atât de sigură – se străduia prea mult să păstreze aparențele.

„De ce nu îți înfrunți demonii, Jamie?" Asta și-ar fi dorit Lottie să spună, de fapt, dar a continuat să zâmbească. Se mândrise întotdeauna că era bună și săritoare, la fel ca prințesele din basmele pe care i le citea mama ei atunci când era mică. Dar acum înțelegea. Nu puteai să ajuți pe cineva care nu voia să fie ajutat, și, dacă nu aveai grijă, puteai face mai mult rău decât bine.

– Ce-i aia? a întrebat el, arătând către scrisoarea din fața ei, și ea și-a dat seama că ratase orice șansă de a lămuri în acel moment problema complicată numită „Jamie".

Lottie a șovăit.

– E o scrisoare de la Ollie. Zice că a găsit niște chestii pe care crede că ar trebui să le văd.

Nu avea niciun rost să se ascundă după deget, așteptându-se de la bun început la expresia dezaprobatoare a lui Jamie.

– Ce fel de *chestii*?

– Niște *chestii* care, crede el, ar putea avea legătură cu Leviathan.

Așa cum era de așteptat, Jamie s-a încruntat și orice urmă de amuzament a dispărut.

– Continuă, a spus și i-a făcut semn să îi arate scrisoarea.

Lottie a luat cu grijă plicul, dar, în clipa în care a dat să scoată hârtiile, un val de teamă a străbătut-o, același fuior de teamă pe care îl simțise cu un an în urmă, când găsiseră, sub salteaua ei, un desen cu sigiliul Casei Wolfson acoperit cu un semn al morții – pus acolo ca să o sperie pe prințesa Maradovei. Atunci știuse, după felul în care îi tremurau mâinile, că ceva sinistru pândea de sub saltea, iar acum degetele îi tremurau din nou în vreme ce scotea imaginile. Și totuși, nu-i era cunoscut nimic din ce era înăuntru.

Avea în față patru fotografii, fiecare cu un cerc roșu desenat în jurul acelorași două persoane îmbrăcate în negru, care erau prezente în fiecare poză.

Pe spatele fiecărui print, Ollie scrisese o dată și un loc. Aceleași două chipuri care apăreau iar și iar. Prima dată, la conferința de presă despre dispariția lui Percy, apoi din nou, la recuperarea lui Percy, la fuziunea dintre Tompkins și Butter și, în final, la casa familiei Tompkins.

„Au început să se perinde pe la conac o mulțime de oameni ciudați." Cuvintele Lolei i-au răsunat în minte. „Mă sperie."

S-a uitat lung la băiatul și fata misterioși. Nu puteau fi mult mai mari decât ea, dar aveau ceva sinistru, ca și cum

chiar și să se uite la ei în poze putea fi periculos. Băiatul purta în toate fotografiile o pălărie de cowboy, care îi arunca pe chip o umbră întunecată, dar ochii fetei erau luminoși și străluceau în imagine, ca și cum ar fi putut vedea totul.

– Îi recunoști? a întrebat Lottie, împingând repede hârtiile pe masă către Jamie, vrând să se îndepărteze cât mai mult posibil de privirile lor.

Jamie a studiat fiecare imagine, analizând fotografiile atât de atent, încât Lottie s-a gândit că ar fi putut să facă o gaură în hârtie cu privirea aceea arzătoare. A pufăit descurajat și i le-a împins înapoi.

– Nu, a spus el.

Mușcându-și buza, Lottie s-a uitat din nou lung la cei doi necunoscuți. Trebuia să fie ceva acolo care să le dea un indiciu, ceva ce ei îi scăpa.

A mijit ochii uitându-se la un tatuaj de pe brațul fetei. Dacă ar fi putut...

– Jamie, dă-mi repede un creion.

A întins mâna fără să-și ia privirea de la fotografie, concentrată asupra micului detaliu pe care era hotărâtă să îl descifreze.

Jamie s-a conformat, aplecându-se spre Lottie, în timp ce ea a început să deseneze în grabă ce vedea pe o pagină goală de la spatele caietului de mate.

S-a dat înapoi, mulțumită de ce-i ieșise. În fața ei se afla un simbol necunoscut, reprodus după toate imaginile din printuri. Era un semn al infinitului, ca doi ochi atotcunoscători care priveau din spațiul gol, cu o cruce dublă sub el

și cu spini ca niște noduri pe margine. Întreaga imagine se afla în mijlocul unei coronițe de hortensii. Ochii infinitului o priveau furioși, urmărind-o, pândind-o.

– Lottie, unde ai văzut asta?

Tonul lui Jamie devenise suficient de imperios pentru a o smulge din uluirea ei fascinată.

– E pe brațul fetei, uite!

Lottie a arătat către cea de-a treia fotografie, dar Jamie nu i-a dat atenție, ci i-a smuls hârtia din mână și s-a ridicat ca să o privească mai bine în lumină.

– Jamie, ce e? Lottie a trecut de cealaltă parte a mesei pentru a se uita la desen peste umărul lui. Ce e-n neregulă?

L-a tras de mânecă și el s-a întors. Când a văzut ce față făcuse, a simțit un gol în stomac. Nu arăta speriat sau gânditor. Părea iritat, ca și cum ar fi descoperit ceva ce n-ar fi vrut.

– Am mai văzut simbolul ăsta, a spus el pe un ton solemn.

– Ce? Unde?

Jamie i-a dat înapoi hârtia, cu dinții încleștați.

– E pe toată corespondența pe care o primește Percy, a spus el aproape în șoaptă.

Lui Lottie trei lucruri i-au trecut fulgerător prin minte.

Primul: Nu ar fi trebuit niciodată să-și ignore intuiția în privința lui Percy.

Al doilea: Cineva strecura otrava în școală în fiecare săptămână.

Al treilea: Percy era somnambul.

Totul se lega acum. Găsiseră un nou indiciu.

28

Percy.

Jamie fusese atât de distrat, încât nu văzuse ceea ce se afla chiar sub ochii lui.

Păruse absolut normal ca un băiat recent răpit să aibă probleme cu somnul. Jamie fusese mult mai preocupat să îl convingă pe Percy să discute cu un consilier și nu se gândise la posibilitatea ca la mijloc să fie ceva mult mai sinistru.

„Vreau să fiți amândoi deosebit de vigilenți în acest an."

Vorbele regelui fuseseră atât de clare. Atunci, Jamie crezuse prostește că mesajul îi era destinat lui Lottie. Cât se înșelase!

Jamie făcuse parte din personalul familiei regale maradovene de când se născuse, fusese primit și i se încredințase cu bunăvoință un rol la palat. Așa că de ce Lottie, o fată obișnuită, reușea să înflorească în poziția ei de substitut, în vreme ce el se chinuia să se ridice la nivelul propriilor așteptări ca partizan al lui Ellie? El trebuia să fie cel care elucida misterele. El trebuia să fie cel care avea grijă ca toată lumea să fie în siguranță.

Cu gândurile acestea venise acolo în seara aceea. Strecurându-se din cămin în mijlocul unui decembrie geros pentru a-l urmări pe Percy Butter. Se întinsese în pat îmbrăcat în negru, prefăcându-se că adormise, până când îl auzise pe

Percy mișcându-se. Așteptase până în ultimul moment ca să se strecoare afară pe fereastră și să o ia pe urmele colegului său de cameră. Percy mergea într-o liniște desăvârșită, evitându-i cu dibăcie pe paznici, ca și cum ar fi fost antrenat în arta furișării, la fel ca Jamie. Acesta nu era un mers obișnuit de somnambul.

Când s-au apropiat de pod, Jamie a fost sigur că auzise o voce murmurând ceva din tufișuri. Dar nu mai vedea pe nimeni în afară de Percy, așa că și-a alungat gândul din minte. „Îți imaginezi doar."

– Of, covrigi!

Micky Tompkins s-a repezit după un tufiș în pijamaua lui cu dungi ca de acadea, peste care avea o haină groasă de stofă, când a văzut apropiindu-se lanterna unuia dintre paznicii școlii. Era obișnuit să fie răsfățat; așa că de ce s-ar fi furișat el, moștenitorul cocoloșit al companiei de dulciuri Tompkins, din patul lui somptuos cu baldachin de la Stratus pentru a înfrunta frigul aspru al nopții de decembrie? Singurul lucru care l-ar fi putut convinge să facă ceva atât de scandalos era zâmbetul somnoros al iubirii lui din copilăriei, Percy Butter.

Lola și Micky crescuseră împreună cu Percy, căci familiile lor erau apropiate. Micky nu se simțise niciodată prea bine în locuri zgomotoase sau în preajma multor oameni; Lola trebuia să vorbească pentru amândoi. Dar cu Percy era altfel. Percy era tăcut și vorbea cu mâinile. Micky îl adora. Stăteau amândoi ore în șir citind sau desenând, neavând

nevoie să vorbească. În afară de Lola, Percy era singura persoană despre care credea că îl înțelegea cu adevărat.

Își dăduse seama imediat că ceva era în neregulă când îl văzuse la sfârșitul verii și își dorise cu disperare să se întoarcă la Rosewood ca să îl ajute. Percy avea încredere în Micky și îl rugase să vadă ce făcea când mergea în somn. Micky jurase să descopere ce i se făcuse prietenului său atunci când fusese răpit, chiar dacă asta însemna să îl urmărească pe Percy prin școală în toiul nopții.

Lola Tompkins a privit îngrozită cum fratele ei geamăn coboară pe poteca ascunsă de lângă clădirea catedrei de engleză și o ia spre pajiște. Știa că în ultimul timp Micky se purta ciudat. Știa, știa prea bine. Dar să se furișeze afară? Asta părea prea de tot pentru cineva căruia nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să se culcușească sub o pilotă strașnică într-o noapte friguroasă.

– Of, covrigi! a înjurat ea când l-a scăpat din ochi pentru o clipă, dar l-a văzut reapărând imediat și luând-o pe pod spre pajiște și căminul Conch.

„Ce faci, Micky?“

O bufniță a țipat undeva, în spatele ei, făcând-o să tresară. S-a întors ca să se uite urât la ea, dar n-a văzut nimic.

– Șșșt, încerc să mă ascund aici, a dojenit ea întunericul, după care s-a întors și a continuat să-l urmărească pe fratele ei.

- Unu, doi, trei! Anastacia împungea aerul cu sabia în ritmul numărătorii. Unu, doi... trei!

A repetat secvența iar și iar, întipărind pașii în memoria mușchilor.

Începuse să se furișeze noaptea în sala de sport din căminul Conch, hotărâtă să aibă un avantaj față de ceilalți membri ai echipei de scrimă înainte de Spearion. Avea un singur țel. Trebuia să câștige.

- Unu, doi...

A șovăit, împiedicându-se când și-a văzut inelul și aproape icnind când imaginea Saskiei i-a apărut în fața ochilor. Rivalul invizibil cu care luptase până acum s-a transformat într-o imagine a fostului ei partizan. A lovit cu putere năluca și a văzut cum zâmbetul ei afectat, prostesc, dar fermecător, dispare, iar în cap i-a răsunat un râs fantomatic.

Indiferent ce făcea, nu putea să și-o alunge din minte pe Saskia, și nu se putea hotărî odată să-și scoată de pe deget inelul ăla ridicol pe care i-l dăduse ea.

De fiecare dată când lumina bătea pe diamantul din centru, sclipirea acestuia îi atrăgea privirea, chinuind-o. Avea senzația că își pierde mințile. O parte din ea își dorea să țipe la Saskia și să n-o mai vadă niciodată... în vreme ce o alta se simțea extrem de singură fără ea. Îi era dor de felul în care Saskia îi împletea părul și își dorea să se ghemuiască în brațele ei și să rămână acolo pentru totdeauna.

- Aaaa!

Anastacia a scos cel mai fioros strigăt al ei de luptă, lovind din nou în gol. De data asta, o altă siluetă a apărut - iar asta

nu era o fantomă. Anastacia a încremenit speriată, privind-o cum se plimbă pe lângă peretele de sticlă al sălii. Oricine ar fi fost, arăta ca un zombi. Palidă, cu ochii pe jumătate închiși, dar pășind atât de lin, ca și cum ar fi alunecat pe gheață. Silueta și-a înclinat capul într-o parte și Anastacia s-a ascuns repede după un sac de box când a recunoscut misterioasa persoană.

Nu putea să-și creadă ochilor.

– Percy?

„Ce naiba face?"

Părea că se îndreaptă către cafeneaua de lângă sala de sport. Anastacia și-a lăsat jos sabia, și-a înșfăcat rucsacul și a pornit-o pe urmele lui. Era, cu siguranță, o diversiune bine-venită care să-i ia gândul de la Saskia.

Luna era atât de luminoasă, încât părea practic că arde și o să facă o gaură în cer. O lacrimă în formă de semilună pe cerul cenușiu, care străpunge întunericul. Lui Raphael Wilcox întotdeauna îi plăcuse să exagereze puțin de dragul artei, așa că nu s-a putut abține să își spună că luna arăta foarte poetic în noaptea aceea.

„E un simbol al limpezimii", s-a gândit el. „Al felului în care totul are să fie dat în vileag, în cele din urmă."

Deoarece, în noapte aceea, Raphael o urmărea pe Anastacia pentru a descoperi unde se furișa în toiul nopții o dată la două zile. Avea să afle de ce se purta toată lumea atât de ciudat.

Îi era dor de Saskia; întotdeauna fusese atât de deschisă și râsese la glumele lui. Avea senzația că în anul

acela toți prietenii lui fie dispăruseră, fie fuseseră înlocuiți de niște versiuni triste și posace ale lor. În mod clar, acolo era vorba de mai mult decât hormoni. Jamie credea că o ascundea foarte bine, dar oricine avea ochi să vadă își putea da seama că între el și Lottie se întâmplase ceva. Era aproape caraghios cum se păcăleau singuri că nimeni nu observă nimic. Dar Jamie fusese în ultimele luni ca un cățeluș trist, umblând abătut de colo colo, uitându-se melancolic la Lottie când credea că nu-l vede. Raphael știa că uneori era lipsit de tact, dar chiar și el își dădea seama că ar fi fost total inutil să-l întrebe pe Jamie ce era în neregulă. Așa că decisese, în schimb, să ia situația în propriile mâini. Avea de gând să îi abordeze pe toți fără ocolișuri, începând cu Anastacia.

Nu își făcea griji că avea să fie prins strecurându-se pe la intrarea din spate a sălii de sport din căminul Conch. Putea să iasă din orice încurcătură cu șarmul lui, dar nu se așteptase deloc să zărească alte trei persoane îmbrăcate în negru, care mergeau tiptil în fața lui, dintre care una avea o claie de bucle negre ușor de recunoscut. Se părea că nu era singurul elev de la Rosewood care spiona în noaptea aceea.

– Binah! a strigat Raphael.

Lottie, Binah și Ellie se furișau din nou prin școală când nu ar fi trebuit să o facă. Dar măcar de data asta nu purtau costume de Halloween.

Din clipa în care a văzut reacția lui Jamie la simbolul cu coronița, Lottie a știut care trebuia să fie următoarea misiune. Să îl urmărească pe Percy Butter.

Existase o perioadă în viața lui Lottie când ideea de a ieși pe furiș din casă după ora stingerii ar fi fost de neconceput. Acum, asta devenise, practic, o a doua natură a ei.

„Ce mi-a făcut Ellie?“ s-a întrebat ea. Dar nu și-a putut stăpâni zâmbetul care o încerca văzând cât de mult se schimbase.

Ellie și Lottie stătuseră treze noaptea, făcând cu rândul pentru a spiona la fereastra de la balcon, în speranța că îl zăreau pe Percy. Abia în cea de-a treia noapte apăruse, în cele din urmă, aproape invizibil când se furișa pe alee într-un halat negru. În acel moment, Lottie nici măcar nu era șocată; era convinsă că teoria ei era corectă.

Când au ajuns la Stratus Side, înainte de pod, au scos un țipăt de bufniță pe care îl învățaseră de la Binah. Sunetul era un semnal pentru ea ca să se strecoare afară. A apărut brusc lângă ele, făcând-o pe Lottie să tresară. Binah a dus un deget la gură pentru a le spune să nu scoată niciun sunet. Erau toate îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, cu glugi mari pe cap. Gluga lui Binah nu reușea însă să-i acopere buclele negre și lucioase.

L-au urmărit pe Percy tot drumul până la sala de sport de la Conch, încercând să nu se împiedice una de alta când bâjbâiseră prin întunericul beznă și trecuseră prin două încăperi.

– Ai auzit? Ellie a înșfăcat-o pe Lottie și a tras-o înapoi. Mai e cineva aici, înăuntru.

În spatele lor s-a auzit scârțâitul inconfundabil al unei uși și și-au ținut cu toatele răsuflarea. Un milion de gânduri au dat năvală în mintea lui Lottie.

„O să intrăm în mare bucluc, Ellie o să fie dată afară, iar eu o să-mi pierd slujba de substitut. Cum am putut să fiu atât de proastă?“

Dar, tocmai când panica începea să o strângă de gât, o voce familiară a strigat:

- Binah?

- Raphael? au exclamat ele în cor, dându-și jos glugile.

- Ce naiba faceți aici? a întrebat el, închizând încet ușa în urma lui.

- Ce facem noi? a zis Ellie, înecându-se. Ce faci *tu* aici?

A dat drumul, în sfârșit, brațului lui Lottie, iar Raphael a vrut să se apropie de ele, când s-a auzit un zăngănit puternic din încăperea alăturată, urmat de o voce dulce, pe care au recunoscut-o cu toții.

- Of, covrigi!

- Aia a fost... Lola? a întrebat Lottie, gândindu-se că poate nici nu se trezise și întâmplările alea stranii erau, de fapt, un vis.

S-a dus în vârful picioarelor până la Binah și la Ellie, care trăgeau cu ochiul pe după colț. Da, era Lola, întinsă pe podea într-o haină de stofă neagră cu glugă, încercând cu disperare să ridice niște gantere pe care le dăduse jos de pe o poliță.

- Ești sigură că suntem treze? a șoptit Lottie.

- „Să fim noi treji, sau poate mai dormim?“[1], a zis Binah, chicotind și primind un pufnet de la Lottie și Raphael.

---

[1] William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*, actul IV, scena 1, în românește de Șt. O. Iosif (n.tr.)

Auzind râsul lui Binah, Lola s-a întors brusc, scăpând din mână una din ganterele pe care le ridicase.

– Lola, ce faci aici?

Ea s-a holbat la ei, cu ochii mari.

– Îl urmăream pe Micky, a spus și s-a apropiat de ei.

„Și Micky îl urmărește pe Percy?" s-a gândit deodată Lottie.

Raphael a rămas cu gura căscată.

– E și Micky aici?

– Voi de ce sunteți? a întrebat Lola.

– Îl urmăream pe Percy.

– Îl urmăreați pe Percy? a repetat Raphael ca un ecou, total nedumerit.

– Da, nu asta făceai și tu? a răspuns Binah, râzând; în mod clar, situația i se părea de-a dreptul caraghioasă.

– Ce? Nu, eu o urmăream pe Anastacia. Din două în două nopți se tot duce pe furiș la sala de sport.

– Știam eu! a bodogănit Ellie. Escroaca aia mică încearcă să obțină un avantaj față de ceilalți.

Lottie nici n-o mai asculta pe Ellie, dându-și seama că era posibil să nu mai aibă timp.

– Lola, unde s-a dus Micky? a întrebat, fără să mai încerce să-și ascundă îngrijorarea.

Lola a arătat spre stânga.

– A intrat în cafenea.

S-au îndreptat cu toții în vârful picioarelor către ușa dublă de la capătul sălii, care ducea în partea din spate a cafenelei.

– Și de ce îl spionați voi pe Percy? a întrebat Raphael în vreme ce intrau pe ușile batante.

– Nu știm încă exact, a răspuns Lottie, furișându-se către panoul care ascundea tejgheaua cu sendvișuri, dar am... AAAA!

S-a împiedicat de cineva care stătea ghemuit în spatele ușii. Două perechi de mâini s-au întins să o apuce. Prima pereche era a lui Ellie, care a încercat să o tragă înapoi în picioare. Cea de-a doua s-a întins să o sprijine când s-a împiedicat. Asta era a cuiva pe care nu se aștepta deloc să-l vadă acolo.

– Jamie?

Înainte să apuce el să răspundă, au căzut toți trei în spate pe pardoseala de gresie. Ellie i-a amortizat căderea, dar, după cum o durea piciorul, Lottie și-a dat seama imediat că avea să se aleagă cu o vânătaie. Dar exista o problemă mai urgentă. Lottie era făcută sendviș între Ellie și Jamie. Medalioanele cu lup erau aliniate ca o suliță care străpungea cele trei inimi ale lor.

Jamie s-a îndreptat ușor, dar, când au încercat toți trei să se ridice în capul oaselor în același timp, Lottie a descoperit că picioarele i se încurcaseră printre ale lui Ellie.

– Lasă-mă să... Stai!

Jamie s-a aplecat în față ca să o ajute, cu fața periculos de aproape de a ei. Lottie îi simțea răsuflarea pe obraz.

– Stai, trebuie să-mi scot brațul... Ellie s-a apucat de mijlocul lui Lottie pentru a se îndrepta, suflându-i fierbinte pe ceafă.

Totul părea fierbinte și sângele i-a năvălit lui Lottie în obraji. Jamie a mârâit, înșfăcându-le pe amândouă și trăgându-le în sus ca și cum ar fi fost ușoare ca un fulg.

– Ce naiba faceți aici? a pufnit el, frecându-se pe frunte.

Lottie nu-l vedea prea bine în întuneric, dar părea agitat. Se pregătea să-i răspundă, când a văzut de ce se împiedicase. Micky Tompkins era ghemuit pe podea, strâmbându-se de durere și frecând locul în care îl lovise Lottie. Totuși, părea să fie atent la ceva aflat dincolo de panoul de lângă tejgheaua cu sendvișuri.

– Uite-l, a spus el foarte încet.

Toată lumea a tăcut și s-a apropiat ca să se uite după panou, în vreme ce Percy traversa somnoros cafeneaua, cu ochii sticloși, ca și cum ar fi fost în transă.

S-a apropiat de standul cu dulciuri și batoane energizante din fața lor și apoi a făcut lucrul de care se temeau cu toții. A scos din buzunar o ciocolată Tompkins și a pus-o pe stand.

El era. El era cel care planta ciocolatele otrăvite.

Cumva, Percy Butter fusese programat să infecteze școala cu formula experimentală.

Binah, Ellie și Lottie s-au privit.

– Păi, cred că avem răspunsul, a spus Jamie.

„Bietul Percy!“ s-a gândit Lottie, strângând din pumni.

Micky părea tulburat și, fără niciun cuvânt, s-a întins să o apuce pe Lola de mână.

Un mârâit grav a scăpat de pe buzele lui Ellie.

– O să plătească cu toții pentru asta, a mormăit ea.

– O să avem noi grijă, a adăugat Lottie, surprinsă ea însăși de convingerea din vocea ei.

Nimeni nu putea să le facă rău elevilor ei de la Rosewood și să scape basma curată.

– Ă... Vocea nazală a lui Raphael i-a întrerupt din gândurile lor. Aia e Anastacia?

– Hei! a strigat Anastacia furioasă, apucându-l pe Percy de umăr și răsucindu-l.

Ochii lui au sclipit, recunoscând-o.

Prietenii lui care priveau nu au avut nicio șansă de a reacționa – în acel moment, panoul de care se sprijineau a cedat. S-au rostogolit în față, dărâmându-i și pe Anastacia și pe Percy. Era un talmeș-balmeș de corpuri și cea mai mare comedie a erorilor[1] din care făcuse Lottie parte vreodată.

– Ce nai... a strigat cu o voce stridentă Anastacia, în vreme ce ce chinuiau cu toții să se ridice.

Jamie l-a ajutat pe Percy, care era foarte confuz și arăta ca și cum tocmai văzuse o fantomă.

– OK, asta a fost. Raphael s-a ridicat în picioare, încercând să folosească limbajul semnelor pentru Percy. E momentul să ne explicați ce naiba se întâmplă aici.

---

[1] Referire la *Comedia erorilor* de William Shakespeare. Piesa urmărește povestea a două perechi de gemeni identici cu același nume – Antipholus din Efes și Antipholus din Siracuza, respectiv Dromio din Efes și Dromio din Siracuza –, separați din greșeală la naștere, care se regăsesc mai târziu în situații identice, fiecare fiind sluga și, respectiv, stăpânul geamănului din cealaltă pereche. (n.red.)

29

Era a doua zi după aventura lor de la miezul nopții, iar ceața care copleșise școala începuse să se risipească, în cele din urmă, scoțând la iveală tot ce rămăsese ascuns vederii de pâcla ei stranie. Așa cum stabiliseră, s-au întâlnit înainte de micul dejun în grădina interioară de trandafiri - acolo puteau vorbi fără să-i spioneze nimeni și majoritatea elevilor încă dormeau. Apa bolborosea și gâlgâia pe treptele cascadei miniaturale, vărsându-se apoi în iaz, a cărui suprafață reflecta cupola de sticlă de deasupra. Era singurul loc din Rosewood Hall unde erau flori tot anul.

Au pus cap la cap tot ce știau și i-au explicat lui Raphael ce se petrecea, omițând însă adevărul despre Ellie și Lottie. Nu era corect să îl mai lase pe dinafară. I-au spus ce făcuse Leviathan la balul verii. Cum Saskia devenise membră a unei societăți secrete malefice care încercase să o răpească pe prințesa Maradovei.

Apoi a venit rândul lui Percy.

– Percy, poți să ne arăți scrisorile? l-a întrebat Jamie prin semne.

Percy a scos paisprezece scrisori anonime. A început să explice prin semne, și Jamie a tradus, cum fiecare plic conținuse o ciocolată și simbolul sinistru pe care acum îl numeau „marca Leviathan". Percy a trebuit să aibă grijă să

nu privească simbolul. Nu erau siguri, dar puteau bănui, pe baza a ceea ce știau, că, în perioada în care fusese răpit, Leviathan îi spălase creierul și îl programase să le urmeze ordinele ori de câte ori vedea simbolul, și așa ajunsese să distribuie ciocolată otrăvită prin școală pentru ei. Un plan viclean și necinstit.

– Așa a pățit și Saskia, nu? I-au spălat și ei creierul.

Era mai puțin o întrebare, cât o speranță disperată de care se agăța Raphael. Trioul regal a schimbat o privire, căci nimeni nu știa ce să spună. Era ceva lipicios în cuvintele lui Raphael, ca un clei gros pe care îl folosești pentru a lipi un ornament spart, dar, înainte ca Lottie să apuce să mediteze la senzația pe care i-o trezea, Jamie a respirat adânc și cu părere de rău.

– Nu, Raphael. Saskia a avut alte motive.

Jamie nu se pricepuse niciodată să îndulcească lucrurile neplăcute.

– Dar poate că au ademenit-o... Cu siguranță așa au făcut. Ea n-ar...

– *Tais-toi*, Raphael! s-a răstit Anastacia.

Stătuse pe pervaz, privind pe fereastră, fără să spună o vorbă. Chiar și după noaptea aceea agitată, părul ei de culoarea lemnului de mahon era impecabil și, în ciuda tensiunii, Lottie și-ar fi dorit să-l poată atinge.

– Știa prea bine ce face, a continuat Anastacia, întorcându-se din nou spre fereastră.

Raphael a bolborosit ceva la auzul cuvintelor ei, ridicând, deloc convins, o sprânceană.

– Tipic pentru tine, Anastacia. Voi două ați fost întotdeauna așa de...

– Nu știi nimic despre noi, s-a răstit ea, și acea ardoare intensă pe care o văzuse Lottie în seara balului verii începuse să se învolbureze din nou în jurul ei.

Anastacia nu a bătut în retragere în fața stânjenelii generale, provocându-i pe toți să o contrazică. Nimeni nu a făcut-o. Raphael a tresărit, cu o privire nedumerită când și-a dat seama că era posibil să nu știe tot ce credea el că știe.

Lottie a tras adânc aer în piept. Trebuia să mențină pacea între ei; dacă se supărau unii pe alții, nu puteau fi de niciun folos.

„Fii de neoprit!“

– Ascultați! a spus Lottie cu o voce pițigăiată, pe un ton mai puțin autoritar decât sperase, dar a scrâșnit din dinți și a continuat. Vestea bună e că am aflat cum distribuia Percy fără să știe ciocolata, și acum putem să oprim asta. Dar tot nu putem îngădui ca cei din Leviathan să scape nepedepsiți. Nu putem să-i lăsăm să le mai facă rău și altora.

– Dar ce putem face? Nu știm cine sunt oamenii ăștia sau care e planul lor, a spus Lola.

Jamie a scuturat din cap.

– Știm că experimentează ceea ce au din formula Hamelin pentru a obține anumite rezultate. Știm că încearcă să controleze oamenii și știm că în treaba asta e implicată compania de dulciuri Tompkins.

– Scopul nostru rămâne același, a intervenit Binah. Trebuie să-i împiedicăm să perfecționeze formula Hamelin.

Lola a spus că Thumann și-a ascuns cercetările, așa că Leviathan le caută probabil.

S-a întors întrebătoare către gemeni.

– Dar nici noi nu știm unde e, au ciripit ei la unison.

– Nu știm unde o caută ei, a adăugat Lola.

– Hmm, a făcut Binah, bătându-se ușor cu degetul pe bărbie, ceea ce trebuie noi să găsim e pe cineva care să știe mai multe despre cum funcționează Leviathan. Și-a întors privirea către Anastacia. Dar cine ar putea ști asta?

– Cum rămâne cu Saskia? Nu e încă la palat? a spus Raphael fără să-și dea seama. Nu poate cineva să stea de vorbă cu ea?

Lumina s-a reflectat în ochelarii lui Binah când ea a zâmbit larg la răspunsul lui.

– Excelentă sugestie, Raphael!

Era aproape ca și cum l-ar fi determinat chiar ea să facă această sugestie. La urma urmei, Raphael era unul dintre puținii care o puteau convinge pe Anastacia să facă ceva – iar Anastacia era singura persoană cu care ar fi vrut Saskia să vorbească.

„Ce tare e!"

Lottie, Jamie și Ellie s-au întors către Anastacia.

– Ce? a întrebat ea pe un ton indignat. Nu e problema mea!

Ellie a privit-o fix în ochi pe Anastacia, și ceva s-a schimbat în ea, o umbră abătându-se pe chipul său. Lottie și Jamie s-au încordat, pregătindu-se să stingă orice foc ar fi izbucnit, când Ellie i-a văzut și a bătut în retragere.

– Știu că doare. Acum înțeleg. Vorbea atât de încet, încât era greu să o auzi. Dar povestea asta e mai importantă decât sentimentele noastre.

Tăcerea vibra între ele și Lottie s-a uitat de la una la alta, întrebându-se cine avea să cedeze prima.

– Bine! Anastacia a oftat. Dar în momentul ăsta nu pot face nimic. E tocmai în Maradova.

– Păi, a început Binah, ridicându-și ochelarii pe nas, mai sunt doar trei zile până la vacanță. Ai putea face o excursie...?

Toată lumea s-a întors către Anastacia și ea a căscat ochii.

– În niciun caz! *Absolument pas*! A bătut din picior, cu mâinile înfipte hotărât în șolduri. Nu mă duc nicăieri.

Și așa a ajuns Anastacia Alcroft să-și petreacă Crăciunul în Maradova.

30

Era primul Crăciun pe care Lottie urma să-l petreacă în Maradova. Incontestabil, regatul maradovan și perioada festivă erau făcute unul pentru altul. Copacii erau decorați în culori vii și împodobiți cu ornamente strălucitoare care sclipeau în soarele iernatic. Păpuși de lemn și globuri numite *sheniy* erau pictate și decorate cu podoabe aurii dantelate și agățate în fiecare copac și pe fiecare zid. Aroma de scorțișoară și portocale plutea greu în aer, acestea fiind principalele ingrediente ale delicioasei băuturi fierbinți numite *uyut*, care însemna „tihnă“.

Lottie petrecuse multe zile citind despre tradițiile de Crăciun ale poporului maradovan, și nu doar pentru că trebuia s-o facă. Lucrușoarele făcute de mână, culorile strălucitoare și obiectele lucioase din lemn – toate îi aminteau de basmele Fraților Grimm. Și, într-adevăr, de îndată ce au coborât din mașină în fața palatului, a simțit că deja intrase într-o poveste.

– Cum se face că o țară atât de friguroasă și de îndepărtată poate fi atât de bogată?

Ca să-și întărească spusele, Anastacia s-a scuturat de frig, cuprinzându-se cu brațele și încruntându-se atât de tare, încât părea că se aștepta ca vremea să se retragă și să-i ceară scuze.

– Are zăcăminte de diamant, a răspuns Lottie.

– Ha! a chicotit Ellie, mijind ochii. Așa ți-au spus?

– Așa scrie în cartea de istorie pe care am primit-o.

– E un paradis fiscal, Lottie, ceea ce e total imoral, a spus Ellie și a tras un șut în zăpadă, ca și cum ar fi lovit în capitalism.

O parte din senzația de basm și bucuria lui Lottie s-a spulberat la gândul că poate citise o istorie destul de selectivă, dar atenția i-a fost atrasă repede de altceva.

Un hohot de râs sarcastic a răsunat dinspre Jamie.

– Dacă îți pasă atât de mult, Ellie, de ce să nu faci tu ceva ca să îndrepți situația când o să fii regină?

– Nu asta... Nu sunt... *Briktah*, Jamie.

Ellie s-a încruntat la el, dar el a continuat să-i zâmbească. Apoi a oftat.

– Atunci, înseamnă că nu-ți pasă chiar atât de mult.

Ellie a înșfăcat un pumn de zăpadă ca să îl arunce în el, dar Jamie s-a ferit ușor de bulgăr, care, în schimb, a lovit-o în față pe Anastacia.

– O, Doamne! Anastacia a încremenit pentru o clipă. *T'es con*[1]! s-a răstit ea, apoi s-a aplecat și a făcut și ea un bulgăr, pe care l-a aruncat prin aer într-un arc perfect, nimerind-o în plin pe Ellie.

În câteva secunde, cele două au început să se bombardeze cu zăpadă, iar hainele li s-au acoperit de cocoloașe de pudră albă. Servitorii care le cărau bagajele le-au privit

---

[1] „Ești nebun!" (în limba franceză în original) (n.tr.)

agitați, neștiind prea bine ce să facă, și Jamie a trebuit să le facă semn să intre în palat.

Înainte ca Lottie sau Jamie să poată interveni, Anastacia a alunecat când a încercat să mai arunce un bulgăr, aterizând în fund, cu un icnet, pe aleea înghețată.

Ellie s-a apropiat agale de Anastacia, foarte ciufulită acum, și a rânjit.

– Am câștigat! a zis ea.

Era greu de spus dacă de vină era epuizarea fizică sau frigul, dar Anastacia chiar a părut să se înroșească atunci când Ellie a întins mâna ca să o ajute să se ridice. Lottie nu s-a putut abține să se bosumfle, dorindu-și dintr-odată ca ea să fie cea pe care o ajuta Ellie.

– Prințesă Eleanor Prudence Wolfson.

Au încremenit cu toții la auzul tonului sever care a venit din spatele lor.

– Dacă pe viitor am putea evita să lovim oaspeții cu zăpadă... ce bine ar fi, nu-i așa?

În pragul ușii se afla Edwina, intendenta palatului. Era o femeie brunetă, foarte solidă, care arăta ca și cum ar fi putut să ridice în aer o mașină. În spatele ei stăteau două membre ale personalului, în uniformă, Midori și Hanna. Lottie le vedea umerii zguduindu-se în vreme ce încercau să își stăpânească râsul; și le înțelegea perfect.

A urmat un moment lung de tăcere, în care toată lumea aștepta ca Anastacia să apuce mâna lui Ellie, dar ea a râs și i-a împins-o deoparte.

– Mă descurc și singură, mersi frumos.

S-a ridicat în picioare, apoi s-a scuturat calmă și s-a îndreptat către ușile palatului.

A salutat personalul respectuos din cap, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Ceilalți au urmat-o repede, iar Jamie i-a aruncat lui Ellie o privire scurtă, care a făcut-o să chicotească din nou.

– Doriți să beți ceva fierbinte, *mademoiselle*? a întrebat Midori.

– Sau poate să vă pregătim o baie? a adăugat Hanna.

Anastacia s-a oprit și s-a întors către cele două servitoare, care au făcut un pas în spate, neliniștite. Ea le-a studiat din cap până-n picioare, în mod clar uimită de toată această atenție. Toată lumea era extrem de prudentă cu ea, disperată nu cumva s-o facă să se răzgândească în privința discuției cu Saskia. Asta o făcea oaspetele lor foarte special. Ochii i s-au luminat când și-a dat seama.

– Hmm, să vedem. Aș vrea un matcha latte cu lapte de ovăz și o baie cu sare de Himalaya cu petale roșii de trandafir, vă rog. Și, cât sunt în baie, ar putea cineva să îmi usuce astea? A arătat către hainele ei ude fleașcă, în vreme ce părul, de obicei aranjat perfect, îi era acum lipit de față în șuvițe ude. Și după baie aș vrea să mă aștepte o cutie cu rahat turcesc.

Midori și Hanna au încuviințat din cap și au plecat să se ocupe de toate astea, urmate de Edwina, care avea un aer complet uluit.

– Uau! Anastacia le-a urmărit fascinată cum se îndepărtau repede ca să îi facă pe plac. Mai adu-mi aminte o dată de ce nu vrei să fii prințesă!

Ellie a oftat și și-a lăsat fruntea pe umărul lui Lottie, ca și cum era deja prea mult pentru ea.

– Parcă aș avea două bunici acum!

– Măcar se integrează, nu? a încercat Lottie s-o consoleze.

Totul a mers prost în ziua de Crăciun, cu o zi înainte ca Anastacia să fie gata să stea de vorbă cu Saskia.

Mâncaseră meniul tradițional cu gâscă friptă și legume cu unt, de pe o masă gata să se prăbușească sub toate podoabele, sfeșnicele din cristal și aur, cantitățile imense de brândușe galbene ca șofranul, coronițele de ilice și ornamentele aurite cu lupi. Era o adevărată minune că mai rămăsese loc pentru mâncare. Anastacia venise și ea la cină, dar apoi dispăruse repede în camera ei.

Familia s-a retras în biroul de culoarea levănțicii, cu pereții săi acoperiți cu tapet mov și un pian alb. Jamie s-a așezat la pian și le-a cântat ceva, cu Ellie lângă el, care-l înghiontea în joacă încercând să-l facă să greșească notele. Lottie, regele Alexander, regina Matilde și mama regelui, Willemena, s-au apucat să decoreze globurile *sheniy*, o tradiție de familie. Era ciudat să îi vezi pe membrii familiei Wolfson participând la o activitate atât de neobișnuită, și totuși regele, mai ales el, nu părea conștient de comicul situației, așa cum stătea așezat pe scaunul ornamentat și picta cu migală o stea pe propriul *sheniy*. Lottie nu își putea stăpâni zâmbetul în

fața scenei de familie fericită, în vreme ce adăuga tușele finale la propriile globuri. Făcuse două, unul colorat în culoarea piersicii și auriu, cu sori și nori, iar celălalt cu nuanțe lăptoase de albastru-închis ca cerul nopții și cu stele. Avea de gând să i-l dea pe cel cu sori lui Ellie și să-l păstreze pe cel cu stele pentru sine.

„Ca niște ornamente de Crăciun ale prieteniei", și-a spus ea, zâmbind.

În ultimul moment a mai făcut un glob - unul alb și argintiu, cu o față de lup în centru, pentru Jamie.

– Chiar te pricepi la culori.

Lottie a simțit că o trec fiorii la auzul vocii Willemenei. Bunica lui Ellie era mică de statură, cu o claie de păr cărunt și cârlionțat, și absolut înfricoșătoare. Oare tocmai îi făcuse un compliment?

– O, mulțumesc. De fapt, pictez de când aveam...

– Trebuie să-ți corectezi mormăitul ăsta, a mustrat-o Willemena. Sarcina unei prințese este, în primul rând, să comunice valori. Nu poți fi nesigură dacă vrei să comunici excelent...

Lottie a trebuit să-și înăbușe dorința de a-i spune acestei bătrâne că nici să întrerupi pe cineva în mijlocul unei fraze nu era vreo dovadă că știi să comunici prea bine.

– OK, noi plecăm. Ellie s-a ridicat deodată de pe scaunul de la pian, întrerupând vorbele emfatice ale Willemenei. A venit la Lottie și a tras-o în sus de la locul ei, salvând-o. Jamie, și tu.

Jamie a scos unul din oftaturile lui lungi și s-a uitat pentru permisiune la rege, care a încuviințat discret din cap. Dacă ar fi văzut Willemena, ar fi explodat.

- Nu prea cred. Acesta e un Crăciun în familie și vom fi...

Ușile albe duble s-au închis cu zgomot în urma lor, împiedicând vorbele Willemenei să mai ajungă până la ei. Scăpaseră!

- Cum m-am descurcat? a întrebat Ellie când s-au îndepărtat suficient pe coridor pentru a fi în siguranță.

Jamie s-a uitat la ceas.

- Patru ore și douăzeci și șase de minute. E un nou record.

- Ce-i aia? a întrebat Lottie, ridicându-se pe vârfuri și aplecându-se pentru a se uita la ceasul lui Jamie.

El a zâmbit afectat.

- Cât poate rezista Ellie să stea lângă bunica ei de Crăciun.

- Dacă o iau ca pe un joc, atunci nu mai e așa de groaznic, a spus Ellie, făcându-i cu ochiul lui Lottie.

Se îndreptau către grotă, dar, când au trecut pe lângă bucătărie, au văzut ceva total neașteptat.

O cascadă de păr castaniu-roșcat și o siluetă aplecată peste un rând de trei castroane cu mâncare.

- Prea dulce, a declarat o voce familiară, gustând dintr-o lingură cu ceva, apoi trecând la următorul bol. Ah, prea amar!

O Bucle-Aurii roșcată, nici mai mult, nici mai puțin...

- Anastacia?

– *Quoi?*

A ridicat capul brusc, foindu-se și încercând să-și ascundă mâinile la spate. O pată trădătoare de la gura ei avea aceeași culoare cu castaniul ciocolatiu al părului.

Ellie a pufnit.

– Mănânci... ciocolată?

– Nu! Apoi, fără tragere de inimă, a întins mâinile pentru a le arăta degetele pătate cu ciocolată topită și s-a bosumflat. Da. Și ce?

– Nu, e OK, a asigurat-o Ellie, continuând să râdă. Doar că de ce-o faci pe furiș?

– Pentru că... S-a înroșit. Când sunt agitată, mănânc ciocolată. E chiar așa de șocant?

– Eu cred că sunt mai șocată că ești tu agitată vreodată, a glumit Lottie, dar încruntătura rapidă a lui Ellie i-a spus să tacă din gură. A adăugat imediat: Scuze!

„Fii bună!“ s-a certat ea în gând. Bineînțeles că Anastacia era agitată. A doua zi avea să o vadă pe Saskia. Lottie nici nu putea să își imagineze cum trebuia să se simtă. S-a întins încet și a luat-o de mână pe Ellie, apoi pe Jamie. Amândoi s-au uitat la ea șocați, apoi s-au luminat la față când și-au dat seama, simțind un val de căldură în tot corpul. Ideea că ar trebui să îl înfrunte pe oricare dintre ei în același fel în care Anastacia trebuia să o înfrunte pe Saskia era prea dureroasă chiar și să se gândească la ea.

– Ei bine, i-a spus Ellie Anastaciei, zâmbind afectat, dacă ciocolată vrei, te putem ajuta.

– Ta-da!

Ellie a deschis brațele pentru a-i dezvălui creația lor monstruoasă. Bucătăria arăta ca și cum o bombă cu făină ar fi explodat acolo, o pudră albă decorând părul lui Ellie ca zăpada.

– E o clătită cu bobițe colorate de zahăr înfășurată în jurul unui baton de ciocolată cu caramel, cu umplutură de bezea și bomboane pocnitoare, prăjită puțin în unt pentru a-i simți mai bine dulceața și textura lipicioasă. Lottie a zâmbit radioasă, admirându-le creația. Deși mie îmi place mai mult cu căpșuni, a adăugat. De fapt, poți s-o faci cu ce-ți place ție.

– Noi îi spunem chocurrito! a precizat Ellie și dinții i-au sclipit ca niște colțișori când a rânjit către Anastacia.

– Asta e o insultă pentru clătite. Anastacia a arătat către desertul vâscos de ciocolată ca și cum ar fi fost un animal turbat și a strâmbat din nas. Mult prea mult zahăr pentru o singură persoană, a remarcat ea.

– Așa le spun și eu mereu, a intervenit Jamie.

Lottie continua să considere scandaloasă aversiunea lui față de dulciuri, dar – hei! – asta însemna că rămânea mai mult pentru ea și Ellie.

– Nu critica până nu guști, a spus ea, culegând o bezea minusculă dintr-un bol de pe bufet și întinzându-i-o lui Ellie, care a ciugulit-o dintre degetele ei.

Anastacia a ridicat din sprâncene și le-a aruncat o privire de genul „Nu zău?“, dar Lottie nu voia să lase lucrurile așa.

Anastacia trebuia să aibă un Crăciun nemaipomenit, orice-ar fi crezut ea despre asta.

– Haide! E Crăciunul și promit că îți voi astâmpăra pofta de ciocolată, a spus ea, cu cel mai încurajator zâmbet pe care i-l putea oferi.

O aromă delicioasă de cacao caldă i-a învăluit, și nici chiar Anastacia nu a putut ascunde cât de ispitită era, deși Jamie continua să clatine din cap dezgustat.

Anastacia a oftat, dându-și ochii peste cap, în semn de capitulare.

– Bine, o să gust.

Ellie a tăiat cu grijă chocurrito-ul în trei bucăți egale și le-a împărțit, mijlocul de caramel picurând din clătita moale care îl înconjura.

Anastacia a luat o gură mică, iar ciocolata s-a topit pe buzele ei roșii-închis.

– *C'est magnifique*! a șoptit ea, ca și cum ar fi murmurat o rugăciune.

Lui Lottie nu-i venea să creadă. Anastaciei chiar îi plăcea ceva.

Ellie a rânjit triumfătoare către Lottie și, pentru o fracțiune de secundă, chiar a fost convinsă că Anastacia ar putea fi OK... până când Ellie a spus cel mai îngrozitor lucru cu putință.

– Nu există fată pe care să n-o dau pe spate cu clătita asta, a declarat ea, mușcând din propriul desert. Saskia ar trebui să ia lecții de la *mine*.

„O, Doamne!"

- Ce-ai spus?

Vocea Anastaciei a redevenit glacială, dar Ellie nu a părut să observe.

- Doar că, până la urmă, tot pe mine mă aleg. I-a făcut cu ochiul, apucând-o pe Lottie de mână și învârtind-o stângaci. Nu-i așa, Lottie?

Lottie nu s-a putut abține să roșească.

„Vai de mine, vai de mine, vai de mine!“

Ellie nu avusese niciodată prea mult tact, dar asta era groasă, chiar și pentru ea.

- Ellie! a încercat Jamie s-o facă să tacă, avertizând-o indignat.

Tăcerea s-a lăsat în cameră când Anastacia și-a pus jos desertul cu gesturi delicate și a făcut un pas către ușă.

- Nu pot să fac asta. Anastacia și-a tras nasul, întorcându-se cu spatele ca ei să n-o poată vedea. Îmi pare rău.

S-a năpustit afară din bucătărie, și în urma ei a rămas o singură lacrimă, plutind în aer ca o nestemată, în vreme ce se făcea nevăzută.

- Anastacia! a strigat Lottie după ea, dar era prea târziu.

S-a întors către Ellie, care clipea, cu făina din păr căzându-i ușor pe umeri în vreme ce clătina din cap nedumerită, dar Lottie nu avea timp să se ocupe de asta acum. Pe bufet, lângă ele, se afla inelul cu diamant al Anastaciei. Lottie nu știa ce însemna pentru Anastacia, dar știa că trebuiau să i-l dea înapoi.

- Ce-am făcut? a întrebat Ellie pe un ton plângăreț.

- Uneori ești atât de idioată! s-a răstit la ea Jamie.

31

Trei bătăi în ușă, fără niciun răspuns.

Lottie a încercat din nou. De fiecare dată, ecoul degetelor ei pe lemn suna tot mai singuratic.

– Anastacia? a strigat-o Lottie.

– *Va t'en*[1]! s-a auzit vocea furioasă din spatele ușii.

Lottie nu știa ce însemna asta, dar își putea da seama.

– Anastacia, te rog! Vreau doar să-ți dau înapoi inelul, a spus ea disperată.

De data asta s-a auzit un foșnet dincolo de ușă, care s-a deschis foarte puțin. Un ochi albastru furios a apărut în crăpătura ușii și aproape că a făcut-o pe Lottie să se dea înapoi speriată.

– Dă-mi-l! i-a cerut ea, întinzând mâna prin deschizătura îngustă.

– Anastacia...

– DĂ-MI-L! a repetat ea.

Lottie a inspirat adânc, știind că trebuia să aibă mare grijă, în caz că Anastacia se răzgândea să mai stea de vorbă cu Saskia.

– O să ți-l dau. Vocea îi tremura mai tare decât ar fi vrut. Dar, te rog, lasă-mă să intru. Te rog, știu că Ellie poate fi o idioată uneori. N-a vorbit serios. Te rog, Anastacia!

---

[1] „Pleacă“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

– Îh! Anastacia și-a dat ochii peste cap și a deschis ușa, apărând în cămașa ei roșie de noapte și cu părul împletit. Nu te mai milogi! Și-a încrucișat hotărâtă brațele în vreme ce Lottie intra. Hai mai repede!

– Scuze!

Lottie s-a grăbit să intre, închizând ușa în urma ei și ducându-se în vârful picioarelor până în cealaltă parte a camerei, astfel încât Anastacia să nu se poată răzgândi și să o dea afară. S-a uitat în jur. Spre surprinderea ei, în cameră era o harababură totală, cu haine întinse pe pat și pe scaune. Și-a dat seama că Anastacia își făcuse probabil probleme cu ce să se îmbrace la întâlnirea cu Saskia de a doua zi.

– OK, te-am lăsat să intri. Acum dă-mi inelul și ieși.

Anastacia era tot lângă ușă, în niște papuci roșii pufoși care se asortau perfect cu cămașa de noapte și halatul.

Lottie întinse mâna în care avea inelul, știind că era singurul ei avantaj. Nu putea decât să spere că nu era unul din cazurile alea când încercarea de a ajuta înrăutățea lucrurile.

– Anastacia. Lottie a strâns mai tare inelul, simțind cum îi intră unghiile în palmă. Știu că e greu, și știu că Ellie e o idioată. Poți să fii furioasă pe ea. Vreau doar să știi că poți vorbi cu mine despre Saskia, dacă vrei. O să ascult. Vreau să fiu de ajutor. Vreau să fii din nou fericită.

A rostit cuvintele dintr-o răsuflare, strângând ochii cu putere, încercând din răsputeri să nu se lase intimidată. Când a deschis din nou ochii, Anastacia nu mai părea atât de furioasă ca înainte, focul acela mistuitor domolindu-se până la niște tăciuni care luceau stins.

– Dacă nu vrei să vorbești, plec. Uite, poți să-ți iei inelul înapoi.

Lottie a întins inelul, iar micul diamant a sclipit în palma ei lipicioasă.

Anastacia s-a apropiat cu pași mari și a smuls inelul, făcând-o pe Lottie să tresară. Dar nu i-a zis să plece. În schimb, a oftat adânc.

– Nu sunt furioasă pe Ellie, a început ea, surprinzând-o pe Lottie. Știu că nu gândește înainte de a vorbi. Doar... îh! Anastacia și-a întors privirea, în mod clar supărată pe sine pentru ce urma să spună. Îmi aduce aminte de Saskia.

Lottie și-a mușcat repede buza, dar nu și-a putut ascunde uimirea.

Anastacia s-a trântit pe pat, cu privirea în tavan.

– Tu și Ellie sunteți la fel de grele de cap, sincer. A ridicat inelul în lumină și a răsucit diamantul în așa fel încât să sclipească, iar lumina i s-a răsfrânt în ochi. Sper doar că vouă o să vă meargă mai bine decât ne-a mers nouă.

Vocea i se înmuiase.

Imediat, Lottie s-a simțit complet pierdută, plutind în derivă într-o mare a emoțiilor Anastaciei. Dacă voia să o înțeleagă pe Anastacia, trebuia să înceapă cu începutul.

– Cum a devenit Saskia partizanul tău? a întrebat ea și s-a așezat șovăitoare pe pat, lângă Anastacia, al cărei păr se revărsa pe cuvertura de satin, într-un cerc castaniu-roșcat.

Fără să se uite la Lottie, Anastacia s-a răsucit și s-a întins grațioasă pe burtă, proptindu-și bărbia în palme. Părea că fiecare mișcare a ei era un dans.

- Saskia a fost un caz ciudat. O mulțime de partizani ajung să se căsătorească între ei. Ei știu că partenerii lor sunt singurii care pot înțelege importanța slujbei lor. Anastacia și-a privit inelul, ca și cum ar fi spus povestea altcuiva. Au existat doi partizani care lucrau pentru guvernul bolivian, și ei exact așa au făcut. Mama mea i-a întâlnit în calitate de ambasador, și le-a cunoscut și copilul, pe Saskia. Anastacia a rostit numele cu atâta tandrețe, încât Lottie nu s-a putut abține să nu-și ducă mâna la piept, atingând cu degetele medalionul cu lup de sub rochie. Ei i-au spus mamei mele că își doreau ca Saskia să devină și ea partizan. Părinții mei se gândeau de ceva vreme să găsească un bodyguard pentru mine, deoarece existaseră o mulțime de tentative de răpire a copiilor de ambasadori.

- Ca Jamie, a șoptit Lottie. Și el a devenit partizan în niște împrejurări neobișnuite.

Anastacia a încuviințat din cap, privind-o, în cele din urmă, pe Lottie în ochi.

- De asta mi-am dat și eu seama, a spus ea. În tonul ei s-a simțit o urmă de regret, dar și-a revenit repede. Pe părinții mei i-a costat o grămadă să-i aducă la Paris, pentru ca Saskia să poată crește alături de mine în vreme ce își continua pregătirea. Nu i-am văzut prea mult pe părinții ei. Erau întotdeauna plecați cu treburi importante. Saskia a rămas cu noi mult timp.

- Ce n-a mers? a întrebat Lottie, aplecându-se în față, captivată de poveste.

– *Mon père*, a spus Anastasia pe un ton dispreţuitor, privindu-şi din nou inelul. Tatăl meu e foarte tradiţionalist. Cred că întotdeauna l-a enervat felul în care a ajuns Saskia să facă parte din familie. A încercat să-şi ascundă sentimentele, dar copiii nu sunt proşti. Eu şi Saskia ne-am prins. Ea s-a străduit din răsputeri să-i arate că merita respectul lui, dar, cu cât ne apropiam mai tare una de alta, cu atât mai greu devenea.

– E groaznic, a spus Lottie.

Anastacia a încuviinţat din cap, iar faţa i s-a schimonosit de amărăciune şi de ceva ce semăna a regret.

– Tatăl meu nu a pretins niciodată că n-ar fi un om de modă veche. Nu puteam să îl lăsăm să ştie vreodată cât de apropiate deveniserăm. Habar nu aveam că altceva o preocupa pe Saskia. Leviathan îi băgase în cap să fugă de-acasă cu mine.

Brusc, ideea lui Raphael că şi Saskiei îi fusese spălat creierul nu mai părea atât de departe de adevăr. Vorbele lui din grădina de trandafiri i s-au prelins în minte ca o substanţă vâscoasă din care s-au desprins lujerii cleioşi ai unei teorii. S-a gândit la Jamie, un băiat care purta pe umeri poveri prea mari pentru vârsta lui şi a simţit o strângere de inimă. Saskia era la fel. Poate că păruse mai mare, dar avea doar cu un an mai mult decât ei. Era încă un copil – cu toţii erau –, şi Leviathan profitase de asta.

– Trebuie să fie greu, să fii atât de tânăr şi să ai o responsabilitate atât de mare, a spus Lottie, neputând să-şi ascundă tristeţea din voce.

Anastacia a râs cu amărăciune.

- Ce ironie că o spune tocmai un substitut.

- Așa e, probabil. Jamie îmi tot spunea că n-ar fi trebuit să mi se îngăduie să devin substitut, că n-ar trebui să fiu obligată să dovedesc că sunt puternică sau vigilentă. Dar diferența pe care el n-a putut niciodată să o înțeleagă e că eu am făcut o alegere. El crede că și el a ales - dar nu pare așa întotdeauna.

Lottie și-a adus aminte de expresia lui chinuită de pe pajiște. Fusese atât de rușinat că ea văzuse acea parte din el, o parte pe care credea că o înăbușise.

- Saskia a făcut o alegere.

- Tu chiar crezi asta? Probabil că n-o să știm niciodată.

Anastacia s-a ridicat încet în capul oaselor.

- Ea mi-a dat inelul ăsta, a șoptit ea, fermecată. Cum să nu vrea să-mi fie partizan? A zis că vrea să fie cu mine pentru totdeauna.

În vocea ei se simțea o notă amară, o durere pe care o lăsase să o macine în tot acest timp.

În cele din urmă, Lottie a înțeles.

- Anastacia, doar pentru că s-ar putea să nu vrea să fie partizanul tău nu înseamnă că nu vrea să fie cu tine. Nu e același lucru.

Doi ochi căprui arzători au fixat-o pe Lottie cu privirea. Apoi Anastacia s-a ridicat în picioare, s-a dus calmă la ușă și a deschis-o.

- Acum vreau să fiu singură, a spus, și otrava din vocea ei a fost înlocuită de o mască de calm.

Nu mai era nimic de spus. Lottie s-a ridicat de pe pat și s-a îndreptat spre ușă.

Ellie și Jamie o așteptau.

– Mai vrea să vorbească cu Saskia? a întrebat Jamie, dedicat, ca întotdeauna, rolului său.

Discuția cu Anastacia îi lăsase lui Lottie un nod în stomac.

– Da, a răspuns ea, uitându-se înapoi la ușa închisă și sperând că intuiția ei se va dovedi corectă. O să vorbească.

32

La ușa Anastaciei s-a auzit un ciocănit abia la ora prânzului, a doua zi. Își petrecuse dimineața cam la fel cum își petrecuse fiecare zi la palat, bucurându-se în tihnă de o baie generoasă, luând un mic dejun cu fructe proaspete și cereale în camera ei și încercând în tot acest timp să nu se gândească la inevitabila întâlnire care o aștepta. I-a luat mai mult să se pregătească în acea zi și a ezitat înainte de a-și pune inelul cu diamant pe care i-l dăduse Saskia, dar, inevitabil, a cedat și și l-a strecurat pe degetul mijlociu.

Acum era gata.

A fost escortată de un bărbat înalt, cu mușchi enormi și cicatrici cu care se mândrea ca și cum ar fi fost niște trofee. Deasupra încheieturii avea un tatuaj cu un pumnal, a cărui semnificație nu o interesa. Îl mai văzuse pe bărbat și înainte, pentru scurt timp după balul verii, și știa că era partizanul regelui. Nu-și amintea numele lui și s-a simțit ușurată când l-a salutat un alt membru al personalului: „Bună ziua, Sir Nikolai Olav!"

Au coborât către adâncul palatului, pe lângă pereții zugrăviți în culori pastel și pe marmura lucioasă, care, în cele din urmă, au lăsat locul unei pardoseli reci de piatră și lambriurilor de lemn. Anastacia s-a întrebat cu groază câți oameni fuseseră oare lăsați să putrezească acolo de-a lungul

timpului. S-a pregătit sufletește pentru celule cu gratii și prizonieri scheletici, dar, când au ajuns la „temnițele" de la subsol, nu a văzut nimic de felul ăsta. În schimb, a descoperit un coridor cu un covor roșu-închis care ducea spre trei încăperi de detenție și una de supraveghere. Se părea că totuși condițiile în care erau ținuți prizonierii erau oarecum plăcute. Exista o baie privată, o zonă unde puteau să stea și să mănânce, un pat dublu și rafturi cu cărți pentru divertisment.

– Am anunțat-o că vii, a spus bățos Sir Olav. Ai nevoie de ceva înainte să te conducem înăuntru?

„Doar să revin cu picioarele pe pământ, vă rog", a gândit Anastacia clătinând din cap.

– Bun.

A tastat codul pentru prima ușă.

Anastacia își simțea inima bătându-i mai repede în vreme ce se apropiau de a doua ușă, mai simplă. La aceasta nu exista cod, ci doar o cheie simplă de fier.

„Nu-mi vine să cred că idioții ăia m-au convins să fac asta."

Ușa s-a deschis cu un scârțâit, dezvăluind un dormitor slab luminat. Anastacia a intrat în cameră, cu nasul pe sus. Nu avea să lase niciun pic din aerul ei calm să dispară. Nu avea să o lase nici măcar o clipă pe Saskia că creadă că era agitată. Ea era Anastacia Alcroft LeBlanc, fiica lui Sylvie LeBlanc și Sabastian Alcroft. Nu putea fi nici intimidată, nici vrăjită.

– Ani?

Întrebarea venea de la o siluetă întinsă în pat.

Bravada Anastaciei a dispărut ca prin farmec la auzul vocii dulci a fostului ei partizan.

Saskia s-a ridicat în picioare ca și cum ar fi salutat un cap încoronat, alegându-se cu o privire severă de avertisment din partea lui Sir Olav.

– Nu voi vorbi dacă nu suntem lăsate singure, a spus Saskia cu răceală, și din voce îi dispăruse toată dulceața destinată Anastaciei.

Sir Olav a privit-o în ochi preț de o clipă, după care a scos un mârâit care era atât de asemănător cu al lui Jamie, încât Anastaciei i s-a părut amuzant.

„Partizanii ăștia!" și-a spus ea, dându-și ochii peste cap.

– Suntem cu ochii pe voi, a mormăit Nikolai, înainte de a le lăsa singure.

Era clar că vorbea literalmente: camerele de pe pereți s-au mutat pentru a se focaliza asupra celor două fete.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, fața Saskiei a devenit drăgăstoasă și Anastacia a zâmbit drept răspuns. Aceasta era prietena ei cea mai bună. Aceasta era fata care știa totul despre ea și o iubea oricum. Fata care o făcuse să înțeleagă de ce nu îi păsase niciodată de hoardele de băieți sau de scrisorile de amor pe care le primea de la colegii ei. Fata cu care plănuise să fie tot restul vieții.

– Te-am așteptat.

– Se pare că n-ai prea avut de ales, a răspuns Anastacia și și-a mușcat limba de îndată ce a rostit cuvintele.

Saskia arăta la fel de grozav cum și-o amintea. Buclele ei mari și blonde și buzele pline și senzuale... Privirea i-a alunecat în jos pe trupul fostului ei partizan pentru a privi acele coapse care puteau strivi un om. Arăta ca o zeiță. Singura diferență era că pielea ei, de obicei, bronzată, devenise palidă din cauza lipsei soarelui. Era o crimă să lași un om care iubește soarele să se ofilească în celula aceea lipsită de ferestre. Anastacia s-a străduit din răsputeri să nu întindă mâna spre ea.

– Ani, eu chiar voiam să vin înapoi după tine. Planificasem totul perfect, dar nu m-au lăsat *ei*.

A rostit cuvântul „ei" din vârful buzelor, ca și cum ar fi fost otrăvit.

– Ha! Anastacia nu și-a putut stăpâni un chicotit. Nu te minți singură, Saskia. Ai făcut toate astea de capul tău.

Saskia s-a încruntat. Ajunseseră într-un impas.

Renunțând la o parte din bravada ei, Saskia a pufnit pe nas și s-a așezat la loc, cu brațele încrucișate defensiv.

– De ce ai acceptat să vii aici? De ce a durat atât de mult?

– Sunt convinsă că îți poți da seama că întâlnirea cu partizanul care m-a trădat nu se afla pe lista priorităților mele.

Anastacia și-a aruncat părul peste umăr, gest despre care știa că Saskiei îi plăcea mult. A simțit un fior de satisfacție și apoi o urmă de vinovăție când fostul ei partizan și-a întors privirea cu o expresie îndurerată.

– De ce ai venit? a întrebat din nou Saskia, mai apăsat de data asta.

Anastacia a răsuflat exasperată; nu avea cum să evite asta.

- Avem nevoie de informații, a recunoscut ea.

Saskia și-a îndreptat spatele și s-a aplecat în față, intrigată.

- Ce știți?

- Tot ce știm e că grupulețul tău malefic lucrează la un soi de control al minții.

„Regula numărul unu dacă vrei să fii o scorpie: Întotdeauna să pretinzi că știi mai puțin decât știi, de fapt."

Saskia a mijit ochii.

- Dacă îți spun, trebuie să faci ceva pentru mine.

Anastacia nu voia să accepte nimic înainte de a afla despre ce era vorba.

- Stai lângă mine, a continuat Saskia.

- Ce? s-a bâlbâit Anastacia.

- Doar o clipă, a spus Saskia în joacă. Vreau doar să-ți simt căldura pielii. Vocea ei era dulce și mieroasă, ademenind-o pe Anastacia. I-a făcut semn Anastaciei, bătând în saltea, să se așeze lângă ea, dar ea a scuturat din cap. O să-ți spun tot ce vrei să știi...

A urmat un moment de tăcere, apoi:

- Bine.

Anastacia s-a așezat lângă Saskia, surprinsă de cât de ușor era să cedeze.

Saskia a zâmbit afectat și s-a întins pe pat, aparent relaxată.

Anastacia și-a privit fostul partizan. Fără-ndoială avea impresia că tocmai câștigase o mică bătălie. Era enervant de atrăgător să o vadă atât de mulțumită de sine.

- Tompkins e cheia, i-a spus Saskia.

– Știm asta, a fost răspunsul Anastaciei.

Saskia a ridicat o sprânceană. Anastacia a simțit un fior de încântare când și-a dat seama că o surprinsese.

– Eu n-am făcut parte din grupul care s-a infiltrat în Tompkins, dar am auzit destule despre plan, a spus Saskia. Caută ceva care se numește formula Hamelin și au testat compusul pe care au reușit să-l obțină pe elevii de la Rosewood. Eu am încercat-o pe Lottie și pe Jamie, dar lucrurile nu merg niciodată așa cum ar trebui. Așa a ajuns Jamie să cadă în piscină.

Saskia vorbea calm, ca și cum cuvintele ei nu ar fi fost absolut și extrem de înspăimântătoare.

– Ai acceptat să lucrezi pentru un grup care încearcă să controleze mințile oamenilor? Nu-ți dai seama că e o nebunie?

– Tu n-ai cum să înțelegi, a răspuns Saskia, dând nepăsătoare din mână. Vrei sau nu să afli mai multe?

Anastacia a strâns din pumni, dar i-a făcut semn din cap să continue.

– Compania Butter nu e de încredere, a spus Saskia. Fără să-și dea seama, Richard Butter e de mulți ani sub influența stăpânului nostru.

Anastacia a simțit o înțepătură în piept la cuvântul „stăpân". Cine era acest conducător al maleficului Leviathan? Cine era această figură misterioasă care o momise și o luase pe Saskia de lângă ea? Oricine ar fi fost, avea să plătească cu vârf și îndesat.

– Au pus stăpânire pe conacul Tompkins. Stai cât mai departe posibil de Julius și Ingrid. Lucrează sub acoperire ca stagiari la Butter. Apoi a devenit foarte serioasă. Tu auzi ce-ți spun? Stai departe de ei.

Anastacia a încuviințat repede din cap, refuzând să o lase pe Saskia să vadă cât de încordată era. A recunoscut numele de la Lola, care le spusese limpede că prezența lor o neliniștea, și acum era clar de ce.

– Ei știu că formula este ascunsă undeva în conacul Tompkins, dar habar nu au unde, a continuat Saskia, întorcându-și însă privirea cu un aer plictisit. Dacă vrei să-i oprești, trebuie să găsești formula și să o distrugi înainte să pună ei mâna pe ea.

„Conacul Tompkins. E în conacul Tompkins. Stai departe de Julius și Ingrid."

Anastacia s-a străduit din răsputeri să nu uite nimic. Fusese de multe ori la conacul Tompkins înainte, când rămânea acolo peste noapte cu Lola și Micky, și avea să se întoarcă acolo din nou doar câteva luni luni mai târziu, pentru Spearion. Astea erau informațiile de care aveau nevoie. A început să-i bubuie inima în piept când și-a dat seama că ei chiar ar fi putut să facă ceva.

– Acum uită-te la mine, i-a ordonat Saskia, întrerupând-o pe Anastacia din gândurile ei.

Frumosul ei fost partizan s-a aplecat în față, forțând-o pe Anastacia să îl privească în ochi. Ochii ăia... ochi care văzuseră fiecare bucățică din ea. Mintea i s-a umplut de amintiri – atingerea dulce a pielii ei, zvâcnetul delicat al pulsului

ei ori de câte ori degetele li se împleteau... S-a trezit întinzând mâna. Saskia i-a strâns-o ușor și a ridicat-o, trecându-și buzele peste palma ei deschisă cu atâta tandrețe, încât Anastacia a simțit că se topește.

Dar ceva era în neregulă. Degetele Saskiei se frecau de ale ei și Anastacia și-a dat seama, consternată, că fostul ei partizan încerca să-i ia inelul.

„Saskia îl vrea ca să evadeze?"

Nu putea face asta. Nu putea lăsa să se întâmple din nou. Deja avusese o dată inima frântă; nu avea să îngăduie s-o aibă și a doua oară.

Cu părere de rău, Anastacia și-a tras mâna, nevrând să o lase pe Saskia să vadă că își dăduse seama de planul ei.

– Am o ultimă întrebare, a spus ea, cu o voce tremurătoare. Nu-i mai păsa dacă părea slabă. Saskia, trebuie să știu ceva... Și-a strâns pumnii cu putere și aproape că a scuipat întrebarea: Tu ți-ai *dorit* să fii partizanul meu?

Saskia s-a uitat la ea cu o surprindere fățișă.

– Da. Bineînțeles. Vreau să fiu toată viața cu tine.

Nu era răspunsul corect.

– Știu, dar te întreb: ți-ai *dorit* să fii *partizanul* meu?

Ochii căprui-închis ai Saskiei au privit într-o parte. Tăcerea s-a prelungit; era răspunsul de care avea nevoie Anastacia.

– Mi-am dorit să te protejez, a spus Saskia, în cele din urmă.

Anastacia și-a dus o mână la piept, ca și cum ar fi încercat să-și împiedice inima să se frângă.

- Pur și simplu, nu înțeleg. De ce mi-ai trăda familia și apoi te-ai suci și i-ai trăda pe cei din Leviathan și mi-ai da mie toate informațiile astea? Ce vrei, de fapt? a întrebat ea rugătoare, neputând să-și oprească lacrimile care i-au umplut ochii.

- Nu e evident, Ani? Saskia a privit-o în adâncul ochilor, implorând-o să înțeleagă. Singura persoană căreia îi sunt loială ești tu.

Anastacia nu a avut timp să proceseze cuvintele Saskiei, când ușa din spatele lor s-a deschis cu un clic. Timpul expirase și nu mai avea decât un singur lucru de spus. Și-a tras inelul cu diamant de pe deget și l-a trântit pe masă:

- Atunci, dovedește-o!

Lacrimile îi umpleau ochii, amenințând să se reverse, în vreme ce ieșea din acel spațiu claustrofobic. Nikolai aștepta, dar nici măcar nu l-a putut privi, și a trecut pe lângă el cât mai iute cu putință, arătând limpede că nu avea chef să vorbească. Roșu, totul era roșu; Anastacia era un taur furios în care se învolburau emoții intense.

Făcuse ceea ce venise să facă - ceea ce le promisese celorlalți că o să facă - și acum nu știa cum să plece mai repede.

Ceea ce urma să facă în continuare Saskia avea să le hotărască viitorul pentru totdeauna.

PARTEA A TREIA

Dușmanii

33

S-au întors la Rosewood Hall chiar când începeau să apară ghioceii. Umpleau pădurea Rose, smălțuind verdele cu căpșoarele lor albe și delicate și întinzându-se până la marginea pădurii și la căminul Ivy.

Lottie și-a luat inima în dinți și i-a zâmbit Anastaciei în vreme ce se instalau confortabil în atelierul Lilianei, dar ea nu i-a răspuns la fel. Atitudinea asta a Anastaciei era diferită de aceea trufașă și frivolă cu care se obișnuiseră ei. Era o letargie distantă, care, într-un fel, o făcea pe Lottie să se simtă mult mai rău.

De când vorbise cu Saskia, Anastacia fusese distrată. Le împărtășise toate informațiile de care aveau nevoie, dar susținuse cu hotărâre că nu se întâmplase nimic altceva. Lottie știa că nu trebuia să aducă asta în discuție, dar era extrem de evident că întâlnirea cu Saskia o tulburase, iar Lottie nu putea să nu se simtă vinovată. În definitiv, nu ei o rugaseră să facă asta?

– OK, ascultați aici! a spus pe un ton autoritar Jamie, întinzând un arătător atât de repede, încât degetul i-a trosnit în aer.

Duseseră o tablă albă în baza lor secretă, pe care o proptiseră de peretele din fund. Binah și Jamie le țineau un curs

rapid pe tema cum să spionezi, trecând în revistă toate informațiile pe care le adunaseră până atunci.

Pe tablă, cu litere groase de tipar, fuseseră notate cinci idei.

1. Leviathan s-a infiltrat în conacul Tompkins.
2. Leviathan vrea formula Hamelin.
3. Formula Hamelin este ascunsă undeva în conacul Tompkins.
4. Trebuie să găsim și să DISTRUGEM formula Hamelin înaintea lor.
5. Nu vă apropiați de stagiarii Julius și Ingrid.

– Au mai rămas mai puțin de șase săptămâni până la Spearion, a spus Binah. Toate echipele stau la conacul Tompkins și toată lumea de la Rosewood are un invitat, a repetat Jamie, arătând pe tablă unde scria „60 de oaspeți în total". Deci, o să-i avem acolo pe Lola și Micky și Percy, pentru că familiile lor sunt gazdele, iar Ellie și Anastacia sunt în echipa de scrimă, avându-i invitați pe Lottie și Jamie.

Binah a trecut prin toată lista, notând totul în vreme ce vorbea ca un cunoscător, cu hotărâre în glas.

– Ce? Eu de ce nu sunt invitat? a mormăit Raphael, țâțâind.

– Pentru că, Raphael, a spus Anastacia pe un ton batjocoritor, tu nu ești un bodyguard pregătit și nici nu ești prințesă.

– Aș putea fi una din astea, a răspuns el tot pe un ton batjocoritor. Poate că și eu sunt sub acoperire.

O replică acidă i-a stat pe limbă Anastaciei; Lottie și-a dres sonor glasul și a deviat repede discuția de la orice le-ar fi distras atenția.

Turneul avea loc doar cu câteva zile înainte de vacanța de Paști. Singurii care nu veneau erau Binah și Raphael.

– Lola, Micky, Percy – voi trebuie să cercetați toate camerele și să încercați să găsiți unde e ascunsă formula înainte de sosirea invitaților.

Lola și Micky au încuviințat din cap. Amândoi aveau în gură acadele, ceea ce le dădea fețelor lor serioase un aer comic.

„Și dacă nu o găsim înainte să sosească oaspeții?" a întrebat prin semne Percy.

– Atunci, trecem la planul B, a spus Jamie, în vreme ce Micky îi traducea totul prin semne lui Percy. Eu, Lottie, Ellie și Anastacia vom ajuta la căutarea ei înainte de turul fabricii.

– Aș vrea să vă reamintesc că eu merg la Spearion în primul și în primul rând ca să câștig, l-a întrerupt Anastacia. În cea mai mare parte a timpului voi studia competitorii și, dacă e nevoie, îi voi *submina psihic*, așa cum îi place să spună lui Raphael.

– Asta chiar ar putea să meargă, a spus Binah, mai făcând o notiță. Va trebui să cercetăm fiecare cameră. Subminarea psihică a celorlalți concurenți ar putea fi o acoperire foarte bună pentru a pătrunde în zonele dedicate competitorilor.

Și-a pus pixul după ureche și a arătat către Anastacia: Asta ar putea fi sarcina ta.

Anastacia s-a holbat la ea neîncrezătoare, apoi, fără tragere de inimă, și-a împins la loc pe nas ochelarii de soare.

– Bine, a spus ea.

Lottie a simțit cum își dă ochii peste cap în spatele lentilelor închise la culoare.

– Și când distrugem efectiv formula? a întrebat Ellie, fără să încerce măcar să-și ascundă încântarea la gândul că avea să distrugă ceva.

Binah a tușit în pumn.

– Păi, de fapt, tu n-ai să distrugi nimic, Ellie. Tu faci parte din distragerea atenției.

– Ha!

Anastacia a scos un hohot scurt de râs și Ellie s-a uitat urât la ea.

– Planul, a continuat Jamie, vrând să evite izbucnirea unei dispute, este să găsim ascunzătoarea formulei înainte de sosirea oaspeților și să ne folosim de agitația de la Spearion pentru a ne furișa de acolo ca să o distrugem. Ne putem întoarce în arenă înainte să apuce cineva să bănuiască ceva.

– Dar cât timp ne poate oferi asta? a întrebat Lottie, începând să fie brusc foarte agitată. Poate Spearion să distragă suficient atenția?

– Nu e o competiție obișnuită de scrimă. Binah a întors tabla pentru a-i arăta o diagramă colorată. Totul se desfășoară pe parcursul a două ore. Există patruzeci de

competitori și fiecare este înscris individual. Binah a dat din cap către Anastacia și Ellie, care i-au răspuns la fel. Perechile se alcătuiesc aleatoriu pentru prima întâlnire, unde meciurile se vor desfășura în succesiune rapidă, și rămân douăzeci de competitori. Dup-aia se formează din nou perechi aleatoriu, până rămân zece, și apoi iarăși, ca în final să rămână cinci. Acei ultimi cinci competitori trebuie să demonstreze că sunt mai buni decât în confruntările anterioare, iar cel care primește cel mai mic punctaj este eliminat, rămânând patru. Binah a arătat către o față tristă din mijlocul tablei, lângă alte patru vesele. Cei patru sunt grupați pe perechi pentru trei meciuri până când se ajunge la ultimii doi. Ellie și Anastacia s-au uitat urât una la alta, amândouă sigure că ele aveau să fie ultimele rămase în arenă. Aceștia joacă trei meciuri, a continuat Binah, până când se decide un câștigător, care primește trofeul Spearion.

– Sună epuizant, a remarcat Lottie, care nu se putea imagina participând la un singur meci de scrimă, darămite la nouă la rând.

– Există o pauză de cincisprezece minute la mijloc, a spus Anastacia, ridicând din umeri. E mai mult decât suficient pentru mine.

– Stați puțin, a spus Lottie, fulgerată de un gând. Dacă eu, Lola, Micky, Percy și Jamie suntem plecați ca să distrugem formula Hamelin în timpul competiției, cum o să le vedem pe Ellie și pe Anastacia în arenă?

Toate privirile din cameră s-au întors către ea și Lottie a regretat imediat întrebarea.

– Ăăă... a început Binah.

– Asta nu e exact o prioritate, dovlecel, a necăjit-o Raphael cu blândețe.

Lottie a simțit cum îi iau foc obrajii. Ellie i-a zâmbit ușor, ca să-i spună că ea socotea întrebarea înduioșătoare. Dar Lottie se simțea profund rușinată, căci își amintea cum regele îi spusese că uneori va trebui să o pună pe Ellie pe locul doi pentru a o pune pe primul. Evident, când s-a uitat la Jamie, a văzut că era negru de dezamăgire.

– Scuze! Bineînțeles! Doar că abia așteptam să le văd...

Glasul i s-a stins.

– Să sperăm că veți distruge formula la timp ca să vă puteți întoarce în arenă pentru ultimul meci, a spus Binah, de mare ajutor, ca întotdeauna.

– Drăguț, a remarcat Anastacia pe un ton inexpresiv. Acum, poate să-mi explice și mie cineva ce ar trebui să facem dacă dăm peste leviathanii ăia sub acoperire... ăăă, cum îi chema?

– Ingrid și Julius, au răspuns în cor Lola și Micky, scoțându-și acadelele din gură.

– Așa. Jamie a întors din nou tabla și a scris „INGRID ȘI JULIUS“ în centru. Dacă Saskia, un fost partizan, te avertizează să nu te apropii de ăștia doi, sfatul meu ar fi să îi evităm cât putem cu toții pe Ingrid și Julius. Dacă îi întâlniți, nu vorbiți cu ei.

Toată lumea a încuviințat din cap, iar Lottie a simțit cum aerul din jur se răcește și un fior îi alunecă pe șira spinării,

ca și cum încăperea ar fi încercat să o avertizeze cât de periculoși erau.

- Întrebare, a spus Ellie, ridicând mâna. Mai exact, cum ar trebui să îi evităm pe oamenii ăștia când nici nu știm cum arată?

Jamie și-a îndreptat privirea către gemeni, fiind urmat de ceilalți.

- Ingrid are părul negru și lung, cu breton, a început Lola.

- Și Julius poartă întotdeauna o pălărie de cowboy, au spus gemenii într-un glas.

- O pălărie de cowboy? au izbucnit Jamie și Lottie la unison.

- Stai... Jamie și-a luat repede dosarul cu informații despre Leviathan și a scos imaginile pe care le trimisese Ollie. Ăștia sunt?

Gemenii și Percy au înșfăcat foile și fețele li s-au luminat când i-au recunoscut.

- Da.

Vocile gemenilor își pierduseră obișnuita dulceață și le-au întins fotografiile și celorlalți.

Din nou, Lottie și-a dat seama că ar fi trebuit să se încreadă în intuiția ei; ei erau oamenii ciudați despre care vorbea Lola în pădure. Ingrid și Julius, cârtițele din compania Butter. Acele două perechi de ochi vicleni care îi dădeau senzația că o urmăreau din fotografii. Gândul că ar fi putut da peste ei la conacul Tompkins i-a înghețat sângele în vine.

– OK, a declarat Binah, simțind că atmosferă se schimbase și bătând din palme pentru a-i scutura pe toți de gândurile negre. Toată lumea a înțeles bine planul?

Au încuviințat din cap cu toții, și Lottie și-a ascuns îngrijorarea, căci nu voia să vadă nimeni cât de neliniștită era, de fapt. Ea era urmașa Lilianei Mayfutt; ar fi trebuit să fie în stare să se descurce în orice situație.

– Excelent, a spus Binah, ștergând tabla. Păi, dacă putem afla unde e ascunsă formula înainte de Spearion, va fi floare la ureche.

34

Mai erau doar două săptămâni până la Spearion și le era aproape imposibil să se concentreze în timpul orelor. În vreme ce toți ceilalți elevi erau agitați, pregătindu-se pentru examene, Lottie avea lucruri mai importante pentru care să își facă griji. Își folosea fiecare clipă liberă încercând să își dea seama unde ar fi putut fi ascunsă formula Hamelin. Planul trebuia să funcționeze; nu puteau îngădui ca Leviathan să perfecționeze ceva atât de periculos ca formula Hamelin.

Lucrurile nu mergeau deloc bine.

Și, ca să fie totul și mai rău, universul a decis să îi distragă din nou atenția.

– Mă scuzați, doamnă Devine, a început Lottie timidă, făcând un pas în cabinetul luxos al profesoarei, excursia asta de la istoria regalității este obligatorie?

I-a întins profesoarei scrisoarea privind excursia școlară, străduindu-se să nu se lase intimidată de frumusețea încăperii. Mai fusese acolo o singură dată, când ea și Ellie fuseseră prinse după ora de stingere, iar profesoara își luase sarcina de a le da o lecție care presupunea băutul unei cești de ceai scump în cabinetul ei.

– Nu-ți face griji, Miss Pumpkin, a spus profesoara, și Lottie a scos un oftat de ușurare – dar se grăbise. Înțelegem situația ta specială și am primit permisiune de la domnul

director ca bodyguardul tău, Jamie, să poată veni și el. I-a zâmbit lui Lottie de la biroul ei într-un fel care îi spunea foarte limpede că în niciun caz nu putea scăpa de asta și a adăugat: Cred că va fi o excursie minunată.

Și astfel, Lottie și Jamie au trebuit să plece cu ceilalți elevi de la cursul de istorie a regalității la Hampton Court[1] pentru o distracție deloc bine-venită.

Dar nu numai pierderea de vreme o îngrijora pe Lottie. În afară de ziua aceea de la bibliotecă, ea și Jamie nu mai fuseseră singuri de la incidentul de pe pajiște din urmă cu atâtea luni.

Lottie și-a luat inima în dinți și i-a aruncat o privire lui Jamie în vreme ce se îndreptau către mașinile particulare care așteptau să îi ducă pe elevi la Hampton Court. Era o zi frumoasă de primăvară, dar, după fața lui, oricine ar fi crezut că se aflau la o înmormântare sub o ploaie mocănească.

– Jamie, înveselește-te! Ce-ar putea să iasă prost? a spus Ellie, venită acolo ca să îi conducă.

– Gândește-te la ziua de azi ca la o excursie amuzantă înainte să dai piept cu marele răufăcător, a ciripit Binah.

Își strânsese părul într-un coc mare în vârful capului, într-o sferă pufoasă perfectă, ca o coroană mică și îndesată care nu reușea decât să o facă să pară și mai scundă decât de obicei.

---

[1] Palat, fostă reședință regală, situat în sud-vestul Londrei, pe fluviul Tamisa (n.tr.)

Lottie și Jamie s-au privit, amândoi neliniștiți că o lăsau pe Ellie singură.

Înăbușindu-și îngrijorarea, Lottie a spus:

– Știu că ultimul lucru pe care ți-l dorești e să mergi cu mine în excursie, Jamie, dar nu avem încotro, așa că am putea să ne împăcăm cu situația și să profităm.

I-a zâmbit lui Ellie, decisă să n-o lase să vadă cât de îngrijorată era.

Jamie a mijit ochii spre ea și Lottie a înghițit în sec nervoasă.

Putea să se poarte cât de relaxat voia de ochii lui Ellie, dar știa că Jamie își dădea seama că era la fel de îngrijorată ca el că nu făcuseră niçiun progres în privința locului unde era ascunsă formula Hamelin.

– Unu, doi, trei, patru, cinci, și Jamie, șapte – da, excelent!

Profesoara Devine și directorul Croak au trecut de-a lungul șirului de elevi, numărându-i pentru a se asigura că erau cu toții prezenți.

– N-o să pățesc nimic, Jamie. Ellie s-a aplecat ca s-o audă doar ei în vreme ce urcau într-una dintre mașini. Nu uita, toată lumea crede că Lottie e prințesa! Cam ăsta e rostul unui substitut. A bătut cu un deget în medalionul lui cu lup, apoi s-a retras. Ne vedem mai târziu, tocilarilor!

Le-a făcut un semn vesel cu mâna și ei au plecat.

După ce locuise la Rosewood Hall aproape doi ani, lui Lottie îi era greu să mai fie impresionată de vreo grădină. Se obișnuise atât de mult cu lumea magică a parfumurilor de

levănțică și trandafiri, cu petale viu colorate în toate nuanțele pe care ți le puteai imagina. Rosewood era o altă lume, o lume a florei, o grădină plină de flori, cu o atmosferă vrăjită numai a ei. Așa că să spui că era fermecată de grădinile de la Hampton Court ar fi fost un mare compliment.

– Regele Henric al VIII-lea era un bărbat infatuat tipic. Voia să uimească oamenii cu puterea și bogățiile sale, și exact ăsta a fost și scopul palatului Hampton Court. Profesoara Devine a arătat către ornamentația bogată, încercând să-și ascundă aversiunea și eșuând lamentabil. A făcut palatul și mai pompos la mijlocul anilor 1520, după ce l-a luat de la cardinalul Wolsey.

Directorul Croak pășea alături de profesoară, cu bastonul de lemn în mână, dar el nu încerca să-și ascundă dezaprobarea câtuși de puțin.

– Se pare că era supranumit „palatul plăcerilor", din cauza dezmățului care se petrecea între zidurile sale, a bombănit el, aproape ca și cum chiar ar fi fost martor la unele dintre aceste evenimente, și Lottie a trebuit să se ciupească pentru a nu izbucni în râs.

– Într-adevăr, a răspuns profesoara Devine, poveștile sordide nu sunt un lucru neobișnuit în istoria regalității.

Lottie nu s-a putut opri să nu înghită în sec tulburată, întrebându-se dacă și familia Wolfson avea vreo poveste „sordidă", și brusc a vrut să fugă înapoi la Rosewood, ca să se cufunde în jurnalul lui Oscar pentru a descoperi vreuna.

Au continuat să se plimbe prin parc, și curând a devenit evident pentru toți că aceasta era mai degrabă o excursie de

vizitare a unui obiectiv turistic decât una de studiu. Lottie se străduia să se destindă și să se simtă bine, dar exista ceva care o stânjenea, și nu putea face nimic.

Toată lumea se holba la ei.

- Mi se pare mie, sau simți și tu că suntem priviți? i-a șoptit Lottie lui Binah.

Binah a chicotit.

- N-ai mai ieșit niciodată în uniformă, nu-i așa?

Lottie a clătinat din cap, întâlnind din întâmplare privirile unui grup de alți elevi, care au început să șușotească între ei.

- Nu te face să te simți puțin cam caraghioasă? a întrebat ea.

Emblemele de pe blazerele lor ieșeau în evidență, sigla mare și roșie a școlii Rosewood fiind faimoasă în lumea întreagă. Nu era de mirare că atrăgeau atâta atenție.

- Sunt sigură că Jamie e obișnuit cu asta, a spus Binah, râzând. Așa se uită tot timpul la el majoritatea elevilor de la Rosewood.

Jamie a ridicat o sprânceană spre Binah, avertizând-o.

- Ooo, ce m-am speriat! l-a luat ea în râs.

Lottie n-avea cum să nu se simtă prost din cauză că Jamie fusese târât până acolo oricât ar fi încercat: nu scosese un cuvânt de când plecaseră de la Rosewood Hall și fusese încordat tot timpul. Lottie simțea că era vina ei că Jamie ajunsese în situația asta.

- Cred că trebuie să mă duc la baie, a spus Lottie, dorindu-și brusc să scape de toate privirile din jur.

– Vin cu tine, a răspuns automat Jamie, înainte să-și dea seama ce spusese. Adică, o să te aștept afară, s-a corectat imediat și s-a rezemat de peretele de lângă toaleta pentru femei.

Lottie s-a străduit din răsputeri să nu izbucnească în râs, văzând în ce situație stânjenitoare se pusese singur, și apoi s-a simțit prost că i se părea atât de caraghios.

– Merg doar până la toaletă, Jamie. Nu dispar în neant, l-a liniștit ea.

– Păi, grăbește-te, i-a cerut el, fără să se miște.

Înăuntru, Lottie s-a dus la o chiuvetă ca să se spele cu apă rece pe față și apoi a rămas o clipă privindu-se în oglindă. Încă îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut să se lase convins că era prințesă, și mai ciudat decât atât i se părea că oamenii erau fascinați de emblema pe care o purta. Cu toate astea, știa că Rosewood era casa ei. Acolo se simțea în largul său; era istoria, moștenirea ei.

Și atunci, de ce se simțea atât de ciudat în ziua aceea?

Apa de la robinet continua să curgă, scurgându-se în gaura neagră din centrul chiuvetei aurii, un șuvoi nesfârșit care dispărea ca prin farmec, înghițit de țevile nevăzute.

Lottie știa răspunsul la întrebare, iar acesta era Jamie Volk.

Indiferent cât de în largul ei se simțea, indiferent câte progrese făcea încercând să se descopere pe sine, nu putea să nu simtă că îl lăsa pe Jamie în urmă.

Dar nu avea ce să facă; trebuise să pornească în această călătorie de una singură, și așa avea să facă și Jamie. Spera doar că el nu avea să se piardă pe drum.

O ușă s-a deschis în cealaltă parte a toaletei, făcând-o pe Lottie să tresară. Când a închis robinetul, dinspre țevi s-a auzit un gâlgâit. S-a uitat din nou în oglindă și în spatele ei a apărut o siluetă, atât de repede, încât Lottie nici nu a avut timp să țipe. Silueta a prins-o de încheietura mâinii și a tras-o în spate într-una din cabine. Într-un moment de teroare pură, viscerală, a înșfăcat mâna acelei persoane și a mușcat-o cât a putut de tare, făcându-l pe intrus să țipe de durere. Repezindu-se afară din cabină, a scos un urlet disperat, dar Jamie era deja acolo, năpustindu-se pe ușă și așezându-se între Lottie și cabină.

– Stai în spatele meu, i-a ordonat, luând o poziție defensivă.

Ea s-a supus imediat, stând cât mai aproape posibil de el, și tot trupul i-a înghețat de spaimă când ușa cabinei s-a deschis încet, dându-l în vileag pe atacator.

Nu era nici pe departe ce s-ar fi așteptat ea să fie. Mintea i-a stat în loc când a dat cu ochii de chipul nedumerit pe care îl avea înaintea sa.

– Ollie?

35

– Oh, Doamne, ce naiba... Ollie a râs, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. M-ai MUȘCAT?

– Credeam că ești un răpitor sau ceva de genul, a scrâșnit Lottie, pășind în fața lui Jamie și încrucișându-și brațele.

– Ce cauți aici? a vrut Jamie să știe.

– Și noi suntem veniți cu școala – o excursie de câteva zile pentru a vizita obiectivele istorice din jurul Londrei, a răspuns Ollie, continuând să râdă nervos. V-am văzut sosind și m-am gândit că era datoria mea să te avertizez.

– Să o avertizezi? a repetat Jamie, mijind ochii.

– Ea nu poate vorbi singură? Doamne! a răspuns Ollie, dându-și ochii peste cap și ieșind, în sfârșit, din cabină. Kate și Charles sunt și ei aici. Dacă te văd, s-a zis cu povestea ta cu prințesa.

„Rahat!“ și-a spus Lottie.

Cu toate grijile ei, nu se gândise niciodată, nici măcar o clipă, că problema lor ar putea ajunge, în final, atât de ridicolă. Unul dintre motivele pentru care fusese acceptată ca substitut al lui Ellie era că nu existau prea multe șanse să fie recunoscută de către puținii oameni pe care îi cunoștea din orășelul ei natal, căci Rosewood era atât de izolat – și iată-i acum aici!

- Cine sunt Kate și Charlie? a întrebat Jamie, renunțând la poziția sa defensivă și relaxându-se în obișnuitul său mod de operare „doar puțin pregătit să ucidă".

- Sunt prieteni de când eram mică, a explicat ea.

- Prieteni răi, a întrerupt-o Ollie. Au lăsat-o baltă când mama ei s-a îmbolnăvit...

- Ollie, șșt!

Lottie s-a încruntat la el, îmbujorându-se. Nu era momentul să discute despre astfel de lucruri.

- Lottie?

Lui Lottie aproape că i-a sărit inima din piept și s-a apucat de brațul lui Jamie când Binah a apărut în spatele lor. Erau prea mulți oameni deja înăuntru!

- Binah, *trebuie* să încetezi să mai faci asta! a spus gâfâind Lottie, dând drumul brațului lui Jamie, iar obrajii ei trandafirii au căpătat o nuanță de roșu aprins când și-a dat seama că se agățase de el ca o maimuțică.

- El e Ollie? a întrebat Binah, făcând un pas în față.

- Vorbești despre mine? Ollie și-a dus o mână la piept. Sunt flatat!

Dar problema era că Lottie nu vorbea despre Ollie.

- Binah, de unde naiba știi cine e Ollie? a întrebat ea.

- Te-am auzit vorbind despre el cu Ellie anul trecut, când studiam în tunele. Ai așa un talent de a descrie oamenii, Lottie. A fost foarte ușor să...

Lottie a oftat.

- Binah, *trebuie* să încetezi să mai tragi așa cu urechea!

Binah a făcut un gest nepăsător cu mâna, fără să o ia câtuși de puțin în serios.

– De ce e toată lumea așa de îmbufnată? a întrebat ea, cu brațele încrucișate peste blazerul galben.

Lottie s-a uitat la Jamie, încă stânjenită că se agățase de el ca un copil speriat. Nici nu-i venea să creadă că se întâmpla așa ceva.

– Niște foști colegi de școală sunt și ei aici în excursie și, dacă mă văd, toată povestea cu substitutul va fi dată în vileag.

– O! a făcut Binah, fără să bage în seamă privirea fermecată a lui Ollie. Păi, asta e ușor de rezolvat. Doar că va trebui să te deghizăm.

Fără să îi dea timp să protesteze, Binah s-a pus imediat pe treabă. I-a ridicat părul lui Lottie într-un coc în vârful capului, cu șuvițe lăsate pe-afară, astfel încât părul să-i pară mult mai scurt decât era în realitate, apoi a folosit un creion maro de sprâncene pentru a crea o spuzeală de pistrui falși pe nas și pe obrajii trandafirii. Concentrarea meticuloasă de pe fața lui Binah în timp ce se ocupa de proiectul ei a stârnit un val plăcut de căldură în trupul lui Lottie, ca și cum ar fi fost un copil care era îmbrăcat de mama sa pentru prima zi de școală.

Pentru tușa finală, Binah a scos o pereche de ochelari de rezervă din rucsacul ei galben și i-a pus pe nasul lui Lottie. Lumea a devenit brusc mai mare, totul deformându-se în vreme ce ochii ei încercau să se obișnuiască.

– Perfect! a exclamat Binah, bătând bucuroasă din palme.

Lottie nu și-a putut stăpâni un icnet când s-a văzut în oglindă. Semăna leit cu William Tufty.

- Îmi place la nebunie!

Lottie a trebuit să se abțină să țopăie încântată când a văzut trăsăturile de familie atât de limpede înscrise pe chipul ei. S-a întors spre Jamie cu un zâmbet larg pe față, uitând pentru o clipă că el era în toane proaste, dar, spre surprinderea ei, a părut mulțumit.

- Foarte practic, a remarcat Jamie. Îți stă bine cu părul scurt.

Lottie și-a dat după ureche o șuviță de păr, lăsându-și privirea în jos, sfioasă.

- Mersi, a răspuns scurt, stânjenită că vorbele lui o emoționaseră atât de tare.

Complimentele de la Jamie erau ca apa în deșert, mai ales de la incidentul cu cadoul.

Lottie s-a întors către Ollie, dar el era prea distras de Binah pentru a-i da atenție.

- Ollie, a strigat ea, crezi că o să meargă?

El a scuturat din cap ca și cum ar fi încercat să scape din mrejele unei vrăji.

- Da, da, perfect, grozav, a murmurat.

Au ieșit din nou, Lottie simțindu-se ușurată datorită noii ei înfățișări.

Ollie, pe de altă parte, era încă vrăjit de Binah, și o privea cum țopăia pe alee, cu aceeași plăcere rezervată, de obicei, mâncărurilor mamei lui sau poveștilor lui Lottie.

Lottie l-a tras înapoi, aplecându-se spre el ca să nu-i audă nimeni, deși probabil că auzul supranatural al lui Jamie tot avea să le surprindă conversația.

- Ți se pare drăguță Binah?

- Ha?

- M-am prins, a chicotit Lottie. Te holbezi la ea. Dar probabil că ar trebui să te avertizez că nu cred că e interesată să aibă vreun iubit sau ceva. Ollie a ridicat o sprânceană, fără să înțeleagă prea bine. Așa mi-a lăsat mie impresia; nu pare interesată de *nimeni* în felul ăsta.

Ollie și-a mijit ochii și ea s-a întrebat dacă tot nu înțelegea, când a spus ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

- Ești exact ca mama ta.

- Poftim? s-a înecat Lottie.

- Amândouă ați fost mereu atente la cele mai mici detalii. De-asta sunteți niște povestitoare atât de bune și de-asta ești și tu o artistă desăvârșită - observi lucruri pe care alții nu le văd.

Cuvintele lui au impresionat-o profund pe Lottie. Acel „artistă" i-a adus aminte de picturile Lilianei și de poeziile lui William Tufty. Privirea i s-a îndreptat către doi trandafiri care creșteau unul lângă celălalt în pământ, roz și roșu, culori diferite, dar aceeași structură. Poate că avea mai multe în comun, nu doar înfățișarea, cu strămoașa ei Liliana.

„Micile detalii..."

- Mulțumesc, Ollie, a spus Lottie, cu un zâmbet sincer. E cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Păi, e-adevărat... a răspuns el cu onestitate, apoi un rânjet poznaș i-a apărut pe față. A! Și dacă Binah vrea vreodată să iasă cu cineva la modul strict platonic, mi-ar plăcea să o invit la noi, ca să guste și ea din mâncărurile pe care le face mama.

Lottie a chicotit, strângându-l din nou în brațe pe Ollie, înainte de a se despărți pentru a se întoarce fiecare la colegii săi.

Ollie avea dreptate: era bună la observarea lucrurilor mărunte – și exact de-asta aveau nevoie ca să găsească formula Hamelin. Asta era punctul ei forte și știa că o putea face.

S-a uitat către ceilalți colegi și a simțit un val de hotărâre crescând în ea, ca un ocean în timpul fluxului.

„Micile detalii."

La asta se pricepea cel mai bine și așa avea să înfrângă maleficul Leviathan.

36

Autocarul a ajuns în fața conacului Tompkins la douăsprezece fix, alături de alte câteva autocare aparținând altor echipe competitoare.

A intrat pe marile porți albe de lemn, pe care erau sculptați doi porumbei. Aleea era mărginită de copaci, ale căror frunze alcătuiau o boltă de roz și de galben, ca un jeleu uriaș. Conacul era lipit de fabrică, pe ale cărei coșuri înalte ieșeau norișori de pudră albă sclipitoare.

În clipa în care Lottie a coborât din autocar pe aleea albă pavată cu piatră de Yorkshire, aroma i-a invadat simțurile. Era ca și cum aerul însuși fusese glasat; era atât de dulce, încât își simțea creierul năucit.

„Mare minune dacă mai poți să rămâi cu mintea întreagă într-un loc ca ăsta."

Lola a coborât din autocar țopăind, urmată de Micky, care sugea o acadea. Cu buzele lor roșii ca cireșele și cu părul alb ca o glazură de bezea, ei înșiși arătau ca niște prăjituri.

– În sfârșit, acasă, au spus la unison.

– Zici că au fost făcuți la fabrică amândoi, a remarcat sec Jamie.

Lottie n-a putut să nu aprobe.

Jamie a dat să o ajute pe doamna Bolter, dar a fost trimis la plimbare.

– Nu tu, Jamie. Competitorii de la Spearion trebuie să-și despacheteze echipamentul. Singuri! a ordonat doamna Bolter, bătând de două ori din palme.

Ellie și-a dat ochii peste cap când a coborât din autocar și a început să ajute. Anastacia, pe de altă parte, a părut mai puțin încântată că trebuia să își care singură gențile de firmă și geanta jerpelită cu echipamentul de scrimă. Își ținea geanta cu echipamentul departe de corp, ca și cum ar fi fost un păianjen veninos.

– Nu vreau să ajute nimeni dintre cei care nu participă la competiție. Membrii acestei echipe trebuie să învețe că succesul depinde de ei.

Și, văzându-l pe Jamie cum zăbovea în preajma genților, i-a aruncat o privire amenințătoare.

Lottie s-a oprit din râs când doamna Bolter s-a apropiat de ea. Statura ei musculoasă era într-un contrast evident cu universul dulceag și pufos al conacului Tompkins.

– Dacă vreunul dintre invitații din această excursie le distrage atenția de la competiție celorlalți, o să-l trimit imediat înapoi la Rosewood. E clar?

Lottie a înghițit cu zgomot, dar a încuviințat din cap respectuoasă, știind că doamna Bolter nu făcea amenințări nefondate.

– Foarte bine! a tunat profesoara.

Au fost întâmpinați la ușile de un roșu viu ale conacului de o femeie mai în vârstă, de origine sud-asiatică, îmbrăcată într-un taior roz aprins, cu părul negru ca abanosul împletit într-o coadă lungă la spate și un zâmbet larg.

– Bine ați venit, dragi concurenți! Numele meu este Nadia Kumar, a început veselă femeia. Vă rog să vă simțiți ca acasă și să vă odihniți înainte de competiția de mâine. Le-a făcut semn să se adune cu toții în fața ușilor. Vom face un tur al fabricii înainte de cină, care va fi servită la ora cinci. Sperăm că o să vă placă coșurile cadou care vă așteaptă în camere și că le veți povesti cu entuziasm și altora despre sejurul vostru la conacul Tompkins.

Zâmbetul nu i-a dispărut o clipă cât a vorbit.

– E PR-ul companiei Butter, au șoptit Lola și Micky, aflați de-o parte și de alta a lui Lottie.

Gemenii nu păreau să-și poată lua privirea de la femeia care îi întâmpina atât de degajată pe oaspeți în casa lor.

Lottie a profitat de ocazie ca să se uite mai bine la celelalte echipe, așteptându-se ca din mulțime să răsară câteva fețe fioroase – dar, spre surprinderea ei, erau cu toții destul de inofensivi, doar un grup de elevi de la școli din toată lumea care își vedeau de treabă. A izbit-o din nou aceeași senzație ca atunci când vorbea cu Anastacia, acea senzație lipicioasă a unei teorii care lua naștere în mintea ei – că erau cu toții doar niște copii.

Nadia a făcut un gest teatral cu mâinile, continuând să afișeze un zâmbet fermecător.

– Bine ați venit la conacul Tompkins!

Ușile roșii lucioase cu balamale aurii au scos un sunet ca un ciripit când s-au deschis, inundând treptele cu mirosul dulce de mentă care s-a răspândit din conac și i-a învăluit. Lottie nu și-a putut stăpâni un icnet când a văzut priveliștea

de basm din spatele ușilor duble. Un curcubeu se revărsa înaintea ochilor lor, o scară de marmură care se bifurca apoi, cu fiecare treaptă de altă culoare, ce părea ireală. Întreaga pardoseală era în dungi galbene și roz, ca dropsurile din copilăria ei; era un spectacol atât de apetisant, încât a trebuit să se stăpânească să nu îngenuncheze și să lingă podeaua din fața ei, pentru a se convinge că nu era făcută din zahăr, de fapt. Aroma de bastonașe de zahăr, care părea să emane din pereți, a fost acoperită de un miros greu și dulceag de lemn-dulce când o față nefamiliară, pe care au identificat-o însă imediat s-a ivit în fața lor.

Din multe puncte de vedere, Richard Butter nu arăta deloc așa cum și-l închipuise Lottie. Era îmbrăcat într-o robă lungă, neagră cu portocaliu, care îi atârna pe pardoseala în dungi a vestibulului. Lângă el, în stânga, se afla fiul său, Percy, cu privirea în jos. Asemănarea era stranie, aceeași piele palidă și aer straniu, dar, în vreme ce Percy părea sfios și obosit, tatăl lui avea aerul unui om de știință nebun. Richard Butter purta niște ochelari mari, dreptunghiulari, care îi măreau atât de tare ochii albaștri, pătrunzători, încât Lottie n-a putut să nu se gândească la un galago. Împreună, Percy și Richard arătau ca o pereche de ființe omenești nocturne, care nu ar fi trebuit să iasă la lumina zilei.

– În numele lui Alfred Tompkins, care își păstrează energia pentru a putea urmări concursul de mâine, îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit la conacul Tompkins. Sper din toată inima că vă veți simți bine și vă veți bucura de zilele petrecute aici.

Vocea lui Richard Butter era nazală și ușor pițigăiată, ca și cum ar fi suferit de o răceală de care nu mai putea să scape.

De îndată ce scurtul moment de bun venit s-a încheiat, gemenii s-au dus imediat către Richard, iar Lola s-a întins ca să-l îmbrățișeze călduros, ca și cum ar fi făcut cu toții parte din aceeași mare familie a dulciurilor. Lui Lottie inima a-nceput să-i bată mai tare când Percy l-a mângâiat pe Micky pe păr, amândoi având pe față o expresie solemnă. Puteau să pretindă că erau OK, dar știau cu toții ce misiune importantă aveau.

Lottie le-a făcut cu mâna lui Percy și gemenilor, și asta a fost tot. Planul era demarat oficial.

Au fost conduși într-un tur foarte scurt al conacului, pentru a vedea unde aveau să stea, unde să se întâlnească pentru turul fabricii, unde să găsească mâncare dacă le era foame, unde se puteau duce să se antreneze și care era punctul de întâlnire pentru a merge la arenă. Erau doar vreo patru sute de metri până acolo, dar toți concurenții aveau să fie duși cu mașinuțe de golf. Lottie a memorat o hartă a împrejurimilor, știind bine că aveau să aibă nevoie de ea a doua zi.

Întregul conac era un labirint de coridoare viu colorate și uși cu diverse modele pe ele, cu mobilă ciudată și naturi moarte aproape pretutindeni. Familia Tompkins părea să aibă o pasiune pentru decoruri excentrice și înfiorătoare; pe mese erau păpuși ornamentale cu obraji trandafirii și rânjete ucigătoare și animăluțe din porțelan, cu aripi, care-și

arătau colții. Și ăsta era locul pe care Lola și Micky îl numeau acasă!

Au încheiat turul în camera de primire cea mai apropiată de dormitoare, o încăpere cu ferestre mari pe care se vedeau vârfurile copacilor ca jeleul, cu o mobilă verde-limetă și alte ornamente sinistre peste tot.

– Are cineva vreo întrebare înainte să ne întâlnim mai târziu pentru turul fabricii, la ora patru? a întrebat Nadia, cu același zâmbet înțepenit pe față.

Lottie n-a putut să nu se întrebe cum de n-o dureau obrajii.

Toți copiii au clătinat din cap și li s-a îngăduit să plece, iar Anastacia a dat scurt din cap, cu subînțeles, în vreme ce se îndrepta către coridor, pregătindu-se să pornească în misiunea ei de a se împrieteni cu ceilalți și de a inspecta toate camerele competitorilor.

În cele din urmă, Ellie, Jamie și Lottie au rămas singuri în camera verde-limetă.

De îndată ce ușa s-a închis în urma celorlalți, Jamie s-a uitat în jur încruntat pe sub sprâncenele lui groase, plănuind deja următoarea mișcare. Totul mergea conform planului. Aveau patru ore la dispoziție pentru a scotoci conacul și încă și mai mult după cină. Puteau să o facă.

– Bănuiesc că ar trebui să ne-apucăm să căutăm...

– Bună!

Un miorlăit dulce s-a auzit dinspre ușă și au încremenit cu toții.

– Voi sunteți probabil oaspeții noștri.

O fată micuță cu păr negru a intrat în încăpere, urmată de un băiat solid cu pălărie de cowboy.

Au fost imediat recunoscuți. Cele două persoane pe care trebuiau să le evite. Ingrid și Julius.

Jamie s-a crispat, făcând un pas protector în fața lui Lottie și a lui Ellie.

– Eu sunt Ingrid Crow și el e Julius Stub, a spus fata. Julius și-a dus ușor mâna la pălăria neagră de cowboy când ea i-a rostit numele și apoi s-au așezat amândoi în așa fel încât să blocheze ușa. Suntem stagiari la compania Butter, a adăugat ea.

„Să îi evităm cât putem cu toții pe Ingrid și Julius". Cuvintele lui Jamie i-au răsunat lui Lottie în minte, în vreme ce se uita la ușă, dar nu aveau cum să iasă.

Ingrid Crow era o fată minionă cu un nas mic și cârn, fața rotundă și pistrui. Avea părul atât de negru și de mătăsos, încât părea un val de petrol care i se revărsa pe spate, dar era ceva supărător în înfățișarea ei. Ascunsă adânc în ochii ei cenușii era sclipirea amenințătoare a unei răufăcătoare profesioniste – o privire vicleană, uneltitoare, care apărea doar după ani de practică. Totul la ea îi aducea aminte lui Lottie de un basm pe care i-l citise cândva mama ei, *Motanul încălțat*, și, întocmai precum cotoiul șarlatan din poveste, Ingrid purta cizme negre groase, cu tocuri atât de ascuțite, încât ar fi putut ușor străpunge pielea.

S-a apropiat de Jamie, cu mâinile în șolduri, ca și cum ar fi cercetat un diamant frumos.

- E tare drăguț, a spus ea, uitându-se prin el într-un fel despre care Lottie știa că lui Jamie n-avea să-i placă deloc. Nu ți se pare drăguț, Julius?

Julius și-a lăsat capul într-o parte, cercetându-l pe Jamie.

„Asta e straniu“, și-a spus Lottie.

- Probabil, a răspuns Julius tărăgănat și indiferent, cu un puternic accent sud-american.

Julius Stub era exact opusul lui Ingrid: înalt și solid, cu un nas gros, care arăta ca și cum ar fi fost cândva rupt. Nu era un băiat urât: avea părul blond-roșcat și genul de trăsături care erau, de obicei, asociate cu jucătorii de fotbal american. Dar, la fel ca la Ingrid, era ceva deosebit la ochii lui. Nu scânteiau cu aceeași răutate ca ai ei; erau goi - acel gen de gol care îngăduie cuiva să facă lucruri îngrozitoare fără să simtă absolut nimic.

- Nu știu ce te-au învățat părinții tăi, a mârâit Ellie, dar e foarte nepoliticos să vorbești despre oameni ca și cum n-ar fi de față.

Ea deja ignora complet regula „Nu vorbiți cu Julius sau cu Ingrid“.

Cei doi s-au întors către Ellie și Lottie. Rânjetul lui Ingrid s-a transformat într-un zâmbet și a făcut un pas amenințător către Lottie, apoi a îndepărtat un fir imaginar de praf de pe umărul ei.

- Nu suport murdăria, a spus ea.

Un mârâit ușor a scăpat de pe buzele lui Ellie.

- Mulțumesc, a spus Lottie, ștergându-se pe umăr. De fapt, ar trebui să mergem să ne schimbăm înainte de tur.

Ingrid și-a întors spre ea privirea de pisică.

Un nod de teamă i s-a pus lui Lottie în gât, dar l-a înghițit, nelăsându-și zâmbetul să șovăie în vreun fel.

Julius a oftat, studiindu-și absent unghiile.

– Hai să mergem, Ingrid. Oaspeții vor să se odihnească și noi avem treabă.

La aceste cuvinte, Ingrid s-a relaxat și s-a dus lângă Julius.

– Ne vedem la tur, a spus ea, urmându-l pe Julius afară pe coridor.

În vreme ce ieșeau, Julius s-a aplecat și i-a șoptit la ureche lui Ingrid:

– O să avem tot timpul să ne distrăm cu jucăriile astea noi mai târziu.

Ușa s-a închis cu un clic în urma lor și Jamie a răsuflat prelung.

– Asta chiar s-a întâmplat? a întrebat Lottie.

– Sunt partizani, a spus Jamie cu o voce glacială.

– Ce? a izbucnit Ellie, încă furioasă după momentul de mai devreme.

– Sunt, cumva, partizani. Poate că au făcut pregătire. Dar recunosc un asasin antrenat atunci când văd unul.

Ellie a privit-o lung pe Lottie, apoi a clătinat din cap.

– Jamie, nu trebuie s-o scapi din ochi pe Lottie. E un ordin.

Jamie și-a ținut răsuflarea, știind că nu poate ignora un ordin direct.

– O să mă duc să o caut pe Anastacia și să o avertizez, a anunțat Ellie, apoi o să termin de verificat celelalte camere. Ne vedem la tur.

Înainte să apuce să se repeadă spre ușă, Jamie a apucat-o de braț, trăgând-o rapid înapoi.

- Și cu tine trebuie, i-a spus el răspicat.

Privirile li s-au întâlnit cu o intensitate atât de mare, încât Lottie aproape că a văzut electricitatea statică dintre ele. Ellie a încercat să-și tragă brațul, apucându-l de încheietură cu cealaltă mână, dar ochii ei nu erau furioși; părea disperată.

- Nu putem să-i lăsăm să o ia din nou pe Lottie, a insistat ea.

Încet, ca un nor care acoperă soarele în trecerea lui, Jamie i-a dat drumul prințesei lor.

Ellie s-a repezit la Lottie și a pupat-o repede pe frunte, ca și cum ar fi făcut o vrajă de protecție.

- Îți promit că Jamie o să te apere.

Apoi s-a năpustit afară din cameră, lăsând ușa larg deschisă.

Uluită, lui Lottie i-a luat câteva clipe să realizeze ce se întâmplase.

- Du-te după ea! a strigat Lottie. N-o putem lăsa singură!

Tensiunea era vizibilă în trupul încordat al lui Jamie, în mușchii maxilarului care zvâcneau de îngrijorare.

- Trebuie să te apăr, a spus el fără tragere de inimă, cu privirea când la ușă, când la Lottie.

- Dar...

- Lottie, am primit ordin de la prințesa mea, a răspuns el, conducând-o spre ușă. Așa că mă tem că va trebui să stăm împreună până descoperim formula secretă.

37

Lottie de-abia se putea concentra în vreme ce inspectau casa, în căutarea unor indicii. Voia să îi găsească pe ceilalți și să se asigure că erau cu toții bine. Nu-și putea scoate din minte acel aer amenințător emanat de Ingrid și de Julius.

- Ar trebui să stăm împreună cu toții, a spus ea, uitându-se la o vază de un galben aprins când s-au întors în camera de primire. Asta e regula numărul unu în orice film horror. Nu vă despărțiți niciodată.

- Nu suntem într-un film horror, Lottie; asta e realitate.

Lottie a luat de pe polița șemineului o păpușă de porțelan care avea o acadea uriașă.

- Ești sigur? a întrebat ea, ținând în sus păpușa cu zâmbetul ei sinistru.

Jamie a zâmbit cu buzele strânse, în mod clar nedorind să îi fie distrasă atenția.

- Trebuie să te concentrezi, Lottie. Nu putem omite nimic.

Pentru a sublinia cele spuse, și-a trecut vârful degetelor pe sub poliță, verificând dacă nu era ceva ascuns acolo.

Deși Jamie continua să cerceteze camera în căutarea unor indicii, Lottie îi vedea ochii fugindu-i mereu către ușă, tot timpul în gardă să nu apară Julius și Ingrid. Nu lăsa niciodată garda jos.

Îl urmărea fascinată cum verifica meticulos fiecare obiect din încăpere, când o lumină i-a atras brusc atenția dinspre ușa aflată în cealaltă parte a camerei. S-a dus într-acolo și s-a uitat prin gemulețul ușii. I s-a tăiat răsuflarea când a văzut ceea ce era nici mai mult, nici mai puțin decât... un pian care strălucea. Era așezat sub un dom de sticlă, prin care o coloană de lumină se revărsa peste el ca dintr-un reflector. Pianul avea culoarea fildeșului și motive cu porumbei gravate delicat în lac. Instrumentul te îmbia să îi atingi clapele.

Fermecată, Lottie a deschis ușa și a intrat în camera cu pianul magic.

- Lottie?

- Trebuie să verificăm și camera asta, i-a strigat ea, distrată.

Ispita instrumentului era irezistibilă, până când Jamie a venit și a apucat-o de umăr.

Jamie a rămas cu privirea la instrument, cu mâna tot pe umărul ei, fermecat și el.

- E un pian frumos.

- Vrei să cânți? a glumit Lottie, ducându-se lângă el pentru a-l vedea mai bine.

Jamie i-a aruncat o privire piezișă, dar nu a rezistat și s-a apropiat și el, trecându-și mâna peste suprafața lui lucioasă.

- Am fost surprinsă de Crăciun când ai cântat la pian, a recunoscut Lottie, plimbându-și vârfurile degetelor peste capac. Nu că ar trebui să mă mai mire ceva la tine!

– Ce vrei să spui? a întrebat el prudent, în mod clar îngrijorat că Lottie urma să se aventureze într-un subiect în care el nu mai voia să intre din nou.

Lottie a clătinat din cap, pentru a-i arăta că nu asta avea de gând.

– Vreau să spun că uneori faci ceva, de pildă, cânți la chitară sau reciți o poezie, și îmi dau seama că, de fapt, nu știu nimic despre tine.

Jamie a chicotit, apoi s-a așezat la pian și și-a trecut degetele peste clapele ivoar, fără să le apese.

– Ca să nu mai vorbim de limbajul semnelor, a adăugat ea.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Lottie și-a adus aminte ce spusese Anastacia despre Saskia, cum întotdeauna încerca să îl impresioneze pe tatăl ei, întotdeauna încerca să-i arate că își merita locul în familie. Însă Jamie, preocupat de pianul din fața lui, nu a observat schimbarea de pe chipul ei.

– Cântatul la pian și limbajul semnelor nu sunt chiar atât de diferite, a început Jamie, cu o voce ușor distantă. Vino aici! I-a făcut semn să se așeze lângă el pe bancheta albă. Lottie a ezitat doar o secundă, apoi a acceptat. Când vorbești cu cuvinte, e un proces linear, dar cu limbajul semnelor totul se întâmplă în același timp, la fel ca diferența între a cânta o singură notă sau a apăsa mai multe clape odată pentru a realiza un acord.

I-a demonstrat trecându-i cu blândețe mâna peste clapele pianului și așezându-și mâna peste a ei. I-a apăsat vârfurile

degetelor, și din instrument au răsunat câteva note. Curând, cântau amândoi o melodie simplă, dar emoționantă.

- Din multe puncte de vedere, chiar e o modalitate superioară de comunicare, a adăugat el.

I-a dat drumul la mână, dar a rămas o furnicătură, o senzație atât de plăcută, încât Lottie și-a lipit palma pe piept.

Lottie a fost complet fermecată când Jamie a început să-și plimbe degetele peste clape. Pielea lui de un cafeniu-deschis se armoniza perfect cu ivoarul clapelor, ca și cum le-ar fi fost sortit să fie împreună. A închis ochii alene, absorbit de muzică, și Lottie nu a rezistat să nu se lase cucerită de melodia delicată.

- Chiar iubești muzica, nu-i așa? a spus ea fără să se gândească.

El a clipit și a deschis ochii, iar lui Lottie i-a părut rău că a rupt vraja.

- Cred că da, a murmurat el. Și-a coborât privirea și s-a uitat la mâinile sale, ca și cum ar fi fost o apariție fantomatică, și chipul i-a devenit din nou aspru. Trebuie să ne întoarcem la treabă, a spus și s-a ridicat brusc.

Lui Lottie i s-a strâns inima, căci își dădea seama că Jamie era pregătit să renunțe chiar și la asta - la muzică, atât de importantă pentru el -, de frică să nu se abată de la drumul lui. A întors capul, nevrând ca Jamie să observe durerea din ochii ei. Și atunci a văzut-o.

Pe o latură a pianului, printre porumbeii gravați, se afla o inscripție frumoasă în germană.

– Lottie, vino! a ordonat Jamie. Avem treabă. S-a întâmplat ceva?

– Nu, doar că... Lottie s-a uitat mai atent la litere, trecându-și ușor degetele peste inscripție. Pe cutia muzicală a Lolei scrie același lucru.

Um diese erinnerung festzuhalten, musst du sie zuerst zerstören.

Nu numai că erau aceleași cuvinte; era exact același scris, aceleași litere, gravate la fel de adânc, ca și cum amândouă inscripțiile ar fi fost realizate în același timp.

„Micile detalii", și-a spus Lottie.

Jamie s-a apropiat să se uite mai atent, dar un sunet care venea dinspre ușă i-a luat pe nepregătite.

– Nu știu ce faceți voi, copii neastâmpărați, s-a auzit o voce dulce din prag, făcând-o pe Lottie să tresară, dar e timpul pentru turul fabricii.

Ingrid stătea relaxată acolo, rezemată de canat, lăfăindu-se ca o pisică pe un covoraș. Nu aveau cum să treacă pe lângă ea.

Jamie s-a așezat în fața lui Lottie, dar Ingrid a pufnit, zâmbind ca și cum i-ar fi găsit pe amândoi foarte nostimi. Nu se puteau da de gol că găsiseră ceva. Pregătirea lui Jamie și-a spus imediat cuvântul, și Lottie și-a adus aminte de sfatul lui de a părea moale. S-a întins repede și l-a luat pe Jamie de mână, sperând că Ingrid avea să creadă că îi surprinsese într-un moment romantic ridicol, și nu într-un act de spionaj.

Jamie a ridicat din sprânceană și Lottie i-a strâns foarte ușor mâna, făcând un semn cât se poate de subtil către pian. Spre ușurarea ei, el a înțeles imediat și a început să-și treacă mâna prin păr cu un aer stânjenit, ca și cum ar fi fost rușinat. Gestul era aproape prea natural și Lottie s-a întrebat în ce măsură se prefăcea.

Ingrid și-a dat ochii peste cap și asta le-a spus că teatrul funcționase, iar Lottie nu și-a putut stăpâni un fior de încântare că fusese atât de vicleană.

– Nu vă mai purtați ca niște șoareci speriați! Am venit să vă iau la turul fabricii.

Spre ușurarea lui Lottie, trei elevi de la alte școli au băgat capul pe ușă.

– Haideți, a spus Ingrid, făcându-le semn cu un deget. Avem atâtea să vă arătăm.

Pianul trebuia să mai aștepte.

– Distinși oaspeți, este o onoare pentru noi să vă primim în lumea în care se petrece toată magia delicioasă...

Lottie și-a ținut răsuflarea când ușile enorme ale fabricii s-au deschis și a privit în jur, întrebându-se unde erau Lola și Micky.

– ... minunata fabrică a companiei de dulciuri Tompkins.

În ciuda culorilor și a magiei din conacul Tompkins, fabrica era cenușie și rece – o peșteră de inox plină cu mașinării, unde nu puteai să scapi de sunetele metalului care măcina și zăngănea și de mirosul de zahăr. Nu era aroma dulce cu care se obișnuise Lottie în preajma gemenilor, ci mirosul toxic și copleșitor de ciocolată otrăvitoare, asemănător cu cel al

formulei Hamelin incomplete. În fabrica aceea era clar ceva dubios.

Ellie și-a încrețit nasul când au intrat în prima încăpere, strâmbându-se din cauza mirosului puternic.

- Pute! a șoptit ea, forțând-o pe Lottie să îi tragă un șut ușor în picior pentru a-i închide gura.

Ceea ce a făcut-o pe Ellie să chicotească. Chiar și doamna Bolter, încruntată, se chinuia să nu se țină de nas.

În vreme ce înaintau pe lângă mașini, Nadia explica scopul fiecărui echipament. Lottie nu înceta să se gândească la gemeni. Compania Butter se purta ca și cum conacul Tompkins ar fi fost al ei. Lottie nu putea înțelege cum de tatăl Lolei și al lui Micky îi lăsa să facă asta.

Oricât se străduia Lottie să fie atentă la fabrică, nu putea să își scoată din minte pianul strălucitor. Inscripția de pe latura lui o chema. Trebuia să o vadă din nou.

- Lottie, i-a șoptit Ellie la ureche, ce se întâmplă? Pari cu gândul aiurea.

- Nu putem vorbi despre asta aici, a răspuns Lottie, dând din cap ca un avertisment.

Ellie s-a uitat în jur, cu ochii mijiți, nemulțumită.

- Putem să ne ducem acolo, a spus Ellie, arătând din cap către o ușă albastră din spatele lor.

Înainte ca Lottie să apuce să protesteze, Ellie o înșfăcase de braț și s-au furișat amândouă în spatele ușii pe care scria CAMERĂ CU PUDRĂ[1].

---

[1] În original, *powder room* - „cameră cu pudră", dar și „toaletă pentru femei" (locul unde își pudrează doamnele nasul) în limba engleză (n.tr.)

- Ellie, oprește-te. Ce-ar fi să...

Dar strânsoarea lui Ellie era prea puternică. Ușa s-a închis în liniște în urma lor și Lottie a urmărit prin ferestruica ei rotundă cum restul copiilor, inclusiv Jamie, se îndepărtau.

- Jamie o să ne omoare, a spus Lottie, ascunzându-și fața în mâini.

Ellie nu a răspuns, căci se holba cu gura căscată la priveliștea din fața lor. Se aflau în partea de sus a unui șir de trepte de metal care duceau în jos către o mare imensă de pudră albă. Fiecare suprafață era din inox perfect lustruit, reflectând tot ce era în jur ca o imitație albă fără sfârșit. Ventilatoarele aflate la parter zbârnâiau ritmic, ca și cum ar fi fost inima încăperii, pompând pudra în nori care pluteau și se așezau în grămezi sclipitoare.

- Parcă am fi pe tărâmul Crăiesei Zăpezii, a șoptit Lottie, și pudra i s-a așezat pe buze în timp ce vorbea.

Ellie a luat-o de mână și, împreună, au luat-o în jos pe scări către lumea albă de dedesubt.

Lottie știa că nu ar fi trebuit să coboare în regatul acela alb, sclipitor, că trebuiau să se întoarcă. Și totuși, în secunda în care au ajuns pe podeaua de inox, au rânjit amândouă, chicotind în vreme ce dădeau cu picioarele în norii de pudră albă.

Toate gândurile legate de Leviathan, de Jamie, de pian i-au zburat lui Lottie din minte ca și cum nu ar fi fost decât niște fire de praf purtate departe de o adiere.

Particulele de zahăr pluteau în jurul lor, sclipind în aer, ca o pătură moale de zăpadă dulce. Aveau senzația că sunt

în mijlocul unei furtuni de zahăr, pudra învârtejindu-se în jurul lor ca o vijelie. Lottie își simțea pielea devenind moale și lipicioasă când pudra s-a lăsat pe brațele ei. Fiecare bucățică din ele era acoperită treptat. Ellie a scuturat din cap și nori de zahăr pentru glazură au zburat în jurul ei. Părea magic, ca și cum ar fi nimerit în Narnia. Lottie a chicotit în vreme ce se scutura. S-a aplecat către Ellie și a desenat o inimioară în pudra de pe fruntea ei, apoi și-a lins degetul. Ellie a rânjit, desenând două mustăți de pisică pe obrajii lui Lottie. Praful s-a așezat din nou pe ele și fetele s-au prăpădit de râs.

Ellie s-a oprit să se uite la Lottie cum continua să se scuture de pudră.

– Ai ratat un loc, a spus și s-a aplecat în față ca să-și treacă degetele prin masa lipicioasă de bucle a lui Lottie.

– Curăță-mă tu, a răspuns Lottie cu răsuflarea tăiată.

De îndată ce a rostit cuvintele, ceva s-a schimbat. Ellie s-a aplecat și mai mult, atât de mult, încât aproape că se atingeau. Genele ei groase sclipeau albe de la pudră. Arăta ca un demon alb superb. Lottie și-a ținut răsuflarea, cu inima bătându-i cu putere când Ellie s-a aplecat peste ea, cu o privire pătrunzătoare. Se simțea deopotrivă agitată și încântată, cum erau înconjurate de frumoasa lor furtună de zahăr, cu medalioanele aliniate pe piepturile lor. Încet, gura lui Ellie a întâlnit-o pe a lui Ellie și i-a îndepărtat zahărul cu un sărut.

Un fulger intens de căldură a străbătut-o pe Lottie, lăsând o vibrație electrică pe buzele ei.

Apoi Ellie s-a îndreptat. Momentul s-a încheiat atât de repede, încât Lottie s-a întrebat dacă se întâmplase cu adevărat; singura dovadă era inima ei, care îi bubuia nebunește în piept. Înainte să poată spune ceva, ușa s-a deschis și Ellie a tras-o repede pentru a se ascunde.

– Și asta e ceea ce numim „camera cu pudră", a răsunat cu putere vocea Nadiei, unde aerăm zahărul pudră pentru a-l face cât mai moale și mai ușor, înainte de a-l adăuga în compoziție.

Ellie se străduia cu disperare să nu râdă în vreme ce stăteau ghemuite după unul dintre ventilatoare.

Ușa s-a închis cu un clic. Liniștea s-a lăsat din nou și Ellie a riscat să scoată capul de după ventilator.

– A fost cât pe ce, a zis ea, rânjind încântată de sine și scuturându-și pudra albă, apoi i-a făcut semn lui Lottie să o urmeze.

– Mda...

Lottie și-a simțit degetele ducându-se instinctiv la gură. Acel sărut nu semănase deloc cu sărutul lui Edmund. Era moale și dulce, și nu doar de la pudra de zahăr. O făcea să se simtă ușoară și amețită și, mai mult ca orice, o făcea să și-l dorească din nou.

Au tresărit amândouă când ușa s-a deschis iarăși. Jamie și Anastacia stăteau în prag și se uitau la ele cu niște fețe mai mult decât iritate.

– Asta e lipsă totală de responsabilitate, a urlat Jamie, uitându-se în spate ca să se asigure că nu se uita nimeni la ei.

Anastacia și-a lăsat ochelarii de soare în jos și Lottie și-a simțit din nou inima bubuindu-i, convinsă că Anastacia știa ce se petrecuse cu câteva clipe înainte.

– Întoarceți-vă în secunda asta! le-a ordonat el.

Ellie i-a aruncat lui Lottie unul din zâmbetele ei în colțul gurii și au urcat amândouă în fugă scările ca să li se alăture din nou celorlalți, străduindu-se din răsputeri să ignore țâțâiala nervoasă a lui Jamie.

– Ce-ați făcut voi două acolo? a șoptit Anastacia în vreme ce mergeau mai departe cu restul grupului.

Lottie a trebuit să reziste impulsului de a-și atinge din nou buzele, îndrăznind să-i arunce o privire lui Ellie, a cărei față era de nepătruns.

– Nu prea știu, a răspuns Lottie.

Jamie nu reușea să-și scoată din minte ceea ce tocmai văzuse.

Înainte să intre în camera cu pudră, zărise ceva prin ferestruica rotundă de la ușa albastră. Două siluete aplecate una spre alta, sărutându-se. Știa că erau Ellie și Lottie; le văzuse plecând pe furiș și așteptase să le recupereze cu cât mai puțină agitație.

În vreme ce îi urma pe ceilalți, străduindu-se să rămână vigilent, în mintea lui imaginea se repeta iar și iar. Jamie încerca să își dea seama cum îl făcea asta să se simtă.

A aruncat o privire spre Ellie, prințesa lui, stăpâna lui, care pășea cu un aer nonșalant, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar Lottie, substitutul ei, era cu capul în nori

ca de obicei. Jamie s-a văzut nevoit să se întrebe dacă nu cumva își imaginase totul. Și atunci, de ce imaginea aceea îi ardea cu atâta furie în minte? Și de ce, dintre toate experiențele pe care le avusese la viața lui, asta îl făcea să se simtă, dintr-odată, atât de singur?

38

Lottie s-a ridicat dintr-odată în capul oaselor, ca trăsnită, de parcă cineva ar fi scuturat-o dinadins ca s-o trezească. S-a uitat la ceasul de pe noptieră – era 3.15.

Ceva o trezise.

Totul părea încețoșat și greu, mintea îi era încă amorțită de somn, dar prin negura somnului auzea o melodie obsedantă – o melodie care suna greșit.

S-a întors către locul unde se aștepta să o vadă pe Ellie dormind în patul de lângă ea, dar nu era nimic acolo. Nu a auzit răsuflarea liniștită a celei mai bune prietene. Nu se afla în căminul Ivy; era singură. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să ignore muzica, dar chemarea melodiei era prea puternică; o prinsese și nu mai putea gândi limpede în starea aceea dintre veghe și somn.

Pășind în vârful picioarelor, cât de încet putea, pe coridoarele în dungi ca niște acadele ale conacului Tompkins, a urmat chemarea muzicii. O parte a creierului ei, de care nu era foarte conștientă, plăsmuia imagini cu cântărețul din Hamelin și fluierașul lui magic, care atrăgea copiii împotriva voinței lor.

Înainte să apuce să-și vină în fire, s-a trezit din nou în fața încăperii cu pian, privind prin gemulețul ușii și descoperind încăperea scăldată în lumina liliachie a lunii.

O siluetă era așezată la pian, iar halatul său alb se revărsa pe podea. Totul era argintiu, o imagine cufundată în lumina stelelor, încât lui Lottie i se părea mai degrabă că are în fața ochilor o amintire sau un vis.

Silueta fantomatică cânta aceeași melodie iar și iar, greșind de fiecare dată. Lottie nu-și dădea seama cum de știa că greșea, dar ceva în mintea ei îi spunea că melodia nu era corectă.

– Cine e acolo?

Silueta s-a întors brusc și Lottie a recunoscut imediat chipul bolnăvicios, temător.

A deschis ușa și a murmurat somnoroasă:

– Alfred Tompkins?

Era tatăl Lolei și al lui Micky.

– Tu cine ești? a vrut el să știe.

– Îmi pare foarte rău... Sunt o prietenă a Lolei și a lui Micky. Am venit pentru campionatul de mâine și cum am auzit muzica, nu m-am putut abține să nu văd de unde vine. A respirat adânc, dezmeticindu-se de tot, în cele din urmă. Îmi pare foarte rău, a repetat ea.

El a mijit ochii la ea și Lottie l-a văzut mai bine. Avea aproape tot părul cărunt și rărit pe alocuri, ca și când i-ar fi căzut. Riduri adânci îi brăzdau fața suptă, făcându-l să arate mult prea bătrân pentru a fi tatăl gemenilor. A părut că vrea să mai spună ceva, apoi a dus repede mâna la gură și a început să tușească tare.

Lottie a dat fuga imediat lângă el, frecându-l pe spate în timp ce era zguduit de spasme. În minte i-au apărut amintiri

cu mama ei în aceeași situație și a știut că ar fi vrut să existe cineva care să o fi ajutat și pe ea.

– Lăsați-mă să vă ajut, a spus, oferindu-i un braț pentru a-l conduce înapoi în scaunul cu rotile.

El a luat-o de braț fără tragere de inimă și au mers șontâc-șontâc amândoi pe podeaua care lucea în lumina lunii.

Tusea nu s-a oprit când s-a așezat în scaun și Lottie a început să se îngrijoreze că putea fi ceva serios.

– Mă duc să chem pe cineva, a spus ea, dar el a ridicat mâna.

– Nu, nu, o să-mi treacă în câteva clipe; nu te duci nicăieri, i-a spus el pe un ton poruncitor.

Așa că Lottie a rămas în picioare lângă scaun, în vreme ce el horcăia și bolborosea, până când, în sfârșit, s-a liniștit și s-a rezemat de spătar.

– Chiar sunteți bine? a întrebat agitată Lottie.

El a ridicat capul, privind-o cu ochi cercetători, ca și când nu ar fi avut încredere în ea.

– Tu ești prințesa, nu? a spus, în cele din urmă.

Lottie a ezitat. Știa că era treaba ei de substitut să spună asta, dar, cumva, singură în acea cameră cu omul acela bătrân și bolnav, simțea că minte. Exista ceva în situația aceea care o făcea să simtă că trebuia să spună adevărul.

– Da, cred că sunt, a răspuns.

– De ce te-ai luat după melodie? a întrebat-o el suspicios. Spune-mi sincer.

– Păi... Lottie și-a înghițit nodul din gât. Ca să fiu sinceră, suna greșit.

- Ce? a bolborosit el, tușind din nou.

- Adică, melodia era greșită. Habar n-am de unde mi-a venit asta: mi-am dat, pur și simplu, seama, ca și cum aș mai fi auzit-o cândva.

El s-a oprit din tușit și a cercetat-o din nou cu privirea. Lottie se simțea stânjenită în halatul ei roz cu personaje Disney, ca o fetiță prostuță.

- Ai o ureche foarte bună, a spus el pe neașteptate. Vezi tu, melodia pe care încerc să o cânt nu există. S-a uitat lung la pian și vocea i s-a stins, ca și cum ar fi vorbit cu sine. Nu e scrisă nicăieri.

- Vreți să spuneți că ați compus-o dumneavoastră? a întrebat Lottie, curioasă.

- Nu, nu, nu. Adică, e un secret. O enigmă pe care n-am fost niciodată în stare să o dezleg. A clătinat din cap, fără să se uite la Lottie. Probabil că nu sunt prea atent la detalii, a spus el, râzând apoi de propriile cuvinte, ceea ce l-a făcut să tușească din nou, iar Lottie nu putea să înțeleagă ce era atât de caraghios.

Și-a adus aminte ce spusese Lola atunci, demult, în pădure, despre tatăl ei, că își pierdea mințile.

Pădurea.

Lottie și-a dat seama deodată unde auzise melodia corectă: în cutia muzicală a Lolei. Din nou, cele două elemente, pianul și cutia muzicală, erau legate între ele, dar de ce?

Astea erau micile detalii: tot ce avea ea de făcut era să își dea seama ce însemna această legătură.

– De unde aveți pianul ăsta? a întrebat Lottie, curiozitatea ei dovedindu-se din nou mai puternică.

Alfred a privit-o din nou cercetător, cumpănind dacă să îi răspundă sau nu.

– Pianul ăsta, a început el încet, aproape ca și cum n-ar fi fost sigur dacă avea să termine propoziția, a fost unul din cele două lucruri pe care soția mea le-a moștenit de la tatăl ei, iar ea li le-a lăsat pe amândouă copiilor noștri.

– Este superb, a răspuns Lottie cu sinceritate, fără să-și ascundă admirația.

– Da, este, dar, din păcate, eu nu-i sunt de niciun folos.

S-a încruntat și Lottie și-a dorit să-l poată ajuta. Să fii bătrân și să-ți pierzi abilitatea de a face ceea ce-ți place părea îngrozitor.

– Acum, tânără prințesă, vrei să fii amabilă și să mă duci în camera mea? Sunt foarte obosit.

Lottie a încuviințat din cap, ușurată că o lăsa să îl ducă undeva unde se putea odihni.

S-a întors în liniște apoi, străbătând din nou coridoarele dungate ca niște acadele către camera ei. În vreme ce se cufunda în somn, cuvintele ciudate ale lui Alfred Tompkins i se învălmășeau în minte iar și iar.

secret

enigmă

detaliu

Înainte să le descopere însă înțelesul, somnul a cuprins-o.

39

Ellie și Lottie nu au discutat nimic despre sărut; de fapt, Lottie aproape că se convinsese singură că nu se întâmplase nimic și că toată experiența magică cu pudra de zahăr fusese doar o fantezie ridicolă, o plăsmuire a imaginației sale. Se gândise să o întrebe pe Ellie ce fusese aia, ce însemna, dar nu găsise momentul potrivit și nu voia să îi distragă atenția când ea ar fi trebuit să se concentreze la campionat... până la care rămăsese mai puțin de o jumătate de oră.

– Ți-a plăcut turul? au întrebat-o Lola și Micky.

– Da, a fost grozav. Mi-a plăcut mult... ăăă... partea cu ciocolata. Super.

Lottie s-a bâlbâit, dându-și seama, stânjenită, că era tot timpul complet amețită. Cu siguranță nu o ajuta nici faptul că se trezise în toiul nopții, deși s-a gândit că ar fi fost mai bine să nu îi supere pe gemeni spunându-le povestea cu tatăl lor bolnav, care-și făcea atâtea griji, încât avea crize de tuse. Iar o parte din ea credea că era posibil să fi visat toată întâmplarea.

– Lottie, a avertizat-o Jamie, nu mai fi așa de distrată!

Ea a dat din cap aprobator, detestând cât de ușor putea el să-i detecteze starea de spirit. Ziua aceea era crucială; trebuiau să folosească timpul în care se desfășura competiția

pentru a distruge formula Hamelin, dar exista o problemă uriașă.

Niciunul dintre ei nu aflase încă unde se afla ea ascunsă, iar competiția începea peste doar câteva minute.

Se aflau în fața arenei înconjurate de mulțimile de oameni care se învârteau pe acolo înainte de începerea competiției. Încercaseră să se gândească la toate ascunzătorile posibile, dar nu găsiseră absolut nimic. Începea să pară că planul lor eșuase complet.

- Pardon!

Un grup de copii de vârsta lor s-au strecurat pe lângă ei, toți purtând tricouri cu logouri de susținere pentru cineva pe nume Alistair, numele fiind scris „Alis-STAR".

- Scuze, a zis Lottie, dându-se din ușă ca să poată intra ei. Sper că Ellie și Anastacia sunt OK, a spus ea gânditoare, privindu-i cu invidie pe cei care se duceau să-și încurajeze prietenii.

- O, Anastacia e foarte OK, a ciripit Lola veselă.

- A venit azi-dimineață la noi în cameră ca să ne ceară niște ciocolată, a adăugat Micky.

Un pufnet total neelegant a scăpat din gâtul lui Lottie, care și-a dus repede mâna la gură pentru a se preface că tușește. Și-a amintit că Anastacia mânca ciocolată când era agitată.

- Vreau să fiți toți atenți, a spus Jamie pe un ton rugător, și pe fața lui se vedea teama de eșecul care se prefigura. Trebuie să încercăm să ne gândim unde ar putea fi formula.

– Și dacă n-o găsim? a întrebat Percy prin semne, mușcându-și buza.

Știau cu toții, la fel de bine ca Jamie, că, dacă nu găseau formula atunci, probabil că nu aveau s-o mai găsească niciodată, și nu le mai rămânea decât să spere că asta însemna că nici Leviathan nu avea s-o găsească, altfel erau terminați.

– Îi rugăm pe invitați să ia loc pentru începerea competiției Spearion! a răsunat o voce din difuzoarele ascunse.

Lottie a încercat să-i zâmbească liniștitor lui Jamie, dar era limpede că nimic nu avea să îl relaxeze.

– În cel mai rău caz, va trebui să găsim ceva timp după competiție, a spus ea.

Lola și Micky au dat din cap, în mod clar mulțumiți de idee, dar Jamie părea de neconsolat. Lottie a întins mâna către el, dar Jamie a clătinat din cap și s-a îndepărtat, lăsându-i pe ceilalți să-l urmeze.

Arena era o clădire ciudată, un fost depozit, cu șiruri de scaune așezate în trepte, care nu se potriveau deloc cu lemnul negru din restul arenei. Nu era clădirea grandioasă la care se așteptase Lottie, dar era plină ochi de spectatori entuziaști, dând senzația unei arene importante. Lottie chiar a recunoscut câțiva elevi de la Rosewood care stăteau în primele rânduri. Aerul era încărcat de o energie molipsitoare. S-au așezat mai în spate, în caz că vreunul dintre ei trebuia să se furișeze afară. Lui Jamie, mușchii maxilarului îi tresăreau încontinuu.

O vedeau pe doamna Bolter sub ei, urlând indicații strategice echipei de la Rosewood ca și cum ar fi fost sfârșitul

lumii. Lottie și-a încleștat mâinile în poală, încercând cu disperare să își dea seama care era Ellie și care Anastacia, până când, la indicația ei, și-au scos cu toții măștile. Și iat-o. Părul îi cădea în smocuri negre ca tușul în jurul feței ascuțite. Trupul ei subțire părea slăbănog, dar puternic în uniforma albă strălucitoare. Asta era acea versiune a lui Ellie pe care Lottie nu și-o putea scoate niciodată din minte. Scrimerul princiar feroce, care se năpustea prin zăpadă în picioarele goale pentru a o salva.

Lottie și-a dat seama că nu avea să se obișnuiască niciodată cu asta; întotdeauna avea să o privească pe Ellie cu uimire și venerație. Ținuta ei, cât de deșteaptă, cât de loială era și, mai presus de toate, felul în care o făcea să se simtă. Ellie o echilibra; era nota amară a dulceții ei, întunericul pentru lumina ei. Împreună, erau jumătățile aceluiași suflet.

Degetele i s-au dus instinctiv la buze când și-a amintit de acel moment ciudat din camera cu pudră.

„Ce-o fi însemnat oare?"

Un ghiont în coaste a adus-o din nou cu picioarele pe pământ. S-a întors și l-a văzut pe Jamie sfredelind-o cu privirea, o privire pe care o cunoștea prea bine; însemna: „Concentrează-te!"

– Scuze! a spus ea, deși nu știa prea bine pentru ce se scuza.

– E o treabă foarte serioasă, Lottie, a spus cu asprime Jamie. Trebuie să ne gândim la fiecare detaliu mărunt care ne-ar fi putut scăpa.

„Detaliu, detaliu, detaliu."

Ăsta se presupunea că era punctul forte al lui Lottie; așa își spusese ea că avea să găsească ascunzătoarea formulei Hamelin.

Și-a frecat fruntea, și un milion de imagini și cuvinte i-au izbucnit în minte.

Cântecul din cutia muzicală, ciudata ei întâlnire cu Alfred Tompkins, cuvintele de pe pian pe care nu le putea înțelege...

– Lola! a exclamat Lottie, fără să-și dea seama, și Lola s-a întors spre ea curioasă, cu capul aplecat într-o parte. Nu te-am întrebat niciodată. Ce înseamnă inscripția aia în germană de pe cutia ta muzicală?

Lola a ridicat din umeri, clătinând din cap ca să se scuze.

– E o aiureală, de fapt, a spus ea cu părere de rău. Se pare că e o traducere greșită.

– Înseamnă, a spus Micky, dregându-și glasul, „Pentru a păstra amintirea, trebuie să o distrugi mai întâi".

– Vezi? au spus gemenii într-un glas. O aiureală.

Dar Lottie nu mai era atentă la ei. Cuvintele lui Alfred Tompkins i se învălmășeau în minte, cuvintele pe care le crezuse o vorbărie incoerentă a unui om bătrân și bolnav. El nu putea rezolva enigma pentru că nu putea cânta melodia.

Plămânii îi ardeau de dorința de a țipa de bucurie. L-a înșfăcat pe Jamie de braț, trăgându-l din scaun către ieșire.

– Lottie, ce e? a întrebat el, cu fața încă plină de îngrijorare.

În aceeași clipă, s-a auzit sunetul de începere a competiției.

Lottie s-a uitat înapoi către arenă, unde Ellie se pregătea să înceapă cel mai mare turneu de scrimă din viața ei.

Vinovăția a săgetat-o în tot corpul, căci nu putea să fie acolo pentru prietena ei.

– Lottie! a repetat Jamie, și în ochi îi creștea iritarea.

Lottie își dăduse seama ce îi distrăgea atenția cel mai mult – Ellie. În sfârșit, înțelegea cuvintele regelui Alexander atunci când le spusese ei și lui Jamie să fie vigilenți. Nu putea lăsa ca sentimentele ei pentru Ellie să o împiedice să facă ceea ce trebuia pentru coroană.

A închis ochii, aducându-și aminte ce le spusese regele. „S-ar putea să vină un moment în care va trebui să o puneți pe locul doi pentru a o putea pune pe primul. Sper că veți înțelege atunci când va fi cazul."

– Jamie, a spus ea și a tras aer adânc în piept. Știu unde e formula.

40

Lola a așezat cutia muzicală pe pian și a ridicat încet capacul, scoțând la iveală porumbelul alb și delicat dinăuntru. Pasărea a început să se învârtă vesel, complet neștiutoare de importanța ei.

Jamie a închis ochii, ascultând melodia.

– Hmm, a făcut el. Mai explică-mi o dată.

– Păi, mama Lolei și a lui Micky le-a dăruit cutia asta muzicală, a început Lottie, zâmbindu-le gemenilor în timp ce le spunea povestea. Le-a spus să aibă întotdeauna grijă de ea. Ei nu mai auziseră nicăieri melodia asta și nimeni nu i-a aflat vreodată numele sau de unde provine.

Soarele începea să apună, iar strălucirea albă care luminase pianul devenise acum un portocaliu intens, de jăratic, și toată camera părea în flăcări.

Percy fusese lăsat la ușă, de pază, dar s-a uitat de câteva ori înăuntru, ca să se asigure că erau în regulă.

– Mama ne-a dat cutia atunci când a început să se simtă rău, a adăugat Lola, mângâind cu afecțiune porumbelul de porțelan ca și cum ar fi fost viu. N-am înțeles niciodată cu adevărat inscripția.

A întins cealaltă mână către Micky și l-a strâns.

– Eu cred că melodia asta nu e, de fapt, un cântec, a spus Lottie gânditoare, bătând ușor în cutia muzicală.

În realitate, e o cheie. Cred că v-a încredințat-o vouă pentru că își dorea să găsiți formula Hamelin și să o distrugeți, așa că v-a lăsat-o vouă și tatălui vostru ca indiciu.

– Dar... a început Micky încruntat.

– Noi nu știm să cântăm la pian, au spus gemenii în cor, ridicând din umeri într-o sincronizare perfectă, și nu ne pricepem la muzică.

Lottie s-a întors către Jamie și el a răsuflat adânc, știind exact la ce se gândea ea.

– Aș putea încerca să o cânt dacă o ascult, dar – Jamie s-a oprit pentru o clipă, închizând ochii pentru a asculta din nou melodia, apoi i-a deschis, iar pe fața lui se vedea înfrângerea – e o piesă complicată. Ar putea dura o vreme.

– Sunt convinsă că poți s-o faci, Jamie, a spus Lottie și i-a zâmbit radioasă.

Asta era singura lor încercare; nu-l putea lăsa să se îndoiască de sine. I-a întins cutia muzicală a Lolei și a lui Micky, cu porumbelul alb, din care continua să răsune melodia.

Și apoi Lottie a făcut cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Când i-a întins cutia lui Jamie, degetele lor s-au apropiat, o atingere la fel de ușoară ca o pană, dar a fost de ajuns pentru ca o scânteie să-i scapere în tot corpul; șocul din ochii lui i-a spus că și el o simțise. A fost suficient pentru ca amândoi să ezite. Lola și Micky au icnit când au văzut cutia muzicală alunecând din mâinile lor. De data asta, reflexele fulgerătoare ale lui Jamie nu au funcționat, căci era captiv într-un moment de uluire în fața propriei prostii, și au

văzut amândoi cum obiectul prețios se izbește de podeaua de marmură, sfărâmându-se cu un zdrăngănit.

– Nu! a strigat Lottie, aruncându-se pe jos pentru a încerca să-și repare greșeala. Lola, Micky, îmi pare atât de rău!

Lacrimile îi umpleau ochii, transformând dezastrul din jurul genunchilor ei într-o imagine încețoșată, dar putea desluși pe pardoseală micul porumbel alb și rece, făcut bucățele acum. Și-a imaginat că în locul lui era diadema ei, și-a imaginat-o făcută bucăți dintr-o singură mișcare neatentă.

„Cum am putut face asta? Cum am putut fi atât de îngrozitoare?"

Lottie s-a întors încet ca să se uite la gemeni, îngrozită să vadă expresia de pe chipurile lor, atât de sigură că aveau să o urască pentru totdeauna, și nici nu-i putea învinui dacă o făceau.

– Ce-i aia? a întrebat Micky, privind lung către rămășițele cutiei.

– Lottie, uite!

Jamie s-a lăsat jos lângă ea și i-a întins cu blândețe o batistă de mătase. Gemenii și Percy au venit lângă ei și toată lumea privea.

Lottie și-a șters repede ochii și s-a uitat în jos. În mijlocul sfărâmăturilor cutiei, sub porumbel, era o bucată îndoită de hârtie. Fără să ezite, Micky s-a aplecat să o ia.

– Este cumva... Jamie s-a aplecat și el să se uite mai bine, și a făcut ochii mari. Da, este!

– E o partitură! a strigat Lola, strângându-l pe Micky de braț.

Chiar și Percy zâmbea, ușurat, în vreme ce îl ciufulea cu afecțiune pe Micky.

– Și chiar are titlul piesei, a spus Lola, practic dansând prin cameră acum. Cântecul secret are un nume.

A strâns hârtia la piept, lipind-o în dreptul inimii așa cum făcuse și Lottie de atâtea ori cu diadema ei.

– *Süß aber Bitter*, a anunțat Jamie. Dulce, dar amar, dulce-amărui.

– Poți să îl cânți? a întrebat prin semne Percy, și privirea i-a devenit din nou serioasă când s-a uitat la Jamie.

– O să încerc, i-a răspuns Jamie.

Lola a așezat partitura pe pian și s-au strâns cu toții în jurul lui Jamie. Lottie cu greu se putea stăpâni.

„Un cântec magic secret care deschide pianul", și-a spus ea.

Era ca și cum s-ar fi aflat cu adevărat într-un basm.

Percy s-a întors la ușă ca să stea de pază, în vreme ce Jamie s-a așezat pe scaun. Buzele i s-au mișcat în tăcere în vreme ce a repetat în minte de câteva ori melodia, cu degetele alunecându-i pe clape fără să le apese, până când a fost sigur că o învățase.

– OK, a spus el și pieptul i s-a umflat când a inspirat profund.

Degetele lui au apăsat pe clape primele note, și într-o clipă n-a mai fost Jamie partizanul. Ținuta lui, felul cuminte în care era îmbrăcat, cu cămașă și pantaloni negri, părul negru mereu ciufulit și starea de spirit posacă s-au metamorfozat în chipul unui artist, a unui creator, care transpunea în

melodia lui emoțiile care-i izvorau din adâncul sufletului. Acesta era Jamie fără poverile pe care și le impunea singur. Acesta era Jamie cel secret, pe care îl ținea ferecat dincolo de demonii săi.

Melodia s-a încheiat la fel de repede pe cât începuse, dar Lottie știa că sunetul avea să-i stăruie în amintire, rezonând prin ea ca o băutură dulce și caldă. Totul părea să meargă strună. Încă două măsuri și pianul avea să se deschidă.

Fața neîncrezătoare a lui Alfred Tompkins i s-a ivit lui Lottie în minte. Fusese atât de îngrijorat, atât de neliniștit când îl găsise ea acolo. De ce se temea atât de tare?

O senzație neplăcută s-a furișat în ea când prin minte i-a trecut ceva îngrozitor. La fel ca și muzica, cineva îi păcălise.

Secunda care a urmat a părut cea mai lungă din viața lui Lottie. A simțit cum i se pune un nod în gât și a încercat să vorbească, dar era prea târziu. Jamie terminase piesa, melodia perfectă încheindu-se fără cusur când mâinile lui s-au ridicat de pe clape și un clic puternic a răsunat în cameră. S-a auzit huruitul unor roți dințate străvechi care s-au pus în mișcare undeva înăuntrul pianului. Partea laterală a instrumentului s-a deschis, dând la iveală un compartiment micuț printre sculpturile sale elaborate. Acolo, cuibărită în frumosul pian, se afla o cutie neagră.

– Jamie, eu cred...

Lottie nici măcar nu și-a putut termina gândul. Ușa din spatele ei s-a deschis și o mână i-a acoperit gura, înăbușind-o.

– Salut, copii neastâmpărați, s-a auzit vocea mieroasă a lui Ingrid.

Părul ei negru ca tușul a învăluit-o pe Lottie în vreme ce o ținea strâns.

– Vă mulțumim că ați găsit formula pentru noi, a zis ea și a râs batjocoritor.

Julius a intrat agale în urma ei și Jamie a sărit în picioare, repezindu-se înainte cu o hotărâre rece, dar Ingrid a ridicat mâna și a cuprins-o pe Lottie de gât.

– A-a-a, în locul tău n-aș face asta!

A deschis cu piciorul ușa din spatele ei pentru a o lăsa să intre pe ultima persoană la care s-ar fi așteptat Lottie.

Saskia San Martin.

Saskia a intrat nonșalantă în încăpere, ducând pe umăr o geantă care părea mult prea grea pentru o singură persoană. S-a uitat cu ochii mijiți la Jamie, înainte de a-și duce degetul mare la buze. Ceva a sclipit pe mâna ei și Lottie și-a dat seama, cu o tresărire, că era inelul Anastaciei.

Întreaga cameră a părut să devină mai mică și sufocantă.

Julius s-a apropiat cu un aer amenințător de Jamie și a întins mâna peste el ca să ia cutia neagră din pian. Jamie era încordat, gata să profite de orice ocazie pentru a ataca, dar era clar că nu puteau face nimic.

– Salutare, vechii mei prieteni! a zis rânjind Saskia, în vreme ce scotea din geantă metri întregi de frânghie. N-o luați personal!

41

Ellie ar fi mințit dacă ar fi spus că era total impresionată. Lipsea ceva, dar nu știa ce.

- Totul pare destul de anost, nu-i așa? a spus oftând Anastacia, scoțându-și masca în drum spre vestiar, unde așteptau doamna Bolter și restul echipei.

- Felicitări, Ellie! Cum e să fii pe locul al treilea?

Doamna Bolter avea pe față unul din rarele ei zâmbete în vreme ce le bătea pe spate pe cele două fete, iar Ellie nu a rezistat să se apropie mai mult de ea. O respecta pe Mercy Bolter, și faptul că o mulțumise era pentru ea o laudă deosebită.

- A! Am câștigat ceva?

Ellie a zâmbit afectat, cu falsă modestie, făcând-o pe Anastacia să-și dea ochii peste cap.

Niciuna dintre ele nu a ieșit pe primul loc, căci fuseseră amândouă eliminate în penultimul meci, dar Ellie avusese un punctaj ceva mai mare, care îi adusese trofeul pentru locul al treilea. Spre iritarea ei, nu avusese ocazia să lupte cu Anastacia.

Tom și restul echipei au înghiontit-o pe Ellie în joacă în chip de apreciere și a glumit și ea cu ei, dar fără tragere de inimă. Totul părea anost, exact așa cum spusese Anastacia. Ellie s-a strecurat printre restul competitorilor pentru a o

urma pe Anastacia afară, în spatele clădirii, în căutarea celorlalți. Se înțeleseseră să se întâlnească după ce se termina competiția.

– Să sperăm că au găsit formula, a spus Ellie, uitându-se la ceas. Au întârziat.

– Serios? a comentat Anastacia, verificându-și, nepăsătoare, unghiile. Nu știam că aveam o anumită oră de întâlnire...

Niște pași bubuitori le-au atras atenția. S-au uitat amândouă și l-au văzut pe Percy năpustindu-se pe coridor către ele. Fugea atât de repede, încât fetele s-au temut că avea să dea peste ele. S-a oprit brusc, gâfâind și aplecându-se în față.

Anastacia a început să îl frece pe spate pentru a-l ajuta să se calmeze.

– Percy, ce e... a început Ellie, apoi a încremenit, dându-și seama că vorbele erau total inutile.

Dar Percy nu trebuia să spună nimic. Când a ridicat privirea, în cele din urmă, spre ele, în ochii lui se vedea panica. Se întâmplase ceva!

Ellie i-a pus mâinile pe umeri și s-a uitat în ochii lui, încercând cu disperare să înțeleagă ce se petrecea. El a scuturat din cap și a apucat-o de braț, trăgând-o de costumul ei alb de scrimer. Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să plece acum.

– Anastacia, a mârâit Ellie, ia săbiile!

S-au năpustit prin conac, cât pe ce să alunece pe pardoseală, și Percy a trebuit să le oprească exact înainte să se apropie de camera cu pian. Le-a condus foarte încet către ușă, ca să se poată uita pe gemuleț.

Anastacia a făcut un pas înapoi, cu mâna la gură, și el s-a întrebat ce văzuse. Ellie s-a aplecat spre ea, șoptindu-i ceva, și o hotărâre furioasă s-a așternut pe chipurile lor. Percy s-a întins în față, încercând să îl vadă pe Micky.

Știa că Lottie și Jamie aveau să fie în regulă, erau amândoi foarte puternici, dar Lola și Micky erau firavi. Micky, mai ales, era o făptură fragilă și delicată. De aceea îl plăcea Percy atât de mult. Poate că arătau total diferit, dar amândoi găseau lumea un loc ciudat și neliniștitor, iar compania celuilalt era una din singurele consolări pe care le aveau. Deși Micky cu siguranță o ascundea mai bine decât reușea el.

A răsuflat ușurat când a văzut că Micky și Lola erau nevătămați. A dat să facă un pas în spate, când ochii i-au trecut peste ceva care l-a făcut să încremenească. Semnul roșu Leviathan de pe brațul lui Ingrid.

„Roșu. Roșu. Roșu."

Nu reușea să-și scoată culoarea din minte; imaginea îl mistuia, dar nu-și putea întoarce privirea. A încercat să închidă ochii strâns, dar tot ce vedea erau mâini și fețe care îi vorbeau prin semne, zâmbindu-i.

„Deschide ușa. Adu-le încoace."

Cuvintele nu erau ale lui, dar, dintr-odată, nu mai putea gândi singur.

Ochii lui Percy au devenit sticloși și toată lumina din privirea lui s-a stins, lăsând doar o carcasă. Semnul Leviathan pusese stăpânire pe el.

Un braț l-a apucat dintr-o parte, dar era inutil, nimic nu-l putea împiedica – și, înainte ca cele două fete pe care le vedea cu coada ochiului ca prin ceață să-l poată opri, niște sfori invizibile l-au tras înainte ca pe o marionetă, întinzându-i mâna pentru a deschide ușa.

42

– Splendid! a spus Ingrid, rânjind, fără să se întoarcă măcar atunci când s-a deschis ușa. A sosit și animăluțul nostru dresat.

Lottie a încercat să le avertizeze pe Ellie și pe Anastacia, dar avea gura acoperită cu bandă adezivă și tot ce a reușit să scoată a fost un scâncet încordat, care a făcut-o să sune la fel de jalnic cum se simțea.

Nu puteau face nimic. Ingrid o ținuse strâns pe Lottie, arătând limpede că avea să-i facă rău dacă Jamie și ceilalți nu se supuneau. Așa că iată-i acum, cu scotch la gură și legați pe podea, forțați să vadă cum Ellie și Anastacia trec prin același chin.

Acestea nu avuseseră timp să reacționeze, șocul acțiunilor lui Percy lăsându-le total descoperite în fața celor trei partizani.

– Nu mă atinge, cowboy de doi bani!

Anastacia și-a găsit, în sfârșit, glasul și a țipat când Julius i-a smuls spada. Ellie a mârâit, repezindu-se în cealaltă parte a lui, dar Ingrid a fost acolo într-o clipă, punându-i piedică fără niciun efort și trântind-o pe podea cu grația unei pisici care se repede la un șoarece.

Lottie a scâncit din nou, tresărind și întorcându-se disperată spre Jamie, care fusese așezat cât mai departe posibil de

ei. Avea mâinile și picioarele legate, ceea ce îi îngrădea singura posibilitate de a se apăra, dar fața lui rămânea rece și lipsită de expresie.

Panica îi ardea pielea lui Lottie, lăsând-o într-o stare de paralizie. Se simțea ca într-un coșmar, și se străduia din răsputeri să se trezească, dar n-avea ce face, legată fedeleș și lipsită de apărare pe podea, cu Lola și Micky în spatele ei. Îi simțea pe amândoi tremurând de frică, iar spatele Lolei se zguduia în vreme ce încerca să-și înăbușe plânsul.

Cele mai mari temeri ale lui Lottie se adeveriseră. Lola, Micky, Jamie, Percy, Anastacia.... Ellie. Cu toții erau în primejdie – o primejdie prin care Lottie își promisese că nu avea să mai lase pe nimeni să treacă.

Și, în tot acel timp, Percy stătea uitându-se în gol. Era ca și cum s-ar fi transformat într-o marionetă de lemn, care aștepta neputincioasă să i se spună ce avea de făcut.

– Saskia, lașo!

Anastacia a început să dea tare din picioare când Julius a ridicat-o în aer ca și cum ar fi cântărit cât un pisoi și a pus-o jos pe podea ca s-o lege și pe ea.

Saskia refuza să se uite la Anastacia. S-a așezat în locul lui Ingrid și a început să o domolească pe Ellie ca să i se supună, aplecându-se la urechea ei și șoptindu-i ceea ce Lottie a presupus că era o amenințare. Orice ar fi spus, a speriat-o suficient pe Ellie încât să nu mai riposteze.

– Poți s-o faci pe-aia să tacă, Julius?

Ingrid a arătat către Anastacia fără să-și ia privirea de la Jamie. Nu aveau să îi ofere nici cea mai mică posibilitate de a scăpa.

Mulțumită că Ellie și Anastacia nu aveau să reprezinte o problemă, Ingrid s-a apropiat alene de Percy ca o pisică ce avea de gând să se joace cu prada ei. El nu a reacționat, prins încă în transa pe care i-o induseseră ei.

– A fost prea ușor, a miorlăit Ingrid, strecurându-și unghiile lungi și negre sub bărbia lui Percy. Când l-am trimis pe Percy la Rosewood ca să planteze specimene de test, nu ne-am așteptat niciodată să fie *atât* de ușor.

– Ce i-ați făcut? a mârâit Ellie.

Ingrid a părut încântată de întrebare.

– Mă bucur mult că ai întrebat, a mieunat ea veselă. Percy a fost primul nostru mare succes. Are un mare potențial. Ingrid l-a mângâiat pe cap. Vedeți voi, problema este în auz. Versiunea noastră a formulei nu are niciodată un efect total pentru că subiecții devin distrași de sunete; ceea ce îi face pe subiecți ciudați și confuzi. A chicotit și Lottie și-a amintit de țipetele îngrozite ale celor pe care îi otrăviseră. Cu permisiunea tatălui său, l-am luat pe Percy ca pe micul nostru cobai și l-am plantat în școală pentru a testa versiunea formulei Hamelin pe care o avem. Trebuia să-i dovedim stăpânului că formula era viabilă. În plus, speram că asta vă va aduce la noi.

Lottie s-a simțit îngrețoșată. Tatăl lui Percy nu fusese un complice neștiutor; el acceptase toate astea. El pusese să-i fie răpit fiul.

– Cum adică să ne aducă la voi? a întrebat Ellie, neîncrezătoare, dar aparent calmă.

Lottie era uimită de atitudinea lui Ellie; nu-i stătea deloc în fire să rămână liniștită, mai ales într-o asemenea situație.

Julius a scos un hohot de râs încet, tonul lui batjocoritor făcând-o pe Lottie incredibil de furioasă.

– Adică, a spus tărăgănat Julius, de ce să ne obosim noi, când puteam, pur și simplu, să vă punem pe voi să faceți toată treaba?

Groaza a început să îi cuprindă stomacul lui Lottie în vreme ce începea să înțeleagă încet adevărul. Brusc, frânghiile care o țineau legată i s-au părut prea strânse, ca și cum n-ar mai fi avut aer.

– Credeți că a fost doar o coincidență fericită că anul acesta competiția Spearion a fost găzduită de conacul Tompkins? Că am testat formula doar la Rosewood? Ingrid practic chicotea acum. Credeți că v-am lăsat să umblați brambura prin conac în căutarea formulei fără să intervenim pentru că eram ocupați să ne facem unghiile? A scos un hohot de râs ca un lătrat, înainte să se ducă din nou încet spre Jamie, învârtindu-se degajată în jurul lui. Nu a fost ușor să-l punem pe micul Percival în cameră cu tine, dar el o să ne spună totul despre tine.

A rânjit din nou, grozav de satisfăcută de sine.

– Nu uita că i-am dus în turul ăla ca să ne putem uita prin lucrurile lor, a adăugat Julius, atingându-și pălăria și făcându-i cu ochiul lui Lottie.

Ea a simțit cum i se strânge inima, nevenindu-i să creadă cât de proști fuseseră. Cei doi *voiseră* ca ei să afle despre Percy; *voiseră* ca ei să găsească formula. În tot acel timp, doar le făcuseră jocul.

Julius a râs, aplecându-se și apropiindu-se de Lottie.

– Am așteptat răbdători, ca niște șerpi în iarbă, a spus el, și felul tărăgănat în care a vorbit a făcut-o să se înfioare. Și acum mai avem doi șoricei numai buni de luat cu noi.

Lottie s-a uitat din nou disperată la Jamie și ochii lui s-au făcut mari când Ingrid și-a trecut o mână prin părul lui.

– Vor fi foarte mulțumiți că am pus mâna pe prințesă *și* pe drăguțul ei partizan.

Ingrid și-a trecut unghiile pe pielea brațului lui, schițând niște cerculețe și aplecându-se atât de mult, încât părea că se pregătea să-l sărute.

„De ce sunt atât de obsedați de Jamie?" Lottie nu și-a putut stăpâni un țipăt înăbușit când l-a atins Ingrid. Țipătul a funcționat. Ingrid s-a îndreptat, și-a venit în fire și s-a uitat la ceas.

– Ar trebui să plecăm, așadar, a spus ea.

Ingrid l-a mutat pe Percy într-o parte a camerei și i-a făcut semn lui Julius să o ia pe Lottie. Când Ingrid s-a dus din nou către Jamie, Anastacia a început să țipe și a lovit-o cu piciorul ei pe jumătate legat, nimerind-o în tibie.

– Ah, mai tacă-ți gura odată, a urlat Ingrid la Anastacia, care se uita furioasă la Saskia.

Dar nu a tăcut. Anastacia a continuat să țipe, scoțând un sunet animalic.

– Am zis să TACI! Într-un moment de exasperare, Ingrid i-a tras, răutăcioasă, Anastaciei un șut în burtă. Șocul și durerea au copleșit-o, iar țipătul i s-a transformat în sufocare. Așa, acum n-o să mai faci...

Ingrid nu a avut timp să-și termine fraza. Un urlet a izbucnit dinspre Saskia, iar fața i s-a contorsionat de o furie arzătoare când a făcut un salt în aer și a lovit. Pumnul Saskiei a întâlnit fața lui Ingrid cu atâta violență și atât de rapid, încât Lottie a văzut scântei în fața ochilor, fiind, pentru o clipă, alături de ea.

Julius a înșfăcat-o pe Saskia și a tras-o înapoi de gulerul cămășii, dar asta i-a dat suficient timp lui Ellie să se ridice de la podea, acolo unde o ținuse Saskia, să-și ia sabia și să se repeadă să o elibereze pe Anastacia.

Un trosnet oribil a răsunat în cameră când Julius, furios, a aruncat-o fără niciun pic de efort pe Saskia pe jos. Ea s-a zvârcolit pe podea, cu răsuflarea tăiată.

Anastacia și-a smuls banda adezivă de la gură.

– Să nu îndrăznești să o atingi! s-a răstit, punând și ea mâna pe sabie.

Ellie a întins mâna și a ajutat-o pe Anastacia să se ridice, blocându-i amândouă pe cei doi partizani malefici. Dar atunci, spre groaza lui Lottie, Ingrid a scos din buzunarul cămășii două cuțite cu multe ornamente, desfăcându-le cu un gest ceremonios, în vreme ce un zâmbet strâmb i-a apărut pe fața plină de sânge. În ciuda haosului, Lottie a putut să vadă bine fiecare cuțit: un păianjen negru se încolăcea în jurul mânerului rigid, verde cu argintiu. Prin minte

i-a trecut un lucru oribil, că lamele puteau fi înmuiate în otravă.

– Cele două păsărele amorezate au chef să se lupte? a miorlăit Ingrid, răsucind unul din cuțite ca și cum s-ar fi pregătit de un număr de circ.

Julius a râs încet, batjocoritor, și, chiar în clipa în care păreau gata să le atace pe Ellie și Anastacia, Saskia a țâșnit în picioare din nou și s-a repezit la Julius, trăgându-l înapoi.

Și atunci a început cu adevărat lupta.

43

Saskia și Julius s-au izbit unul de celălalt cu toată forța, ca niște uragane care veneau din direcții opuse, iar trupurile lor puternice s-au încleștat în luptă, două forțe de calibru egal. Privindu-i, Lottie și-a amintit că partizanii luptă pentru victorie, oricât i-ar costa ea. Amândoi se mișcau atât de rapid, încât era imposibil să-și dea seama cine era în avantaj, căci niciunul nu îl lăsa pe celălalt să îi dea o lovitură decisivă. Și totuși, atenția lui Lottie era îndreptată în altă parte.

Lottie regretase că nu le văzuse pe Ellie și Anastacia în meciul de scrimă, dar nu își imaginase niciodată că va ajunge să asiste la o luptă *adevărată*.

Anastacia aluneca prin încăpere cu grația unei balerine, răsucindu-se pentru a se feri de Ingrid, în vreme ce Ellie își învârtea spada cu mișcări feroce și o precizie fulgerătoare.

– Ha! a chicotit Ingrid, respingând lama lui Ellie cu a sa, iar sunetul de oțel lovit de oțel a reverberat în cameră. Pentru două fetițe bogate și delicate ca voi, cu siguranță luptați bine! S-a răsucit ca să evite o lovitură a Anastaciei și a adăugat: Ce păcat că sunteți în tabăra greșită! A scuipat sânge pe pardoseala albă de marmură. Ups! a făcut ea, râzând și învârtindu-și cuțitul pentru a opri lovitura peste umăr a lui Ellie.

– Să nu te atingi de prințesa mea, șarpe veninos! a mârâit Ellie, cu ochi în care ardea o furie mistuitoare.

Violența demonică declanșată de răpirea lui Lottie se dezlănțuise acum în ea.

Ingrid a râs din nou, apoi cuțitul ei a fulgerat cu putere prin aer, profitând de furia oarbă a lui Ellie. Ellie a sărit înapoi cât de repede a putut, dar o linie roșie subțire s-a ivit pe obrazul ei palid, sângele începând să i se prelingă încet pe piele. Spre repulsia totală a lui Lottie, Ingrid și-a dus cuțitul la gură și i-a *lins* lama, iar gustul lui a făcut-o să miorlăie.

Se juca iar cu ei.

Lottie își dorea cu disperare să strige o încurajare, dar banda adezivă era prea strânsă. Se simțea total inutilă așa cum zăcea acolo, legată, pe podea. Ura asta mai mult ca orice. Toate temerile ei de a trebui să o vadă pe Ellie la mila unui partizan se adevereau acum, și ea nu putea face nimic. În clipa aceea, nimic nu era de neoprit în ea.

A închis ochii strâns, încercând cu disperare să se gândească la Liliana, acea forță năprasnică al cărei sânge îi curgea în vine. Trebuia să facă ceva.

„Ești prea moale." În minte i-au răsunat vorbele lui Jamie. „Amăgește-ți dușmanul, dă-i senzația de siguranță."

Și atunci și-a dat seama că asta era arma sa. Ei nu o considerau o amenințare; nu îi dădeau nicio atenție.

S-a întors cât de mult a putut spre Lola, care stătea legată în spatele ei, și a întins degetele atât cât a reușit. Lola a tresărit la atingere, cu ochii mari. Lottie a apucat-o ușor

de degetul mare și a strâns-o, dându-i de înțeles că va fi bine. Apoi a început să se ocupe de sfoara de la încheieturile Lolei.

Era mai greu decât se așteptase, și tot timpul se gândea cu groază că Ingrid sau Julius avea să observe, dar ei erau atât de concentrați la luptă și totodată încercau să nu-l scape din ochi pe Jamie, încât nu le dădeau nicio atenție lui Lottie, Lolei și lui Micky. A reușit să lărgească sfoara și a strâns-o repede pe Lola de degetul mare ca s-o avertizeze să nu se elibereze. „Nu încă." Lola a încuviințat din cap și și-a băgat încet picioarele sub fund. Apoi au început amândouă să se ocupe de sforile din jurul gleznelor Lolei. Lottie era cu privirea ațintită la Jamie, care se zbătea, încercând să se elibereze și el. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă, dar el și-a întors repede ochii, nevrând să atragă atenția dușmanului asupra ei. Oare își dădea seama Jamie ce făcea ea? Lottie a tras de ultima bucată de sfoară și a simțit-o desfăcându-se în mâna ei.

„Încă puțin."

A tras funia într-o parte – și gata! A simțit cum funia cade pe podea; Lola era liberă. A sărit în picioare și s-a năpustit spre ușă.

Julius și Ingrid au încremenit pentru o clipă, dar apoi au acționat.

– Nici să nu-ndrăznești...

Ingrid s-a repezit spre Lola, dar Lottie, încă legată, s-a rostogolit pe podea și și-a întins picioarele strânse cu sfoară pentru a-i pune piedică. Ingrid s-a poticnit, dându-i Lolei suficient timp pentru a ieși pe ușă.

Dacă Lola reușea să aducă ajutoare, puteau fi în regulă. Asta dacă Ingrid nu o omora mai întâi pe Lottie.

Ingrid și-a vărsat toată furia veninoasă pe Lottie, cu fața schimonosită de intenții criminale, și a început să-și rotească cuțitul în cercuri amenințătoare.

– O să regreți asta! s-a răstit ea.

Lottie nu mai simțise niciodată o asemenea spaimă. O mistuia, făcând-o să încremenească în loc de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră. Și-a revenit și s-a rostogolit din nou disperată într-o parte. În clipa în care Ingrid a ridicat brațul ca să o lovească pe Lottie, două spade au apărut deasupra ei, formând o cruce protectoare. Lamele au șuierat prin aer și s-au încrucișat.

Lottie a ridicat privirea și a văzut două războinice feroce stând în picioare lângă ea.

– Julius, a țipat Ingrid din spatele lor, mișcându-și celălalt cuțit cu putere în sus și forțându-le pe Ellie și Anastacia să se dea într-o parte. Trebuie să plecăm ACUM! a urlat ea.

Julius a încercat să se îndepărteze de Saskia în vreme ce Ingrid se repezea violent cu cuțitul către Anastacia. Dar Saskia încă nu terminase cu el. L-a înșfăcat de braț și l-a tras înapoi la luptă. El a scos un muget furios și s-a întors să

îi tragă un pumn. Ea s-a ferit la timp și a întins mâna să îi apuce brațul în aer, cei doi s-au luat din nou la trântă, care pe care.

– Ai trăda cauza pentru scârba aia răsfățată? a izbucnit el.

– Da, a mârâit Saskia, înainte de a-i da drumul la braț. Pentru că e scârba *mea* răsfățată.

Și-a dat pumnul în spate și, scoțând un muget, i-a aplicat o lovitură direct în față. Sângele a țâșnit, mai mult sânge decât era normal după o lovitură cu pumnul gol. Julius a scos un țipăt îngrozit, dându-se înapoi cu mâinile pe față. Lottie a zărit sclipirea unui inel pe mâna stângă a Saskiei – inelul Anastaciei, care îi intrase direct în ochi.

Saskia i-a mai dat un ultim șut în burtă, trimițându-l la podea.

– JULIUS! a țipat Ingrid.

Și-a răsucit cuțitul în mână și a alergat la Julius. Prinzându-l de subsuori, l-a tras în sus și s-a năpustit spre ușă, cu cuțitul în față, gata să-l arunce dacă cineva făcea vreun pas spre ei.

Au dispărut pe ușă. Saskia a dat să se ducă după ei, dar Anastacia a întins mâna și a prins-o.

– Trebuie să-i oprim, a țipat Saskia.

– Nu, trebuie să-l ajutăm pe Percy, a răspuns Anastacia.

Câteva momente mai târziu, doamna Bolter și Nadia Kumar s-au năpustit în încăpere, urmate de Lola. Găsise ajutor, așa cum sperase Lottie că avea să facă.

- Ce naiba se întâmplă aici? a strigat doamna Bolter, văzând spadele din mâinile lui Ellie și Anastaciei și cei trei elevi legați. *Saskia?*

Aproape că s-a înecat când și-a văzut fosta elevă cu hainele rupte și plină de răni.

S-a auzit un geamăt de durere dintr-o parte a încăperii. Transa lui Percy Butter devenise, în cele din urmă, prea mult pentru el. Ochii i s-au dat peste cap și a căzut în brațele Saskiei.

44

Percy a fost dus de urgență la spital, unde a fost așezat într-o rezervă, proptit pe un munte de perne și înconjurat de mașinării care bipăiau, monitorizându-l. În încăpere era un parfum puternic de flori și lângă el stătea un băiat, care nu voia în ruptul capului să-i dea drumul la mână.

Urma să fie bine. Doctorii le spuseseră că nu avea să rămână cu sechele, dar că nu îl puteau externa până nu erau siguri că întrerupseseră legătura care îl aducea în acea stare hipnotică periculoasă.

Și iată-i pe toți la spital, la ora opt seara, așteptând neliniștiți ca Lola și Micky să iasă din rezerva lui Percy și să le dea mai multe amănunte. Cu ei era și doamna Bolter, care mersese după ambulanță cu mașina ei. Continua să spună întruna cât de rău îi părea, că ar fi trebuit să știe... Dar nimeni nu ar fi putut face nimic dacă lucrurile ar fi stat altfel. Lottie aflase că, atunci când dușmanul tău era Leviathan, cu greu îi puteai proteja pe oamenii la care țineai.

Lottie și prietenii ei – și Saskia – se aflau acum în sala de așteptare a spitalului și nu voiau să plece nicicum. Se simțeau cu toții răspunzători de ceea ce se întâmplase. Ar fi trebuit să aibă grijă de Percy; el fusese un pion în tot jocul acela. Fuseseră prea preocupați să găsească și să distrugă formula Hamelin. Lottie a zâmbit cu amărăciune. Nici măcar

nu reușiseră să facă asta. Ingrid și Julius îi folosiseră pentru a-i conduce la ascunzătoarea formulei, și apoi veniseră pentru a o lua din mâinile lor. Dăduseră greș în atât de multe feluri...

Ceasul ticăia neliniștit pe perete, alte fețe triste apăreau și dispăreau din sala de așteptare, unii încercau să se așeze confortabil pe scaune, pregătindu-se pentru o noapte albă. Lottie nu cunoștea pe nimeni dintre aceste persoane; nu le știa poveștile sau la cine veniseră, dar suferea pentru toți. Știa exact cum era să stai, singur și copleșit de frică, în purgatoriul unei camere de așteptare de spital, sterilă și scăldată într-o lumină verde.

– Hei, Lottie! a auzit vocea lui Ellie strigând-o în șoaptă și s-a răsucit în scaunul verde și incomod.

Rana de pe obrazul lui Ellie fusese pansată, dar probabil că avea să-i lase o cicatrice subțire – ceea ce o încânta grozav. Dar Lottie se simțea exact pe dos. Ori de câte ori avea să vadă cicatricea, avea să-și aducă aminte de această zi. Era un memento permanent care avea să le urmărească pentru totdeauna. A dat să răspundă, când Anastacia a sărit de pe scaunul ei.

– Șșșt! Uitați-vă!

Anastacia a arătat către televizorul cu sonorul închis din colțul încăperii. Erau știrile de ultimă oră, cu subtitluri care se succedau pe burtieră, sub subiectul principal.

Într-o șocantă răsturnare de situație, Richard Butter, șeful renumitei companii de dulciuri Butter, care a

fuzionat recent cu compania de dulciuri Tompkins, a fost arestat sub acuzația de conspirație și punerea unor copii în pericol prin asocierea sa cu un grup extremist necunoscut numit Leviathan.

Lottie a încremenit la cuvântul „copii".

Nu se cunosc prea multe despre Leviathan și intențiile sale, dar a ieșit la iveală că această organizație ar putea fi în spatele unui număr de răpiri și tentative de răpire a copiilor unor lideri mondiali din ultimii câțiva ani.

Era oficial. Leviathan nu mai era sub acoperire. Era suficient de real pentru a deveni o știre de senzație. Oricare ar fi fost planurile organizației, cu siguranță se puseseră în mișcare.

Guvernul solicită persoanelor care dețin orice informații legate de acest subiect să le comunice imediat.

S-au întors cu toții spre Saskia, care stătea relaxată cu picioarele peste brațul scaunului ei.

– Nu, a spus ea scurt, fără să ridice privirea din revistă.

– Ascultă, Saskia, a spus Jamie. Poate că azi ne-ai ajutat, dar hai să nu ne facem că uităm că ai fost cu ei, mai întâi, și te-ai dus direct la ei în momentul în care ai fost eliberată. Ai noroc că nu te predăm chiar acum.

– Eh, mă rog, a spus Saskia și și-a dat ochii peste cap. De data asta, n-am fost nicio clipă de partea lor. Am avut mult timp să mă gândesc în celulă. Am auzit că prințesa participa la Spearion la conacul Tompkins și am bănuit ce s-ar putea întâmpla aici, așa că le-am spus gealaților regelui că aș putea să opresc planurile urzite de Leviathan: aveam să aștept până ce puneam mâna pe formulă și apoi o distrugeam. De-asta i-am șoptit lui Ellie să o facă pe Ingrid să bată câmpii. Șarpele ăla tembel nu se poate abține. Jur că...

Anastacia a tușit zgomotos, întrerupând monologul Saskiei. Când și-a dus mâna la gură, Lottie a observat că purta din nou inelul, cu o pată mică de sânge ce părea să fi rămas pe diamant.

– Saskia va avea o întâlnire cu consiliul partizanilor și acesta va decide pedeapsa potrivită pentru ea, luând în considerare circumstanțele. Noi susținem spălarea creierului, a spus ea calmă, înainte de a-i arunca Saskiei o privire severă.

Era atât de ciudat, s-a gândit Lottie, că stăteau din nou împreună cu Saskia. Brusc, Lottie și-a dorit să poată vedea înregistrarea întâlnirii dintre Anastacia și Saskia în temnița palatului. „Orice i-o fi spus Anastacia, trebuie să fi fost ceva bun."

– Dar e ceva ce ar trebui să știți. Saskia și-a râcâit cu un aer nonșalant una din unghii, tot cu ochii în jos. V-aduceți aminte de anul trecut, când... ăăă.... am încercat să o răpesc pe Lottie.

S-au uitat cu toții urât la Saskia și ea a continuat repede:

– Ă, vă aduceți aminte când am spus că era pe primul loc pe listă?

Lottie și-a amintit ce îi spusese Saskia în mașină; atunci fusese prima dată când auzise numele „Leviathan".

– Ei bine, nu mai e pe primul loc.

Asta le-a stârnit curiozitatea.

– Și nu e un lucru bun? a întrebat Ellie. Cel puțin pentru noi.

Saskia a scuturat din cap.

– În mod clar nu e un lucru bun pentru voi, pentru că persoana aflată pe primul loc acum...

A arătat către Jamie, care stătea în picioare rezemat de perete, pierdut în gânduri. El i-a întâlnit privirea și a întors capul, apoi s-a îndepărtat pe coridor.

De când fuseseră eliberați din conacul Tompkins, Jamie nu mai spusese un cuvânt, iar Lottie nu-și putea imagina ce se petrecea în mintea lui acum. Era atât de mândru de rolul lui de partizan al lui Eleanor Wolfson!

– Jamie? Ellie efectiv s-a înecat. Ce? De ce?

Saskia a ridicat din umeri.

– Ce știi tu știu și eu.

A zâmbit afectat și a răsfoit mai departe revista pe care o avea în mână.

– Nu puteți să luați și voi mai în serios treaba asta? a strigat Lottie, surprinzându-i pe toți și pe ea însăși.

Jamie era într-o situație atât de periculoasă acum; era vulnerabil, și faptul că Leviathan era pe urmele sale într-un moment atât de important în viața lui o făcea pe Lottie să-i

vină să urle. S-a uitat la chipurile lor șocate și a clătinat din cap, apoi a plecat să îl caute.

Ellie a strigat după ea, dar Lottie trebuia să stea de vorbă cu el. Ar fi putut fi singura șansă pe care o avea.

L-a găsit așezat pe podea, uitându-se pe fereastră la lumina electrică a felinarelor de afară.

– Jamie, a început ea, dar nu știa, de fapt, ce să spună.

El îi zisese foarte clar că n-avea nevoie de niciun ajutor, niciodată, și o parte din ea știa că, dacă el nu voia să vorbească deschis nici acum, ar fi putut să-l piardă pentru totdeauna.

– Toată lumea e bine, a spus ea, în cele din urmă.

Era adevărat: erau cu toții teferi, chiar dacă nu se simțeau așa. Niciunul dintre ei nu era rănit, și asta era cel mai important.

– Acum au formula, a spus Jamie pe un ton complet indiferent.

– Da, dar...

– Și eu n-am făcut nimic, a murmurat el, șovăiala din glasul lui făcând-o pe Lottie să tresară.

– Ce? Jamie, ridică-te, vino înapoi și...

– Lottie, n-am făcut nimic. Era treaba mea, Lottie, și n-am putut. Nu am făcut nimic.

– Jamie...

Era așa de aiurea să-l vadă pe Jamie atât de nesigur, paralizat de îndoieli.

– N-ai fi putut face nimic.

De îndată ce a zis acest lucru, și-a dat seama că nu asta ar fi trebuit să spună.

„Jamie nu vrea niciun ajutor", i-a adus aminte o voce din mintea ei.

S-a ridicat încet și i-a întins mâna, o durere pătrunzătoare strângându-i inima când el s-a uitat la ea, cu părul lui negru și ciufulit umbrindu-i pielea cafenie. Dar mai era ceva: o altă umbră, diferită, se contura deasupra lui. Acel chin interior și demonii pe care refuza să-i înfrunte se ridicau, rozându-i inima, acolo unde medalionul în formă de lup atârna pe lănțișorul lui ca un ștreang.

Fără să mai rostească un cuvânt, el s-a ridicat în picioare, înălțându-se printre umbre.

Nu i-a luat mâna. Și Lottie a știut, în adâncul sufletului ei, că nu avea să o ia niciodată.

45

Marea sală albă cu auriu, cu imaginile sale angelice, se înălța în jurul lui Lottie, dar nu o mai intimida ca pe vremuri. Acum a intrat în sală cu pași hotărâți, alături de Ellie și Jamie. Ultima ei discuție cu Jamie înainte să vină în Maradova o făcuse să înțeleagă ceva crucial – și acum era momentul să acționeze.

Regele era așezat pe tronul lui auriu, mama sa, Willemena, în stânga lui, iar regina, Matilde, în dreapta. Simien Smirnov stătea în picioare în spate, lângă Nikolai. Erau aranjați ca un vârf de săgeată perfect, iar Lottie era busola care le determina viitorul.

– Viitoarea noastră regină s-a ales cu o rană care pare că o să-i lase, fără doar și poate, o cicatrice, a spus Willemena, uitându-se urât la ei, o privire încărcată de aversiune față de Lottie, Jamie și însăși viitoarea regină. Nu a impresionat-o pe Lottie așa cum se așteptase, dar, în schimb, i-a lăsat în inimă o spaimă rece, nu pentru ea însăși, ci pentru Jamie. Acest semn să fie un avertisment, pentru toți trei, a adăugat Willemena, cu o voce stridentă, dar solemnă. Fiecare acțiune are consecințele ei.

Lottie nu putea să se gândească decât la Jamie, aflat în spatele ei, care se măcina din cauza a ceea ce se întâmplase. Mâinile i s-au strâns în pumni pe lângă corp. Adevărul era

că Lottie era de acord cu Willemena. Trebuiau să învețe și trebuiau să evolueze; asta era tot ce puteau face. De data asta făcuseră o greșeală teribilă, aventurându-se într-o situație care îi depășea, și avuseseră noroc că nu fusese mult mai rău.

Regele a scos un oftat adânc și îndurerat.

– O vor în continuare pe prințesa Maradovei din motive pe care nu le cunoaștem, a spus el, și acum și pe Jamie? Regele Alexander a schimbat scurt o privire cu soția lui, pe care Lottie nu a putut să o înțeleagă. Poate că e vorba doar de răscumpărare.

– De fapt, nu cred că e așa, Maiestatea Voastră, a intervenit Lottie, încleștându-și mâinile la spate. Nu cred că Leviathan răpește copiii importanți pentru răscumpărare.

Regele i-a făcut semn să continue.

Gândul îi încolțise în minte lui Lottie încă de când Raphael făcuse acel comentariu disperat, cum că spera că și creierul Saskiei fusese spălat. Prinsese contur în mintea ei, devenind un soi de liant care unise toate elementele cunoscute, până când totul se legase într-o teorie.

– Eu cred că încearcă să pună stăpânire pe următoarea generație de oameni puternici.

Lottie a observat că mâna cu vene proeminente a Willemenei a strâns mai tare lupul auriu din capătul bastonului ei.

– De aceea i-au luat în vizor și pe partizani, și de aceea voiau formula Hamelin, a continuat ea, străduindu-se din răsputeri să nu șovăie, deși simțea pe ceafă privirea arzătoare

a lui Jamie. Vor să-i manipuleze pe cei mai puternici și mai influenți oameni din lume.

La auzul acestei teorii, ochii regelui Alexander au fulgerat. I-a făcut semn lui Nikolai să se apropie și și-au lipit capetele pentru a discuta în șoaptă, în timp ce Lottie aștepta agitată, cu mâinile tremurându-i la spate. În cele din urmă, regele s-a lăsat din nou pe spate în tronul lui.

– Aceasta este cu adevărat o informație neliniștitoare. Dar este în avantajul nostru că o deținem.

– Lottie Pumpkin.

Lottie a ridicat repede capul când regina Matilde i-a rostit numele ca și când ar fi fost o formulă magică.

– E ceva schimbat la tine, a spus regina.

„Schimbat?"

Într-un fel, suna bine; suna adevărat. Și-a amintit cum stătuse chiar în sala aceea la sfârșitul verii, pierdută și nesigură, chinuită și ea de îndoieli.

– Ai descoperit un volum remarcabil de informații anul acesta, a adăugat regele, deși fața i-a rămas severă. Și, în tot acest timp, Eleanor a fost în siguranță, în afara oricărei primejdii, pentru a putea să progreseze la Rosewood.

Lottie nu s-a putut abține să arunce o privire rapid spre Ellie, dar și ea părea la fel de șocată de laudă și ochii îi străluceau.

– E ca și cum un substitut adevărat, asemenea celor despre care se povestește în basme, s-ar fi născut sub ochii noștri, a încheiat regina și, spre imensa surprindere a lui

Lottie, Willemena a dat cu bastonul în podea, în semn de aprobare.

O lumină strălucitoare a părut să o învăluie pe Lottie, până când a fost convinsă că plutea. A rămas dreaptă, desfăcându-și mâinile de la spate, unde și le încleștase. Dar tot timpul era extrem de conștientă de prezența lui Jamie în spatele ei.

– Puteți pleca, a spus regele, dând din mână.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră.

Lottie s-a înclinat respectuos, apoi s-a îndreptat către ușă, urmată de Ellie și de Jamie.

În clipa în care au ajuns afară, Ellie s-a relaxat.

– Te-au lăudat! a exclamat ea. Și pe mine. Oarecum. Au spus că am progresat.

A scuturat din cap, ca și cum s-ar fi așteptat să se trezească dintr-un vis.

Dar Lottie nu se putea bucura încă, pentru că o umbră plana în continuare deasupra lor, umbra pe care încercase din răsputeri să o alunge.

S-a întors către Jamie, care stătea nemișcat în fața ușilor mari de stejar.

– Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat Lottie.

În cele din urmă, și Ellie a părut să simtă acel întuneric care se prelingea din el, înfășurându-se în jurul ei.

– Jamie, ce s-a întâmplat? l-a întrebat, dar el nu a răspuns, uitându-se la ea cu coada ochiului. Spune-mi, ce s-a întâmplat? a insistat Ellie. L-a măsurat din cap până-n picioare și dintr-odată vocea i s-a stins. Nu-ți porți lupul!

Lui Lottie aproape că i s-a tăiat răsuflarea. Într-adevăr, când s-a uitat la Jamie, a văzut că lupul pe care îl purtau cu toții dispăruse de la gâtul lui. I-a aruncat o privire rugătoare, și totuși, în clipa în care privirile li s-au întâlnit, și-a dat seama exact ce gândea.

Jamie a clătinat din cap și și-a întors privirea.

– Nu merit să îl port acum, a murmurat el, vocea lui ridicând un zid de gheață între ei. V-am dezamăgit și pe tine, și pe familia ta.

– Cum îndrăznești! a țipat Ellie pe neașteptate, împingându-l. Dar fără efect. Cum îndrăznești să gândești așa despre tine?

– Ellie. Jamie a rostit numele ei cu atâta răceală, încât Lottie s-a înfiorat, devenind din ce în ce mai furioasă că se putea urî atât de tare. Nu vei înțelege niciodată.

– Nu. Ellie era mânioasă acum, și lacrimile îi alunecau pe obraji. *Tu* nu înțelegi. De fiecare dată când ne certăm, mă rog ca de data asta să te saturi, ca de data asta să ți se pară de ajuns, și că vei pleca pentru totdeauna ca să-ți trăiești propria viață, departe de stupida prințesă răsfățată și de stupida familie regală maradovană. Dar tu n-o faci niciodată! Ești atât de loial! Cum poți să spui că ne-ai dezamăgit?

Jamie a privit-o cu ochii goi. Cuvintele ei nu păreau să-l atingă în niciun fel.

– Am dat greș. Asta e tot, a spus și a dat să plece.

– Nu! a strigat Ellie, apucându-l de braț. Noi am dat greș față de tine. Tu n-ar trebui să faci nimic. Tu n-ar trebui să te simți prost pentru nimic. Amândoi, tu și cu mine, ar trebui să putem trăi așa cum ne dorim, Jamie.

Ceva din cuvintele ei l-a făcut să încremenească. S-a întors cu fața la ele, cu o sclipire cinică în ochi.

– Și Lottie?

Iată, din nou, singurul lucru pe care Jamie nu-l putea înțelege niciodată. Lottie își găsise căminul în Ellie. Acum avea și ea rădăcini regale, ceea ce părea să facă relația lor mai autentică într-un fel. Nu trebuia să fie o impostoare pentru a o proteja pe Ellie. Dar Jamie refuza să se regăsească, agățându-se de drumul care îi fusese trasat. Era singur, și îi făcea plăcere această singurătate.

– Eu m-am regăsit, a răspuns Lottie cu siguranță, nelăsându-l pe Jamie să-și întoarcă privirea. Știu unde mi-e locul. Dar tu... Nu înțelegi? Ești pierdut.

El a continuat să o privească și, pentru o clipă, ceva în ochii lui a licărit, dar apoi a dispărut și el le-a întors din nou spatele.

– Jamie! a strigat Ellie, dar Lottie știa că nu avea niciun rost.

A întins mâna cu blândețe pentru a o liniști.

Jamie a dispărut în întunericul coridorului. În acel moment, Lottie a înțeles perfect ce însemna pentru Jamie să fie partizan. Era marea lui scuză – scuza lui de a nu încerca niciodată să afle cine era cu adevărat. Se agăța de iluzia că avea în sânge această datorie, ca să nu fie obligat niciodată să își înfrunte demonii.

Dar, dacă nu îi înfrunta cât mai curând, aveau să îl mănânce de viu.

46

– Nu, Ellie, nu îl putem ajuta. Lottie se simțea ușurată să poată spune, în sfârșit, asta cu voce tare. Jamie trebuie să-și revină singur. Tot ce putem face e să fim alături de el.

– Dar nu suport chestia asta, a spus Ellie, învârtindu-se prin cameră. Numai familia asta stupidă e de vină!

– O să-și revină, a repetat Lottie, dar mai mult se ruga să fie așa decât era convinsă.

S-a întins pe spate în patul lui Ellie și a meditat la ce îi spusese regina. Îi era greu să o exprime în cuvinte, dar să știe că se schimbase vizibil și că familia lui Ellie vedea asta, făcea schimbarea să pară mult mai reală. Deși Jamie era pierdut acum, era sigură că, dacă ea se putea descoperi pe sine cu adevărat, la fel putea și el.

– Dar nu e ceva ce îi putem impune, crede-mă, a adăugat ea.

– Când ai devenit atât de înțeleaptă? a întrebat Ellie, trântindu-se pe cuvertura de mătase ca abanosul și trăgându-și nasul pentru a-și opri lacrimile de furie.

– N-ai auzit? a tachinat-o Lottie. M-am *schimbat.*

Ellie a pufnit, neputându-se abține să râdă, și s-a ghemuit în pat lângă ea.

– Ești așa o neroadă, a spus ea, ciufulind-o în joacă pe Lottie.

Lottie s-a simțit atât de ușurată să o vadă din nou zâmbind, încât i-a luat o clipă să observe cât de aproape erau. Amintirea sărutului lor stârnit de zahăr i s-a furișat în minte.

Tăcerea s-a lăsat în cameră, iar prin perdele pătrundea lumina argintie a lunii, umplând încăperea cu o strălucire albăstruie lăptoasă. Lottie și-a imaginat că ea și Ellie erau luna și soarele, opuse, dar la fel.

Lottie știa că trebuia să întrebe; nu puteau să nu discute despre asta. Văzuse ce pățise Jamie din cauză că încercase să înăbușe lucrurile dureroase, și nu voia să lase să li se întâmple și lor același lucru.

– De ce m-ai sărutat?

Întrebarea a spintecat aerul ca bubuitul unui tunet.

Ochii negri ai lui Ellie au țintuit-o cu privirea.

– Lottie...

Numele ei era încărcat de o așteptare intensă. Ellie a închis ochii și o răsuflare scurtă i-a ieșit de pe buze. Lumina lunii a scăzut. Dar, când a deschis ochii din nou, furtuna trecuse și zâmbea.

– Doar mă jucam. N-a fost nimic.

Totul s-a dizolvat, iar lumina magică a posibilității s-a stins.

Lottie a simțit cum se înfioară. Cuvintele o dureau, o rană se forma în adâncul ei, cuprinzându-i pieptul.

– Dacă spui tu, a murmurat, luându-și privirea din ochii lui Ellie.

– E cel mai bine așa, a spus încet Ellie, așezându-și palma peste mâna ei.

Cuvintele acestea i-au amintit lui Lottie de ceea ce îi spusese regele, și o parte din ea se temea că Ellie avea dreptate. Ellie însemna prea mult pentru ea; dacă îngăduia acelui sentiment să sporească, nu avea să mai poată gândi limpede niciodată. Trebuia să îl înăbușe; trebuia să își spună că nu însemna nimic.

Atingerea pielii lui Ellie încă o făcea să simtă acea electricitate statică în tot corpul; încă o simțea ca pe o magie între ele. Dar acum acel farmec electrizant lăsa în urmă o durere dulce. Luptându-se cu lacrimile care îi înțepau ochii, Lottie și-a așternut pe față cel mai frumos zâmbet, cel pe care îl perfecționase pentru momente ca acela.

– Sigur! a spus ea, zâmbind veselă. Suntem OK.

Măcar acum știa.

Ellie i-a răspuns cu un zâmbet firav.

Au stat așa împreună, cu degetele înlănțuite pe cuvertura de mătase, cu sângele pulsând în același ritm, cu un milion de cuvinte rămase nerostite.

Lottie nu era încă sigură pe deplin ce simțea și ce însemna asta, dar, dacă nu însemna nimic, atunci de ce durea atât de mult?

Înainte să se mai gândească la asta, în mintea ei s-au ivit brusc Henry Pitkin și Liliana, încercând să-i spună ceva.

A mai îndrăznit să se uite o dată în ochii negri ca abanosul ai lui Ellie. Prințesa ei, prietena ei cea mai bună, căminul ei. Până când își putea da seama exact ce simțea și ce însemna asta pentru ele, trebuia să-și facă datoria față de Ellie. Iar dacă asta însemna să-și ascundă amintirea într-un colț al

minții până când aveau să fie amândouă pregătite, atunci așa avea să facă. O nouă hotărâre a încolțit în ea, strivind durerea și îndoiala. Avea să înfrângă maleficul Leviathan, să o apere pe Ellie și întregul Rosewood. Și mai important, aveau să fie alături de Jamie atunci când el își va da seama cine e și se va accepta, oricât ar fi durat asta. Erau o echipă, și ea avea să țină această echipă unită, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Mă duc să mă culc, a spus Lottie, căscând.

Cele două fete s-au îmbrățișat lung, strângându-și între ele lupii. Apoi Lottie a pornit-o înapoi spre camera ei, lăsând-o pe prințesa ei să se odihnească.

Lottie a parcurs coridoarele somptuoase către camera ei, știind că mai avea ceva de făcut înainte să se culce.

În camera ei, și-a scos halatul și a rămas doar în șortul și maioul ei alb, pregătindu-se să facă ceva ce nu mai făcuse de foarte multă vreme.

A întins mâna către noptiera ei și a scos din sertar cutia de catifea. Înăuntru se afla diadema Lilianei, diadema mamei sale.

„Diadema mea."

Și-a pus pe cap obiectul scânteietor, iar semiluna sclipea în razele lunii care pătrundeau pe fereastră. A răsucit medalionul cu lup astfel încât să i se așeze deasupra inimii, acolo unde îi era locul.

Apoi a stat în fața oglinzii cu ramă aurită și s-a privit îndelung. Acolo a găsit adevărul pe care îl căutase. Fata pe care o avea dinaintea ei era mai mare și mai puternică decât și-o

amintea ea, atât la trup, cât și la spirit, cu pielea ei moale ca petalele lucind trandafiriu, cu buclele ei blonde, ciufulite încadrându-i chipul. Și totuși, diadema se potrivea perfect, iar medalionul nu mai părea așa de greu.

Fata din fața ei știa care îi era locul. Își găsise căminul. Știa că ce era mai rău încă se afla înaintea lor, că cele mai mari încercări încă îi așteptau, dar era pregătită. Purtându-și cele două accesorii ca pe o armură, și-a repetat: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Aceasta era povestea lui Lottie. Acesta era locul în care îi era sortit să fie.

Moștenirea ei pe creștet și lupul deasupra inimii.

Mesaj de la Connie

Luminițele verzi zumzăiau deasupra patului medical în care zăcea Julius, cu trupul înconjurat de bipăitul constant al mașinăriilor, în ritmul respirației lui. Dormea, cu fața acoperită de bandaje ca o mască însângerată, care îl făcea să arate ca victimele războiului de care Ingrid își aducea aminte din copilărie. Medicii fuseseră nevoiți să îi scoată ochiul stâng; nu mai putuseră să facă nimic pentru el.

– Ochi pentru ochi... a repetat Ingrid ca pentru sine, iar și iar, ca și cum ar fi îngânat un cântec de leagăn unui prunc care plângea.

Era târziu și complexul era întunecat, dar se auzeau pași răsunând în sus și în jos pe coridorul din fața camerei. Leviathan nu dormea niciodată; întotdeauna exista mișcare, întotdeauna cineva se antrena sau urzea planuri, întotdeauna treaz și pregătit.

– Crow.

Ingrid s-a întors furioasă în direcția din care și-a auzit numele. Nu voia să fie deranjată în clipa aceea.

– Ce? s-a răstit ea, uitându-se la tânărul recrut care nici măcar n-a tresărit la veninul din vocea ei.

– Stăpânul vrea să te vadă, a răspuns el calm.

Fața lui Ingrid s-a îndulcit imediat și și-a dat cu grijă părul din ochi în vreme ce pășea către băiat. El a rămas nemișcat în vreme ce ea și-a trecut o unghie lungă prin părul lui și l-a mângâiat ușor pe cap.

– Păzește-l tu pe Julius în locul meu, a miorlăit ea, aplecându-se pentru a-l privi pe băiat în ochi.

El a dat din cap fără să spună nimic și s-a îndreptat spre scaunul pe care ea tocmai îl eliberase.

Așa era toată lumea acolo; nimic nu te putea intimida atunci când nu aveai nimic de pierdut.

Ingrid a rămas calmă în fața ușii masive de la camera unde stăpânul lor lucra și dormea. Din complex, o clădire ascunsă pe proprietatea unui susținător al cauzei lor, oamenii veneau și plecau periodic în diverse misiuni, dar Ingrid și Julius petrecuseră cea mai mare parte a timpului acolo. Din multe puncte de vedere, ciudatul și perversul complex devenise căminul lor de când se cunoscuseră, în copilărie.

A bătut la ușă, însă doar ca o formalitate, și a intrat fără să mai aștepte un răspuns. Ușa a scârțâit și s-a închis în urma ei cu un clic.

– Se pare că mass-media face mare tărăboi în jurul micii noastre asociații, a spus gânditor stăpânul, așezat pe podea cu spatele la ea, în vreme ce frunzărea diversele ziare împrăștiate în jur. Înconjurat de veșmintele lui negre și lungi, părea o umbră ce se zvârcolea pe podea. Vino mai aproape!

a ordonat el, făcându-i semn să înainteze, apoi s-a ridicat dintr-o mișcare, arătându-și adevărata statură formidabilă. A rămas cu spatele la ea, pășind încet pe podeaua de ciment pentru a privi valea pe fereastra mare din spatele camerei. De ce ești așa de deprimată, Ingrid? a întrebat el încetișor, privind doar puțin peste umăr, iar lumina lunii s-a reflectat în ochii lui verzi. Ar trebui să sărbătorești marele succes, că mi-ai adus formula Hamelin.

Ingrid se străduia să se uite în ochii lui, și gura i s-a bosumflat furioasă când și-a amintit de tot ce se petrecuse.

– Dar am dat greș, a mormăit ea. Trebuia să vi-i aduc pe partizan și pe prințesă.

Și-a tras nasul în vreme ce vorbea, simțindu-se ca un copil care își pierduse jucăria preferată.

– A, prințesa... a râs el și s-a întors din nou cu spatele. Ne scapă mereu printre degete. A ridicat privirea spre cer, iar umbra i s-a întins în toată camera, furișându-se spre picioarele lui Ingrid. Păcat de Saskia, a adăugat el.

Ingrid s-a zbârlit auzindu-i numele, simțind furia cum o copleșește din nou.

„Ochi pentru ochi. Ochi pentru ochi."

– Niciunul dintre voi nu ar fi putut să ghicească ce înțelegere a făcut ea cu regele Maradovei.

– O să mă achit de sarcină pentru dumneavoastră, a spus repede Ingrid.

– Așa vei face, a încuviințat el, fără să se întoarcă spre ea, dar nu pentru asta te-am chemat. Ea l-a privit fascinată și curioasă pe stăpânul ei bătându-se ușor cu degetele pe

bărbie, cufundat în gânduri, și și-a dorit să poată pătrunde în mintea lui sclipitoare. Formula funcționează, Ingrid.

Simțea în stomac emoția a ceea ce urma să-i spună, un fior agitat de încântare pe care îl avea ori de câte ori mai făceau un pas către atingerea țelului lor.

– Ce vreți să fac cu ea, domnule? a întrebat imediat, nereușind să-și ascundă bucuria.

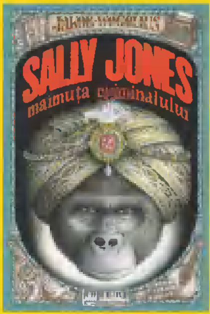
Stăpânul ei a întors din nou capul ușor, iar lumina de smarald a aruncat umbre adânci peste chipul lui palid, pe care s-a ivit un rânjet rapace. Un zâmbet orbitor, ademenitor și încărcat de promisiuni, același zâmbet cu care fusese întâmpinată în Leviathan cu atâția ani în urmă. Și-ar fi dorit să fie întotdeauna ea motivul acelui zâmbet, să îl facă mândru de ea.

– Vom întoarce lumea împotriva lor, a spus el pe un ton nonșalant. Și, după ce vom termina, nu va mai fi nevoie să-i forțăm să fie de partea noastră. Vocea lui a căpătat o vibrație melodioasă, încântat de propriile urzeli, care a intoxicat aerul din jur. Iar când vom termina, partizanul și prințesa lui ne vor implora să îi primim în rândurile noastre.

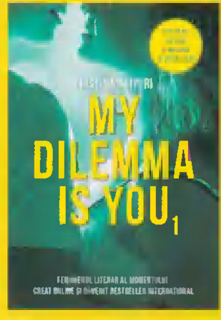
Süß aber Bitter

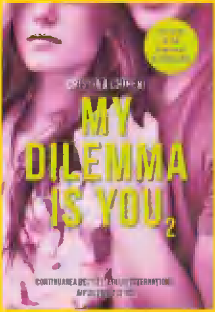

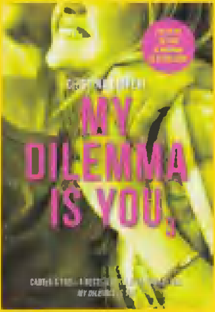
Din seria de literatură pentru adolescenți:

MY DILEMMA IS YOU

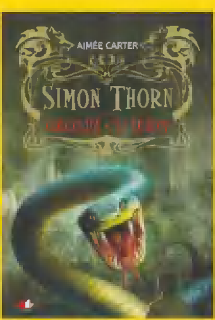

SIMON THORN

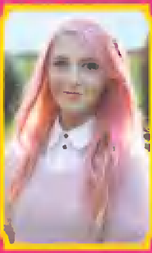

Lottie și Ellie se întorc!

Revino la Rosewood Hall împreună cu prințesele tale preferate și descoperă aventurile prin care trec cele două fete în continuarea bestsellerului *Prințesă sub acoperire*!

Când se întorc la Rosewood după vacanță, Lottie și Ellie speră că, după evenimentele dramatice din primul an, vor avea parte de un trimestru liniștit. Dar la renumita școală se întâmplă lucruri teribile, iar elevii sunt otrăviți. Să fie oare tot mai aproape amenințarea organizației secrete Leviathan? Lottie și Ellie sunt hotărâte să descopere vinovatul, dar primejdia le pândește după colț…

O poveste fermecătoare despre prietenie, devotament și curajul de a fi tu însuți într-o lume în care prințesele nu sunt ce par a fi, iar magia basmului se regăsește acolo unde te aștepți mai puțin.

Connie Glynn s-a născut în Anglia în 1994 și a avut încă din copilărie o mare pasiune pentru povești, dictându-i mamei sale prima ei povestire la vârsta de șase ani. În timpul facultății a înființat canalul YouTube de vlogging *Noodlerella*, care s-a bucurat de un succes imens în Marea Britanie, adunând în scurt timp aproape un milion de abonați. Prima parte a trilogiei *Cronicile Rosewood*, *Prințesă sub acoperire*, este romanul ei de debut.

PRINTRE LITERE

eBook disponibil